

Giới thiệu Solo Leveling - Thăng Cấp Một Mình

Thể loại: Di Năng, Đô Thị, Giả Tưởng, Huyền Ảo, Võng Du

Editor: MoonsNovel

Xa xưa thì những Cánh Cổng kết nối thế giới thật với thế giới ma thú luôn luôn đóng lại vậy mà vào mười năm trước đã được mở ra. Thợ săn là những con người có được siêu năng lực chiến đấu với các ma thú khi cánh cổng kết nối được mở ra.

Tuy nhiên, những người thợ săn đó không phải ai cũng mạnh.

Tên tôi là Sung Jin-Woo, Thợ Săn hạng E. Tôi phải mạo hiểm mạng sống ngay trong cả những hầm ngục yếu nhất, và được mệnh danh là “Thợ Săn yếu nhất”. Không có lấy một kĩ năng nào, tôi chỉ có thể kiếm chút tiền còm từ việc chiến đấu với ma thú ở những hầm ngục cấp thấp... ít nhất là cho đến khi tôi tìm thấy một hầm ngục bí mật với độ khó cao kỳ quặc!

Vào phút cuối cùng, lúc mà tôi đã sẵn sàng để đón nhận cái chết, tôi nhận được một sức mạnh lạ lùng, một bảng nhiệm vụ mà chỉ mỗi tôi có thể thấy, một hệ thống tăng cấp bí mật mà chỉ mình tôi biết! Nếu tôi rèn luyện theo như các nhiệm vụ và săn ma thú, tôi sẽ được tăng cấp.

Hành trình từ Thợ Săn yếu nhất thành Thợ Săn mạnh nhất hạng S!

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Mình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thợ săn hạng E

Moon'sNovel

"Thợ săn hạng E" Sung Jinwoo.

Danh hiệu ấy theo anh ta đến mọi nơi.

Dù là một Thợ Săn, năng lực của anh ta chỉ hơn người thường một chút. Nếu không có khả năng chịu đựng và khả năng hồi phục cao hơn chút xíu, thì anh ta cũng chẳng khác người thường là bao. Thành ra, sự nghiệp làm Thợ Săn của anh ta gắn liền với vô số thương tích. Thậm chí vài lần anh ta đặt chân đến ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Jinwoo không trở thành Thợ Săn vì yêu thích công việc đó.

Một công việc nguy hiểm, cam go, mà thu nhập thì đáng thất vọng.

Không. Nếu không phải vì Hiệp hội Thợ Săn hỗ trợ chi trả viện phí cho mẹ anh ta, có lẽ Jinwoo đã từ bỏ và chọn một nghề bình thường như bao người khác rồi.

Khổ nỗi, một chàng trai tuổi đôi mươi như anh ta, không có tài năng lẫn người "chống lưng", làm sao trang trải nổi viện phí giá vài triệu Won mỗi tháng?

Có thể nói, anh ta chẳng có lựa chọn nào khác.

Và rồi, như mọi ngày, với trái tim đang khóc thầm, Jinwoon tham gia vào một cuộc đột kích do Hiệp hội giám sát.

--

Các thợ Săn trong cùng một khu vực đều biết rõ nhau. Bởi họ đều tập trung mỗi khi một Cổng mở ra. Và hôm nay, những Thợ Săn tụ tập trước cổng, vừa uống cà phê vừa chào hỏi lẫn nhau.

"Ôi, anh Kim! Bên này nè"

"Ồ, Park! Anh đang làm gì ở đây vậy? Tôi tưởng anh bỏ nghề rồi chứ."

"À... Vợ tôi vừa mang thai đứa con thứ hai"

"Hahaha, vậy sao? Ừ, cách tốt nhất để lấp đầy túi một thợ săn là tham gia đột kích mà!"

Cả hai cùng cười lớn.

"Anh có để ý không, hình như gần đây Hiệp hội ngày càng ít gọi chúng ta. Phải chăng số lượng Công xuất hiện đã giảm đi?"

"Ờ. Làm gì có. Đó là vì gần đây các Công hội đã tích cực hoạt động hơn Hiệp hội. Mỗi lần có cơ hội vớ bẫm là các Công hội lại nhảy dựng lên với con mắt rục rủa."

"Ừm. Cuộc đột kích này được giám sát bởi Hiệp hội, chắc là nó tương đối an toàn nhỉ?"

Với một chút lo lắng, Park đảo mắt nhìn xung quanh. Một Công bị lộ đi một Công hội nghĩa là nó có thu nhập thấp, và thu nhập thấp nghĩa là độ khó thấp. Tất nhiên, ở đời chẳng có gì chắc 100%. Giống như Park, các thợ săn khác đảo mắt xung quanh với vẻ căng thẳng.

"Có lẽ vậy..."

Uống nốt cốc cà phê, Kim vẫy tay chào một người vừa xuất hiện phía xa.

"Ồ, chờ đã. Xem ai kia! Cậu Sung. Sung ơi!"

Các Thợ Săn khác cũng nhìn người vừa đến với vẻ quen thuộc và thư thái.

"Xin chào."

Đó là Sung Jinwoo.

Đáp lại Kim với một cái gật đầu, Jinwoo tiếp tục bước đi. Khi anh ta đi qua, Kim cười khẩy và bớt lo âu.

"Jinwoo đã đến. Vậy nơi này chắc là an toàn."

Park tròn mắt hỏi Kim.

"Sao? Tay Sung Jinwoo ấy mạnh thế cơ à?"

"À, anh Park không biết Jinwoo nhỉ. Anh ta vào nghề sau khi anh nghỉ. Ở đây chẳng ai không biết đến danh tiếng Jung Jinwoo"

"Mạnh thế ư? Vậy sao anh ta lại làm việc cho Hiệp hội? Sao không làm tự do hoặc tham gia một Công hội lớn?"

Kim vừa cười vừa nheo mắt.

"Anh biết biệt danh của cậu ta là gì không?"

"Ai mà biết được? Thôi nào, nói đại đi."

"Thợ Săn yếu nhất"

"... Yếu nhất? Không phải mạnh nhất sao?"

"Hâm à. Danh hiệu mạnh nhất chỉ dành cho những Thợ Săn hạng S thôi. Còn tên kia là Kẻ Yếu Nhất. Có lẽ là thợ săn yếu nhất cả Hàn Quốc."

"Ờ?"

Park cau mày. Nếu anh ta yếu thế, sao mọi người đều tỏ ra nhẹ nhõm khi anh ta xuất hiện? Một thợ săn được chờ đợi, phải là một người đáng tin cậy trong một cuộc đột kích chứ. Park không hiểu nổi biểu cảm của những Thợ Săn kia.

Thấy Park lắc đầu ngạc nhiên, Kim khoác vai anh ta và cười.

"Anh không hiểu sao? Nếu như Sung Jinwoo xuất hiện ở cuộc đột kích hôm nay, tức là nó rất dễ. Hiệp hội sẽ không mạo hiểm để anh ta tham gia mấy vụ khó nhằn. Chả ai muốn thấy người khác chết một cách vô nghĩa."

Nghe vậy, khuôn mặt Park trở nên tươi tỉnh.

"Ồ, vậy sao?"

Quay với các cuộc đột kích sau một thời gian dài nghỉ việc, cả Park và vợ đều thấy khó khăn và lo lắng. Nhưng khi nghe những gì Kim nói, tâm trạng anh ta trở nên thoải mái hơn.

Kim tiếp tục.

"Có lần, anh ta bị thương trong một Công hạng E và phải nhập viện cả tuần liền."

"Một Thợ Săn bị thương ở Công hạng E?"

"Thế đó. Chẳng ai ngờ rằng có người thật sự bị thương ở Công hạng E. Nghe nói họ còn chẳng mang theo Thợ Săn lớp Trị Liệu"

Thấy Park cười lớn, Kim đưa mắt liếc nhìn Jinwoo.

"Nào nào, đừng to thể chứ. Cậu ta có thể nghe thấy đấy"

"Ồ há, quên mất nhỉ!"

Park nhìn sang Jinwoo và ngừng cười. May sao Jinwoo đứng khá xa và có lẽ chẳng nghe được cuộc nói chuyện của họ.

Nhưng thực ra thì...

"Tôi nghe thấy hết đấy, mấy lão già"

Cố làm lơ những tiếng cười, anh ta bắt gặp cái liếc nhìn và nụ cười ngạo mạn của họ. Những lúc như này, Jinwoo nguyên rửa thính giác nhạy bén của mình.

"Minh đến sớm quá ư?"

Còn chút thời gian trước khi bắt đầu tập kích. Trong khi chờ đợi, Jinwoo đến chỗ nhân viên của Hiệp hội để uống tí cà phê.

"Cho tôi một ly nhé?"

"À, Thợ Săn Sung Jinwoo... Tôi xin lỗi, nhưng hết rồi ạ..."

"..."

Gió đông lạnh lẽo phả vào mặt Jinwoo. Anh ta đưa ngón tay chùi mũi.

Một ngày đáng buồn, khi cả cà phê cũng hết ngay trước mũi anh ta.

"Sao anh cứng đầu về chuyện làm Thợ Săn thế, Jinwoo?"

"Xin lỗi"

Jinwoo cúi đầu.

Lee Juhee vừa trị thương cho anh ta, vừa tỏ vẻ khó chịu.

"Tôi không cần mấy lời xin lỗi của anh. Tôi chỉ cảm thấy lo cho anh thôi, anh biết không? Tôi thề, cứ thế này có ngày anh bị thương nặng thật đó."

Bước qua cánh cổng, Công bạn sẽ ở bên trong Hầm ngục. Hầm ngục lần này có lẽ tầm hạng D.

Nhìn qua vai Junhee, Jinwoo quan sát những đồng nghiệp của mình. Khoảng mười Thợ săn đang tiêu diệt lũ quái vật xung quanh. Trông họ không mấy chật vật. Vậy mà anh ta lại bị thương.

Nhiệm vụ của Thợ Săn lớp Trị Liệu là đứng ngoài vòng chiến và chữa trị cho các Thợ Săn bị thương. Là người thường xuyên gặp nạn trong các cuộc tập kích, nên Jinwoo khá nổi tiếng giữa các Trị Liệu Sư.

Juhee cẩn thận hỏi.

"Phải chăng có lý do gì khiến anh không thể bỏ nghề?"

Jinwoo lắc đầu. Anh ta không phải là loại người dễ dàng tiết lộ chuyện riêng tư.

"Tôi làm vì sở thích thôi. Không có cái nghề này, có lẽ tôi sẽ chết vì chán mất!"

Juhee tỏ ra khó chịu.

"Có ngày anh sẽ được sang kiếp sau để tập kích vì cái sở thích này đấy!"

Bất ngờ với phản ứng đó, Jinwoo cười.

"Này, đừng cười. Hở vết thương bây giờ!"

Jinwoo vừa cười khúc khích vừa hỏi.

"Này, cô nghe câu đó ở đâu thế?"

"Còn đâu nữa? Từ anh Kim bên kia kia."

"Hừm, lão già ấy..."

Trong lúc họ vừa trò chuyện vừa cười, việc trị thương đã hoàn thành. Nhưng muộn rồi, cuộc tập kích gần như đã kết thúc..

"Hôm nay mình chỉ giết được một ma thú..."

Thậm chí, nó chỉ là một quái vật hạng E. Anh ta tung cục ma thạch hạng E trong tay. Cục ma thạch từ ma thú hạng E chỉ đáng giá gần 100.000 won. Thật thảm hại khi anh ta đã phải mạo hiểm cả mạng sống của mình, để rồi chỉ nhận lại được chừng đó.

"Nghe nói ma thạch từ ma thú hạng C đáng giá ít nhất vài chục triệu won".

Nhưng đối với Jinwoo, một thợ săn hạng E, chuyện hạ gục một ma thú hạng C là bất khả thi.

Đột nhiên, ai đó la lên.

"Ê, ở đây còn có một cánh cổng này!"

Các thợ săn bu về phía giọng nói phát ra.

"Đứng rồi"

"Thật hả? Một cánh cổng nữa?"

Đúng như người đầu tiên nhận ra, quả thật còn một cánh cổng nữa ở đây.

"Một Hàm ngục kếp... Vậy là nó thật sự tồn tại"

Ông Song - một Thợ Săn với mười năm kinh nghiệm, nhìn vào cánh cổng mới phát hiện với vẻ bồn khoăn. Không thể nhìn sâu vào hang động tăm tối, Song bèn sử dụng kỹ năng phép thuật lửa. Hóa cầu từ bàn tay ông ta bay qua hang động và xua đi bóng tối. Tuy nhiên, hang động sâu hơn dự đoán. Hóa cầu hết năng lượng, rơi xuống đất và vụt tắt. Bóng tối lại bao phủ tầm mắt mọi người.

"Hmm... Mọi người, làm ơn tập trung lại"

Là đội trưởng của đội tập kích, Song tập trung mọi người trước mặt ông ta. Juhee và Jinwoo, cũng đã hoàn thành việc trị thương và tập trung cùng mọi người.

Song nói với mọi người.

"Như mọi người đã biết, Cổng sẽ không đóng lại trừ khi Trùm Hàm ngục bị hạ. Hiện Cổng này vẫn còn mở, dù chúng ta đã giết hết mọi thù trong khu vực, có lẽ con Trùm thật đang nằm trong đường hầm đó."

Song đưa mắt về phía cánh cổng mới phát hiện. Các thợ săn nhìn nhau và gật đầu đồng tình.

"Thông thường, thủ tục trong những tình huống như thế này là thoát khỏi Hàm ngục, liên hệ với Hiệp hội và để họ xử lý tiếp. Nhưng nếu ta làm thế, và nhóm thợ săn khác tiêu diệt Trùm, có thể thu nhập từ cuộc tập kích này của chúng ta sẽ giảm đáng kể."

Các Thợ Săn tỏ ra khó chịu. Park - người có mặt ở đây để kiếm tiền phụ vợ - trông rất bồn khoăn. "Chi phí chăm sóc sản phụ bây giờ rất đắt đỏ" Nếu bây giờ anh ta rời đi, những gì anh ta liều mạng sẽ trở thành công cốc.

"Vì vậy tôi nghĩ là... Nếu chúng ta tiếp tục và giết con Trùm thì sao? Các anh nghĩ thế nào?"

Các Thợ Săn trầm tư suy nghĩ.

"..."

"..."

Đây không phải là một quyết định dễ dàng. Vài người hiểu rằng, không có gì đảm bảo là Hàm Ngục kếp sẽ an toàn như cái họ vừa quét sạch. Một số thì nghĩ rằng, nếu cái ở ngoài dễ thế này thì cái ở trong chắc cũng không đến nỗi nào. Tất nhiên, đây không phải là một tình huống mà tất cả mọi người sẽ đồng lòng.

"Hmm..."

Song háng giọng.

"Ở đây hiện có 17 người, hay là ta biểu quyết nhé? Và biểu quyết xong thì không phàn nàn gì cả. Thế nào?"

Các Thợ Săn đều gật đầu đồng ý.

Song là người đầu tiên giơ tay. "Tôi sẽ đi"

Park nói tiếp ngay sau Song. "Tôi đi nữa"

"Tôi, tôi nữa..."

"Đây nữa."

"Thêm một người nữa"

Kim cũng tham gia vào nhóm đi. Nhưng cũng có các ý kiến trái chiều.

"Không"

"Tôi nghĩ ta nên đợi đánh giá của Hiệp hội"

Lúc tỷ lệ đi/không đi là 8-7, tất cả quay lại nhìn 2 người chưa ra quyết định.

"Xin lỗi..."

Lắc đầu, Juhee chọn không. Vậy là tỷ lệ cân bằng: 8-8.

Song quay sang hỏi người còn lại.

"Cậu Sung?"

Quyết định cuối cùng của cả nhóm dựa vào anh ta. Jinwoo tung cục ma thạch hạng E trong tay, nhìn sang bên cạnh. Juhee lắc đầu khi bắt gặp ánh mắt của anh.

Cô có linh cảm xấu về chuyện này. Ngay cả Jinwoo cũng vậy. Trong mọi hoàn cảnh, anh ta không dám đặt mình vào vòng nguy hiểm. Dù sao thì anh ta cũng không đủ kỹ năng và can đảm để làm thế.

Nhưng Jinwoo có một đứa em gái chuẩn bị vào đại học.

"Mình không có khoản tiết kiệm nào cho việc đó "

Hai mươi bốn tuổi, Jinwoo phải rời đại học vì không trả nổi học phí. Anh không muốn chuyện đó cũng xảy ra với em gái mình.

Chẳng ai sống mà không cần tiền. Ông Park không phải là người duy nhất.

Jinwoo giơ tay:

"Tôi sẽ đi".

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hàm ngục kép

Moon'sNovel

Cái hang cứ kéo dài mãi.

Song và vài Thợ Săn khác đi tiên phong. Dẫn đường bởi ánh sáng le lói từ hỏa cầu trên tay Song, tổ đội đi sâu vào hang động âm u.

Thợ săn Kim lên tiếng: "Không phải hơi quá sâu rồi sao? Có lẽ chúng ta nên nghĩ đến việc quay trở lại"

"Chúng ta đi thế này bao lâu rồi?"

Ông Kim nhìn đồng hồ: "Khoảng... 40 phút"

"Sau khi hạ gục con trùn, chúng ta sẽ có một tiếng trước khi Cổng đóng. Tính cả thời gian quay trở về, chúng ta có chừng 20 phút, nhỉ?"

"Tức là, nếu không gặp con trùn trong vòng 20 phút nữa, chúng ta nên đi về, phải không?"

"Tôi nghĩ vậy"

Gật đầu, Song chỉ về phía sau bằng ngón cái.

"Này, Kim, phía trước tôi hơi tối, lui về sau đi"

Kim nhìn vào hỏa cầu của Song, rồi nhìn vào điện thoại của mình và bật chức năng đèn pin lên. Ánh sáng từ chiếc điện thoại làm soi tỏ đường đi.

"..."

So sánh giữa ánh sáng từ điện thoại và hỏa cầu, Song lảng lảng mò lấy điện thoại trong túi.

--

Đi ngoài rìa tổ độ là Jinwoo, đã bị thương, và Juhee, không có kỹ năng chiến đấu. Jinwoo gãi đầu.

"Tôi... xin lỗi"

"Vì sao?"

"Vì đã kéo cô vào vụ này"

"Không sao. Anh không cần phải lo cho tôi"

Jinwoo có thể hiểu được biểu cảm của cô ta. Nét mặt đó không thực sự thoải mái. Cậu nghiêng đầu, cẩn thận hỏi.

"Cô chắc chứ?"

Juhee đột ngột quay sang.

"Dĩ nhiên là tôi có sao rồi! Anh có khùng không vậy!? Ban nãy, nếu anh bị đâm vào chỗ cao hơn tí nữa, nó đã đâm thủng tim anh rồi! Còn những vết thương ngay cùi chỏ và đầu gối anh thì sao!? Tôi vừa mới trị chúng, và anh nhảy ngay vào một hầm ngục khác? Thậm chí khi anh chẳng biết gì về nó??"

Đối mặt với cơn giận của Juhee, Jinwoo cảm thấy choáng váng. Nhưng cô ấy không sai. Juhee là một Thợ săn Trị Liệu sư, hơn nữa là một Thợ Săn hạng B. Một nhân sự "hàng hiếm" của Hiệp hội. Nếu không có khả năng trị liệu của cô ấy, có lẽ Jinwoo giờ này đã đầy rẫy những vết thương, đến nỗi sinh hoạt hằng ngày còn khó chứ đừng nói là theo nghiệp Thợ Săn.

"Minh nợ cô ấy nhiều"

Một Trị Liệu sư.

Thậm chí còn là Thợ Săn hạng B.

Mỗi khi một Cổng mở ra, Hiệp hội sẽ yêu cầu cô ấy đi Trị Liệu, và Jinwoo sẽ luôn là người ngồi hay nằm cạnh Juhee để chờ trị thương trong những cuộc tập kích.

"Anh bị đau phải không? Ráng chịu chút nhé"

"Trông anh quen quen... anh là người lúc đó hả...?"

"Anh bị thương nữa à?"

"Hình như lần nào tôi cũng gặp anh"

"Anh nói tên anh là Jinwoo phải không? Anh... ồn chứ?"

"Có bao giờ anh nghĩ rằng mình không hợp làm Thợ Săn không...?"

"... Lại là anh."

"Đưa tay ra. Không, không phải, chỗ đó chỉ cần băng gạc. Tay còn lại cơ."

Hơn cả sự biết ơn, giờ đây anh ta cảm thấy có lỗi với cô ấy.

"..."

Nhìn khuôn mặt lặng lẽ của Jinwoo, Juhee cảm thấy đã quá lời và ngượng gượng

"Anh thực sự biết lỗi chứ"

" Dĩ nhiên"

Sau vài phút suy nghĩ, Juhee nhìn Jinwoo, hơi mỉm cười,

"Ừm... Thế thì đãi tôi một bữa để chuộc lỗi nhé?"

Phản ứng ngoài dự đoán. Bị bất ngờ, Jinwoo quay sang nhìn Juhee đang cười tủm tỉm. "Một cô gái..."

Trong trí nhớ của Jinwoo, Juhee đang 20 chuẩn bị bước sang tuổi 21. Nếu như cô ấy cắt bớt mái tóc dài và mặc đồng phục học sinh, có lẽ trông cô ấy không khác gì một nữ sinh trung học. Liên tưởng đến hình ảnh đó, anh ta đỏ mặt.

Thấy Jinwoo ngập ngừng, Juhee phồng má rồi bấu môi.

"Anh không muốn đi ăn với tôi hả?"

Ngay lúc đó.

Những tiếng huyền não đến từ tiền tuyến.

"Đây rồi!"

"Phòng của Trùm!"

Jinwoo và Juhee hướng mắt về phía trước.

Một cánh cửa khổng lồ chặn cuối đường hầm. Các thợ săn tập trung trước cánh cửa.

"Ai mà ngờ lại có cánh cửa ngay cuối đường hầm chứ"

"Nó luôn nằm ở đây sao?"

"Lần đầu tôi thấy chuyện này đây..."

"Nó... nó có nguy hiểm không?"

Những tiếng xì xào vang lên, các Thợ Săn cảm thấy không thoải mái. Dù sao thì, mạng sống của họ cũng đang trong vòng nguy hiểm, họ cẩn thận cũng phải thôi. Nhưng cẩn thận quá thì sẽ cản trở người khác - Ông Song nghĩ thế.

"Sau những gì đã trải qua, quý vị muốn quay trở về ư? Đi về tay trắng?"

Ông ta đặt tay lên cánh cửa.

"Cứ thoải mái ra về. Tôi sẽ đi một mình."

Song là một Thợ Săn hạng C với 10 năm kinh nghiệm. Nếu như không phải vì ông ta đã hơn 60 tuổi, có lẽ ông đã tham gia vào một Công hội lớn.

Khi một thợ săn đầy dạn kinh nghiệm lên tiếng bằng giọng tự tin như thế, sự lo âu của nhóm Thợ săn từ từ biến mất.

"Nào, nghĩ xem," Một thợ săn kể về những lời đồn liên quan đến Hầm ngục kép, "Tôi nghe nói Hầm ngục kép có kho báu kếp xù đấy".

"Ừ tôi nghe rằng vài Công hội tầm trung đã tìm thấy Hầm ngục kép và trở thành một Công hội lớn!"

"Dù sao thì, ma thú xuất hiện trong một Hầm ngục thường chỉ sà sà nhau thôi..."

Nhóm Thợ Săn nghĩ, biết đâu Hầm ngục kép lại chứa một kho báu phi thường? Và ma thú sau cánh cổng chắc cũng ngang cấp với bọn bên ngoài thôi.

"Không thể để lão già đó độc chiếm kho báu được"

"Hmm, tất nhiên"

"Không chỉ là chi phí sinh con, có khi mình còn kiếm đủ tiền để con vào trường tư lớn, rồi đóng tiền bảo hiểm nữa ấy chứ..."

Và thế là, suy nghĩ của các Thợ Săn dần đồng điệu. Ngay cả Jinwoo cũng thay đổi quyết tâm

"Mình không thể trở về chỉ với một ma thạch hạng E được. Ít cũng phải hạng D... Không, ngay cả khi thêm một cục hạng E cũng đủ rồi."

Thậm chí, nếu không phải ma thú...

"Nếu cả đội tìm thấy kho báu sau cánh cửa kia..."

Theo thông lệ, nếu một Tổ đội tìm thấy kho báu hay cổ vật trong Hàm ngực, nó sẽ được chia đều cho các thành viên. Điều này khác hẳn với việc thu thập ma thạch từ ma thú mà mỗi người hạ gục được.

"Nếu vớ bẫm ở đây, mình có thể nghỉ ngơi một chút"

Thấy vẻ mặt quyết tâm của Jinwoo, Juhee hỏi.

"Đó thật sự là về mặt của người đi săn vì sở thích sao?"

Jinwoo nhún vai,

"Thời buổi này, ai lại mạo hiểm mạng sống vì công việc chứ? Nhưng nếu vì sở thích thì lại là một câu chuyện hoàn toàn khác."

"... Hả?"

Trong khi Juhee còn đang tỏ vẻ nghi ngờ, Song đã đẩy cánh cổng mở ra.

~Creak~

Cánh cổng không lồ mở ra một cách dễ dàng dưới bàn tay một ông già 60, thông qua một vài cơ quang bí ẩn nào đó.

~Bang~

Cánh cửa mở rộng, lộ ra một không gian rộng lớn. Các Thợ Săn hồi thúc nhau.

"Chúng ta đi thôi."

Không muốn bị bỏ lại phía sau, Jinwoo nắm tay Juhee và bước lên.

"Ah..."

Với khuôn mặt đỏ bừng, Juhee đi theo anh ta.

--

Khi các Thợ Săn đặt những bước chân đầu tiên vào trong, vô số ngọn đuốc trên tường đồng loạt thấp sáng, làm không gian sáng bừng lên.

"Hmm? Đuốc tự sáng à?"

"Lần đầu tôi thấy chuyện này đấy."

"Có gì đó lạ...."

Các Thợ Săn dò xét xung quanh. Nơi này giống như sàn của một ngôi đền lớn. Kiểu như, một ngôi đền bí ẩn chôn giấu trong lòng đất; với sàn, tường, thậm chí là trần nhà phủ đầy rong rêu. Vài Thợ Săn xì xào.

"Có gì đó sai sai."

"Cảm giác như chúng ta đang bị theo dõi ấy, phải không?"

Các Thợ Săn nhát gan lùi ra, trong khi các Thợ Săn mạnh hơn khác tiến sâu vào căn phòng.

"Chặc, đừng nói vớ vẩn."

"Xử lý mọi việc và trở về thôi."

Sân phòng rộng đến khó tin. Một không gian lớn hình vòm, Rộng bằng vài cái sân vận động Olympic đặt lại với nhau. Không, có lẽ còn to hơn thế. Cùng lúc, cả tổ đội cảm thấy rợn người. Lý do vô cùng đơn giản.

"Cái... cái thứ đó..."

"Nó không phải là con Trùm, đúng không?"

Ở cuối căn phòng, thứ gì đó to một cách vô lý đang ngồi trên một cái ngai khổng lồ. Chỉ có thể mô tả đó là một bức tượng Thần khổng lồ.

"Chúa ơi..."

"Whoa..."

Họ không giấu nổi sự ngạc nhiên.

Jinwoo so sánh kích cỡ của bức tượng này với tượng Nữ Thần Tự Do của Mỹ. "Nếu bức tượng Nữ Thần Tự Do mà ngồi xuống chắc cũng tầm này" - dù tượng Nữ Thần Tự do là tượng nữ, còn đây rõ ràng là tượng nam. "Không... Cái này to hơn..."

Các Thọ Săn tập trung trước bức tượng nuốt nước bọt không ngừng. Họ đứng trong sợ hãi, tự hỏi bức tượng này có phải là Trùm của Hầm ngục không.

"..."

Nhưng bức tượng không di chuyển.

"Phù~"

Ông Song thở phào nhẹ nhõm.

"Được rồi, tản ra nào."

Với tâm trạng thư thái trở lại, các Thọ Săn tản ra, xem xét căn phòng khổng lồ.

"Tôi không thấy con ma thú nào."

"Thật sao?"

"Đừng nói đến ma thú, một con côn trùng cũng không có ấy chứ."

So với kích thước khổng lồ của những bức tượng, căn phòng tương đối trống rỗng. Những bức tường được trang trí bởi vô số cây đuốc, tỏa sáng cả căn phòng. Trước cây đuốc là những bức tượng to hơn người thường một chút, đứng thành một vòng tròn.

"Tuyệt đẹp."

"Như một tác phẩm nghệ thuật vậy."

Mỗi bức tượng cầm một đồ vật khác nhau. Một số cầm vũ khí, một số cầm nhạc cụ và đuốc.

"Trông như là..." - Kim mô tả,

"Trang trí cho ngôi đền" - ông Song tiếp lời ông Kim.

"Hmm?"

Bất chợt, ông Song thấy thứ gì đó dưới chân.

"Đây là... một Vòng tròn Ma thuật?"

Ngay tại trung tâm căn phòng, một Vòng tròn Ma thuật mà ông chưa từng thấy trong đời.

"Song, có thứ gì đó được viết ở đây. Ông qua xem đi?"

Một Thọ Săn gọi Song. Anh ta chỉ vào một bức tượng đứng riêng lẻ so với những cái còn lại.

Rời mắt khỏi Vòng tròn Ma thuật, Song tiến đến chỗ người Thọ Săn. Những người khác cũng theo nhau tập trung lại chỗ bức tượng lạ.

Trong số tất cả các bức tượng trong căn phòng, đây là bức duy nhất có cánh. Nó đang cầm một phiến đá. Thứ thu hút các Thọ Săn là những dòng chữ

được viết trên đó.

"Đây là chữ Rune." Song nói sau khi xem xét phiến đá.

Rune. Một loại ngôn ngữ chỉ có thể tìm thấy trong Hàm ngục và không xuất hiện ở nơi nào khác trên Trái Đất. Chỉ những Thợ Săn thức tỉnh với nghề Pháp Sư có thể hiểu chúng.

Ông Song đọc dòng đầu tiên của phiến đá.

"Giới luật của đền Carthénon."

Jinwoo lắng nghe từng lời của ông Song với vẻ nghiêm túc. Nhưng đột nhiên, ai đó nắm lấy tay anh.

Quay sang, anh thấy Juhee đang nhìn mình với khuôn mặt tái mét.

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Mình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Bắt đầu tấn công

Moon'sNovel

Khuôn mặt tái nhợt của cô ta làm Jinwoo bị sốc.

"Sao thế? Cô không khỏe à?"

"Phía... phía bên kia."

Jinwoo nhìn theo hướng tay Juhee chỉ về bức tượng Thần khổng lồ. Cô ấy đang chỉ vào mặt của nó. Không thấy gì khác biệt, Jinwoo khẽ nghiêng đầu.

"?"

Với giọng run rẩy, Juhee nói,

"Mắt... mắt của nó. Mắt của bức tượng vừa nhìn chúng ta."

"Sao cơ?"

Dù Jinwoo có chăm chú nhìn đến mấy đi chăng nữa, kết quả vẫn thế. Bức tượng ngồi im lìm, không hề chuyển động.

"Hmm... chắc cô tưởng tượng vậy thôi."

Lời nói của anh ta không mấy tác dụng. Juhee cầm mặt xuống đất, ôm lấy tay Jinwoo và run rẩy.

"Chờ đã."

Một cảm giác đáng sợ tràn qua Jinwoo.

"... Những tiếng động đâu cả rồi?"

Tiếng lách tách từ các ngọn đuốc bỗng im bật.

--

Trong khi đó ông Song tiếp tục đọc những dòng chữ trên phiến đá.

"Đầu tiên."

"Sùng bái Chúa tể. Thứ nhì, ca ngợi Chúa Tể. Thứ ba, chứng minh đức tin của bạn vào Chúa Tể. Kẻ nào không tuân theo các giới luật này sẽ không thể sống sót trở ra."

Và ngay lúc đó.

~Creak~

âm thanh đột ngột vang lên khiến các Thợ Săn giật bản mình.

"Chuyện gì đang xảy ra thế."

Người đầu tiên nhận ra là Jinwoo. Đang tập trung lắng nghe âm thanh của những ngọn đuốc, nên anh là người đầu tiên nhận ra có gì đó đang xảy ra.

"Cánh cổng! Cánh cổng đang đóng lại!"

Theo lời anh, cả tổ đội quay về phía cánh cổng, và chỉ có thể trơ mắt nhìn nó đóng sầm lại.

"Mẹ kiếp! Tôi bỏ cuộc!"

Người Thợ Săn đầu tiên chọn "không" khi vào Hàm ngục kép - Anh ta cất tiếng chửi thề và tiến về cánh cổng.

"Tôi về đây. Máy người có thể chiếm hết kho báu và Trùm như ý muốn."

Tò ra bức xúc với Song, người đàn ông quay lại và nắm lấy tay nắm cửa.

Đột nhiên.

Mắt ông Song mở to.

"Không, đừng!"

~Crunch~

Một âm thanh rùng rợn của "cái gì đó" va vào "một cái gì đó" lan khắp ngôi đền.

Cùng với âm thanh đó, đầu của người đàn ông biến mất. Dĩ nhiên, sau đó cái xác không đầu cũng rơi xuống đất.

~thud~

Các thợ săn bắt đầu la hét trong sợ hãi.

Sau khi đập nát đầu người đàn ông bằng một cây chùy, bức tượng canh cửa quay về vị trí như thể chưa có gì xảy ra.

"Nó... Nó vừa mới chuyển động kìa!"

"Nghĩa... nghĩa là tất cả các bức tượng đều có thể chuyển động?"

Lúc này, Jinwoo nhớ lại những lời Juhee vừa nói.

"Mất... Mất của nó. Mất của bức tượng vừa nhìn chúng ta."

"Nếu đúng như thế..."

Anh ấy run người. Nỗ lực để cử động cơ thể trong nỗi khiếp sợ, anh quay lại nhìn vào bức tượng Thần.

Và nhận ra bức tượng đang nhìn lại mình.

"A..."

Jinwoo nhận ra rằng, mọi thứ chỉ mới bắt đầu.

- -

Đôi mắt của bức tượng Thần tỏa ra ánh sáng màu đỏ.

Bản năng của Thợ Săn sao? Không, đó là bản năng sinh tồn của một sinh vật sống. "Cái gì đó" đang đến. "Cái gì đó" mà không thể cản được.

Jinwoo quay lại và hét to.

"NÀM XUỐNG!!

Ngay khi anh vừa mở miệng, một tia sáng đỏ thẫm bắn ra từ đôi mắt của bức tượng.

Jinwoo ôm chặt lấy Juhee và kéo cô xuống đất.

~BEAM~

Tia sáng đỏ phóng qua chỗ Jinwoo vừa đứng.

Một phần mười giây.

Không, một phần trăm giây.

Nếu như hành động chậm hơn một khắc nào nữa thì...

Các Thợ Săn khác thì không may mắn như vậy.

"Uwaaaaah!"

"Aahhhhhhhhhhh!"

Tiếng thét thất thanh không phát ra từ những Thợ Săn bị thứ ánh sáng đỏ quét trúng. Bởi những ai bị quét trúng đã tan thành bụi ngay lập tức, chỉ để lại một đồng tro. Tiếng thét ấy đến từ các Thợ Săn sống sót sau cú tấn công.

"Cái quái gì thế này!"

"Waaaaaah!"

"Sao có thể...."

Các Thợ Săn đều bị sốc.

Trong 16 người, chỉ có 11 người sống sót.

Từ trước tới nay họ chưa từng chứng kiến đòn tấn công nào như thế.

"Tôi né nó ngay khi nghe tiếng Jinwoo."

"Nếu vừa nãy cậu Sung không la lên thì..."

Các Thợ Săn nhìn về Jinwoo và nuốt nước bọt. ân nhân cứu mạng của họ. Họ hiểu rằng nếu không nhờ anh ta, họ sẽ nằm trong nhóm người xấu số kia.

"..."

Với cơ thể bò sát mặt đất, Jinwoo quay đầu lại lên nhìn bức tượng. Mắt nó vẫn đỏ rực nhưng không tiếp tục tấn công.

"Nó... nó tấn công xong chưa"

Jinwoo lại cúi đầu xuống đất, Juhee nằm bên cạnh anh, run rẩy trong sợ hãi.

Dù là một Thợ Săn bậc B, đây là lý do vì sao cô ấy chỉ tham gia những cuộc đột kích cơ bản dưới trướng Hiệp hội, chứ không tiến vào những cuộc đột kích khó hơn của Công hội lớn.

Hơi thở của cô ấy ngày càng trở nên loạn xạ. Anh ta không thể để mặc Juhee như thế này. Nghĩ rằng mình phải làm gì đó để giúp cô ấy, Jinwoo định đứng dậy. Tuy nhiên, một bàn tay mạnh mẽ đã ghì anh xuống.

"Đừng đứng lên"

Đó là ông Song.

Dù ngạc nhiên, Jinwoo vẫn làm theo lời của ông ta.

Ông Song hét với các Thợ Săn khác.

"Mọi người nằm yên. Đừng rời khỏi vị trí!"

Lướt nhìn sơ qua tổ đội, ông Song quay về phía Jinwoo.

"Những ai di chuyển bị trúng đòn. Những ai nghe theo cậu và nằm xuống thì sống sót."

"Tôi hiểu..."

Ông bắn khoãn Song nghiêng đầu.

"Cậu hét lên vì nhận ra điều gì à?"

"Tôi chỉ cảm thấy thứ gì đó nguy hiểm đang đến..."

Ông Song nhìn anh ta với đôi mắt sáng rực.

"Bản năng của anh ta tốt đấy. Nghe nói anh ta là một thợ săn hạng E? Giá mà năng lực của anh ta cao chút nữa..."

Ánh mắt ông ta chuyển sang vẻ thương hại khi nhìn Jinwoo. Trong khi đó, Jinwoo có thời gian nhìn kỹ người đàn ông đối diện mình. Anh bị sốc vì những gì mình nhìn vừa thấy.

"Chú... tay của chú"

"Không sao, ta có thể chịu được."

"Nhưng..."

Jinwoo nuốt nước bọt. Cánh tay phải của ông Song choàng qua vai Jinwoo, và cánh tay còn lại... Cánh tay còn lại của ông đã mất rồi.

"..."

Vừa im lặng nhìn Juhee, Song vừa nghiêng răng quần lấy tay áo vào chỗ mà lẽ ra là cánh tay trái của ông.

"Giúp tôi cột lại nhé? Dùng một tay khó quá".

Khi Jinwoo gật đầu và hoàn thành thứ có thể gọi là sơ cứu này, ông Song thở dài. Tiếng thở tràn đầy kinh nghiệm sau mười năm đi săn. Nhìn khắp phòng, ông quan sát các thợ săn và tình trạng hiện tại của họ. Bức tượng đã ngừng tấn công, nhưng không có nghĩa là nguy hiểm đã qua đi.

Thời gian dần trôi qua trong khi các thợ săn vẫn nằm trên sàn.

"Uuwaaah"

"Sao việc này lại xảy đến với chúng ta chứ..."

Một số người bắt đầu bật khóc.

"Chúng ta không thể cứ như thế này mãi!"

Sự kiên nhẫn của những người sống sót đã đạt giới hạn.

Ngay cả Jinwoo cũng cảm thấy như thế.

"Không thể cứ thế này được"

Nhưng họ có thể làm gì được bây giờ? Nếu như Song dự đoán đúng, chỉ cần họ chuyển động là sẽ bị tấn công. Dù họ có xoay sở né được đòn tấn công của bức tượng Thần, họ còn phải vượt qua bức tượng gác cổng. Vấn đề là, chuyển động của bức tượng gác cổng quá nhanh đến nỗi mắt thường khó mà thấy được.

Làm sao họ có thể vượt qua một thứ như thế chứ? Hoàn toàn bất khả khi. Cái chết của các Thợ Săn chỉ còn là vấn đề thời gian.

"Chờ đã... vấn đề thời gian sao"

Cùng với nó là một ý nghĩ khác trong đầu.

"Chúng ta đã bỏ quên thứ gì đó"

Có lẽ câu trả lời nằm ở đó.

Ngay lúc ấy.

"Đừng chuyển động!"

Song mắng Joo, nhưng anh ta trả lời bằng cách nghiêng răng.

"Im đi! Chúng ta đâu biết khi nào thứ đó sẽ tấn công tiếp! Ông muốn ta đợi đến khi đó sao!?"

Joo là một thợ săn lớp Chiến Binh. Với vai trò chiến đấu giữa trận đánh, khả năng vật lý của các Chiến Binh cao hơn hẳn người thường. Hơn nữa, Joo có kỹ năng tốt đến nỗi được một Công hội lớn biết đến và chào mời.

"Tôi không thể chết như này được."

Với cơ hình vẫn còn rập sát mặt đất. Joo gồng các cơ bắp ở chân.

Đích đến là cánh cửa.

Với pha xuất phát như bùng nổ, Joo chạy thẳng về hướng cánh cửa. Trước sự cố gắng của người đàn ông đó, Jinwoo chỉ quay lại nhìn bức tượng Thần. Đúng như dự đoán, bức tượng nhìn về phía Joo. Một tia sáng phát ra.

~BEAM~

Tia sáng bắn trúng lưng của Joo.

"Kiyaaaaah!"

Một nữ thợ săn hét lên. Không chế ngự được nỗi sợ hãi, một vũng nước màu vàng từ từ chảy ra ở chỗ cô đang cúi xuống.

Các thợ săn khác cũng dờ ra.

"Ôi chúa ơi..."

Không còn sót lại một dấu vết nào của Joo, trừ hai bàn chân trên mặt đất.

Tiếng nôn của ai đó vang đến tai Jinwoo khiến anh chau mày.

"Vì sao... sao nó lại không..."

Thứ đó có thể dễ dàng giết tất cả bọn họ, nhưng nó không làm thế.

So với các ma thú luôn lao vào các thợ săn, thứ này rất khác biệt. Nó chỉ tấn công khi ai đó di chuyển. Chỉ tấn công khi họ lại gần cánh cửa. Có một khuôn mẫu và điều kiện cho sự tấn công đó. Như một trò chơi với các luật lệ.

"Phải chăng đó là luật của căn phòng này?"

Jinwoo tìm thấy mảnh ghép còn thiếu của câu đố trong đầu. Đó chính là phiên đá mà ông Song đọc khi nãy.

"Giới luật của đền Carthéon"

Giới luật là luật, và phải tuân theo những luật đó.

Nếu có cách nào đó để thoát khỏi đây, thì chìa khóa chính là thứ được viết trên phiên đá.

"...Tôn sùng Chúa Tể"

Jinwoo đọc to dòng giới luật đầu tiên.

"Hmm, anh vừa mới nói gì à?"

Ông Song hỏi và quay sang Jinwoo.

Thay vì trả lời, Jinwoo ra dấu hiệu im lặng.

"Nếu như mình đoán đúng..."

Jinwoo từ từ đứng dậy. Ông Song cố gắng cản anh ta lại, nhưng Jinwoo lắc đầu với một gương mặt quyết tâm.

"...Đó không phải là về mặt của một người muốn từ bỏ mạng sống" - Ông Song nghĩ vậy và gật đầu đồng ý.

Không rời mắt khỏi bức tượng, Jinwoo từ từ đứng dậy cao hơn và cao hơn. Đột nhiên bức tượng nhìn anh ta.

~BEAM~

Nếu nằm xuống chậm hơn một chút, có lẽ Jinwoo đã mất nhiều thứ hơn là vài cọng tóc.

Cúi xuống mặt đất, Jinwoo đổ mồ hôi hột.

Anh ta vừa suýt chết. Khi nhìn vào cặp mắt của bức tượng, anh ta biết rằng mình đang nhìn vào cái chết. Thoát chết trong gang tấc, chân của Jinwoo không ngừng run rẩy.

"Nhưng..."

Hành động vừa rồi không phải là vô ích.

"Nó không tấn công những ai chuyển động"

Nếu nằm trên mặt đất, những chuyển động của họ không bị bức tượng chú ý.

"Không, đòn tấn công của nó nhằm vào những ai đứng quá một độ cao nhất định"

Anh ta đã phải liều mạng để xác nhận điều này. Và giờ đây Jinwoo tin chắc mình đã đoán đúng.

Ý nghĩa của giới luật đầu tiên!

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4-1: Ba giới luật (phần 1)

Moon'sNovel

Jinwoo quay về phía các Thợ săn khác và hét lên:

"Mọi người!"

Họ lập tức quay đầu về phía giọng nói của cậu.

"Chúng ta phải quỳ lạy trước bức tượng Thần!"

Các thợ săn nghiêng đầu bối rối.

"Quỳ lạy...?"

"Quỳ lạy trước thứ đó?"

Các thợ săn nhìn nhau rồi bắt đầu chửi rủa Jinwoo:

"Móa... Mày đang nói cái quẩn què gì vậy?"

"Đây không phải lúc để đùa, biết không?"

"Cậu điên rồi hả, Sung Jinwoo?!"

Ông Kim tỏ ra phùng phùng giận dữ:

"Có lẽ tôi đã đánh giá sai về cậu rồi! Nếu có thể đứng dậy, chắc chắn tôi sẽ đâm bẹp mũi cậu!"

Jinwoo cắn môi. Rốt cuộc, 6 đồng đội của họ đã chết vì bức tượng Thần. Bất họ quỳ lạy trước thứ đó, họ tức giận cũng phải thôi.

"Quan trọng hơn..."

Không có bằng chứng vững chắc nào cho dự đoán của Jinwoo. Chỉ là linh cảm của anh. Thật khó để giải thích hoặc cắt nghĩa những gì bản năng mách bảo.

Trong khi Jinwoo chưa biết nói sao, một giọng nói từ phía sau cất lên:

Tôi sẽ làm!".

Đôi mắt của Thọ sản quay về giọng nói vừa phát ra.

Đó là thủ lĩnh của cuộc đột kích.

"Ông Song...?"

"Ông sẽ quỳ lạy trước bức tượng chết tiệt đó sao?"

Các Thọ sản bối rối lên tiếng. Ông Song quay lại và nhìn thẳng vào Jinwoo.

"Cậu phát hiện ra điều gì à?"

Jinwoo lắc đầu.

"Chỉ là bản năng mách bảo cậu sao?"

"...Hiện tại là vậy."

"Tôi hiểu rồi."

"Bản năng của Jinwoo đã giúp 11 người trong số họ sống sót, tốt. Và nếu ông Joo không xông ra, có lẽ ông ta cũng chưa mất mạng. Cũng đáng để đặt niềm tin đấy chứ?" - Đó là những gì ông Song nghĩ.

Khi ông Song quỳ lạy trước bức tượng Thần, tâm trạng của các Thọ sản đều chùng xuống.

"Ông thực sự làm thế sao?"

Tận dụng cơ hội mà ông Song đã tạo ra, Jinwoo lên tiếng:

"Xin mọi người! Hãy quỳ lạy trước bức tượng Thần. Đây có thể là cách duy nhất để chúng ta sống sót trở về!"

Sống sót.

Chúng ta có thể sống sót trở về.

Câu nói đó đánh trúng nỗi lo lắng trong lòng mỗi Thọ sản.

"Có thể trở về ư?"

"Chúng ta có thể ra khỏi đây ư?"

"Chỉ cần quỳ lạy trước thứ đó?"

Từng người một, các Thọ sản bắt đầu quỳ lạy trước bức tượng, bắt chước một cảnh thờ cúng. Cuối cùng, ngay cả ông Kim - người đang phùng phùng lửa giận - cũng quỳ lạy xuống.

Tuy nhiên, không có điều gì xảy ra. Cặp mắt của nó vẫn phát ra ánh sáng đỏ thẫm đáng sợ. Jinwoo cảm thấy trái tim mình chìm xuống.

"Minh nhầm rồi sao?"

Ánh mắt cậu quay sang Juhee ở bên cạnh. Nằm nghiêng trên mặt đất với hai tay che đầu, tư thế đó không giống một người đang quỳ lạy cho lắm.

Ah...

Jinwoo nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay Juhee. Giật mình, Juhee hoảng sợ ngược nhìn cậu. Jinwoo im lặng gật đầu với cô, rồi thả lỏng tay ra. Dần dần, Jinwoo giúp Juhee chỉnh lại tư thế quỳ lạy trước tượng Thần.

"Chuẩn rồi"

Cuối cùng là bản thân cậu ta.

Jinwoo đối mặt với bức tượng, quỳ xuống, sau đó đặt tay xuống đất và từ từ cúi đầu.

Và một sự thay đổi đã xảy ra.

Ồ ồ, ooh?

Các Thọ sản xì xào khi nhận thấy sự thay đổi.

"Bức tượng? Mọi người, nhìn bức tượng kia!"

"Đôi mắt của nó!"

Ánh sáng đỏ thắm trong mắt bức tượng đang mờ dần.

"Hả? Vậy là nó có hiệu quả sao?"

Và cứ như thế, ánh sáng biến mất hoàn toàn khỏi đôi mắt bức tượng.

Các thợ săn đồng loạt hò reo.

"Ánh sáng biến mất rồi!"

"Chúng ta sống rồi!"

Những thợ săn phấn khích đứng dậy và nhảy nhót, nhưng bức tượng Thần không phản ứng gì. Jinwoo, thở phào nhẹ nhõm.

Phew-

Đúng như cậu đã đoán. Căn phòng này hoạt động theo một bộ quy tắc và điều kiện, giống như một trò chơi.

"Nếu đúng như vậy..."

Trò chơi chưa kết thúc. Vẫn còn hai giới luật.

Thứ hai: Ca ngợi Chúa tể; Thứ ba: Chứng minh Đức tin của ngươi.

Đột nhiên, với tiếng ầm ầm vang lên, toàn bộ căn phòng bắt đầu rung chuyển. Jinwoo tỏ ra căng thẳng.

"Đúng như mình dự đoán..."

Jinwoo đã đoán đúng. Mọi chuyện chưa kết thúc.

Bức tượng Thần không lồ đang từ từ đứng dậy.

"Eh Eh, eh?!"

Những người thợ săn đang vui sướng ăn mừng bỗng nhiên sững sờ.

"Cái gì thế? Không phải đã xong rồi sao?"

"Không, không thể nào"

Chôn chân vì sợ hãi, các thợ săn lắp bắp không biết nói gì. Khuôn mặt họ chứa đầy nỗi kinh hoàng và tuyệt vọng.

"Không... không..."

Bức tượng Thần đã hoàn toàn đứng dậy. Nó quay đầu, nhìn xung quanh, rồi bắt đầu đi về phía các thợ săn.

BOOM!

Mỗi bước đi của bức tượng làm mặt đất rung chuyển.

BOOM!

Thân hình nó to lớn đến nỗi đầu của nó gần chạm tới trần nhà.

BOOM!

Kích thước khổng lồ của nó gây áp lực tuyệt đối lên các thợ săn. Nó dần dần thu hẹp khoảng cách với họ.

Này Sung! Cậu Sung Jinwoo!

"Chúng ta làm gì bây giờ?!"

Những thợ săn mới nãy còn nguyên rủa Jinwoo, giờ nhìn về phía cậu đầy hy vọng.

"Chúng ta phải làm gì nữa"

"Nói gì đó đi!"

Toàn là những người đã trưởng thành, song khuôn mặt họ đầm đìa nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thặng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4-2: Ba Giới luật (phần 2)

Moon's Novel

Jinwoo là hy vọng duy nhất còn sót lại của họ.

Jinwoo cẩn thận giúp Juhee - người đang đông cứng trong sợ hãi - đứng dậy, và giải thích Giới luật thứ hai.

"Nó nói: 'Ca ngợi Chúa tể'. Đó là mệnh mệnh duy nhất của chúng ta.

"Ah, cái đó..." Ông Kim sực nhớ ra. "Đó là dòng chữ viết trên phiến đá, phải không?"

"Phải rồi, 'Ca ngợi Chúa tể,' 'Chứng minh đức tin của ngươi', chúng ta phải thực hiện cả ba Giới luật.

Jinwoo nói một cách gấp gáp.

BOOM ~!

Sau bước chân này, bức tượng Thần đã đến trước mặt nhóm Thợ săn. Cái bóng khổng lồ của nó bao phủ các Thợ săn - những người đang đứng với khuôn mặt tái nhợt.

"Tôi! Tôi sẽ thử".

Một Thợ săn trẻ và thường tỏ ra nhút nhát, từ từ bước tới.

"Này, anh định làm gì thế?"

"Tôi là một thành viên trong dàn đồng ca của nhà thờ. Gì chứ 'ca ngợi' thì tôi tự tin lắm!

Chàng trai trả lời ông Kim và đi về phía bức tượng Thần. Khi đến gần bức tượng, anh hít một hơi thật sâu và bắt đầu hát,

"Tôi bước đến trước Ngài ~ Giọng hát trẻ trung của anh vang khắp phòng.

"Hãy gột rửa tôi và ban phước cho tôi".

Tượng Thần dừng lại trước mặt anh.

Các thợ săn thở hổn hển vì ngạc nhiên và sợ hãi. Như thể đang thỏa mãn bởi bài hát, bức tượng Thần đứng bất động. Mọi âm thanh trong căn phòng biến mất, chỉ có tiếng hát của người Thợ săn trẻ tuổi vang lên. Kết quả này khiến thợ săn đó tự tin hơn, nên anh ta cất giọng to hơn và tiếp tục hát"

"Mọi lỗi lầm của tôi sẽ bị cuốn trôi bởi ân sủng của Chúa tể..."

Trong lúc các Thợ săn tràn đầy hy vọng, Jinwoo vẫn cảm thấy bứt rứt, bồn chồn. Cảm giác như cậu đã bỏ quên mệnh mệnh nào đó.

"Sai quá sai rồi..."

Ý nghĩ đó lặp đi lặp lại trong đầu Jinwoo. Căn phòng này có bộ quy tắc riêng. Người Thợ săn trẻ kia đang trình diễn theo quy tắc của Kitô giáo, không phải của căn phòng này. Nhưng may mắn thay, bức tượng đã không di chuyển. Phải chăng đây là trùng hợp?

Jinwoo nghiêng đầu. Cậu không ngăn Thợ săn kia lại, bởi cậu cũng không nghĩ ra bất kỳ cách nào khác để ngăn chặn bức tượng Thần.

Đột ngột,

BOOM!

Một vụ tiếng động lớn vang lên, phá vỡ giai điệu bài hát, sau đó là một tiếng hét,

"Kiyaaaaaaah!"

Khi bức tượng Thần giờ chân lên một lần nữa, những gì còn lại của người thợ săn trẻ tuổi bắt đầu rơi ra.

Những mảnh vụn.

Rơi ra từ bàn chân.

Các thợ săn khác cũng bắt đầu la hét.

"Ahhhh!"

"Uaaaaaak!"

Khuôn mặt vô cảm của bức tượng lúc trước, giờ chuyển sang thịnh nộ.

"Nó... Nó nổi giận rồi!"

"Chạy mau!"

Các thợ săn vội vã chạy toán loạn.

"Kiyaaaaah!!!"

Bị sốc nặng khi nhìn thấy người thợ săn trẻ tuổi bị nghiền nát, một nữ Thợ săn không thể nhấc chân lên nổi, chỉ đứng đó la hét.

Chết tiệt!

Jinwoo, đang vừa dìu Juhee vừa chạy, vội quay lại định giúp cô ta. Nhưng anh bị ông Song chặn lại.

"Chú..."

"Muộn rồi"

Giống như đang đuổi một con ruồi, bức tượng đập tay lên đầu nữ Thợ săn.

BANG!

Jinwoo quay đi. Đó là một cảnh tượng khủng khiếp. đến nỗi anh không dám nhìn"

"Chúng ta không thể chôn chân ở đây được! Cậu muốn để cô Juhee bị giết luôn à?"

Lời ông Song khiến Jinwoo giật mình. Ông ấy nói đúng.

BÙM!

"Uwaaaak!"

BÙM!

BÙM!

"Cứu tôi với"

Không bước đi chậm rãi như lúc nãy, bức tượng Thần chạy qua chạy lại, nghiền nát các thợ săn dưới chân nó. Mỗi bước chân của bức tượng làm rung chuyển toàn bộ ngôi đền.

BOOM!

BOOM!

Jinwoo vừa bỏ chạy vừa nghiền răng. Trong khi đó, Juhee nhắm tịt mắt và bám chặt lấy Jinwoo.

"Tàn ra mau"

"Hiểu rồi!"

Biết rằng chạy cùng nhau khiến họ dễ trở thành mục tiêu, Jinwoo và ông Song tách ra hai hướng. Cố gắng duy trì khoảng cách lớn nhất giữa mình và tượng Thần, Jinwoo chạy về phía một bức tượng trên tường. Ông Park đang ở phía đó.

Người đàn ông ấy đã chạy bằng tất cả sức lực của mình, vì có nhiều thứ còn đáng giá hơn cả cuộc sống của chính ông ta.

Hình ảnh gia đình ông Park phản chiếu qua đôi mắt đầm lệ. Con trai ông, trông rất cha mình. Vợ ông đang mang thai đứa con thứ hai. Ông Park không thể chết ở một nơi như thế này. Với toàn bộ sức lực, Park chạy nhanh hơn tất cả mọi người và đến gần rìa căn phòng.

"Hộc... hộc"

Đột nhiên, ông Kim hét toáng lên khi ông Park còn đang thở hổn hển.

"Ông PARK!"

Nghe giọng nói quen thuộc, ông Park quay về phía ông Kim,

"Hả?"

Ông Kim ra hiệu cho ông Park quay lại, đồng thời hét lên,

"Quay lại!"

Và một cái gì đó sắc bén lóe lên từ phía sau lưng ông Park.

"Huh...?"

Xoẹt!

Cơ thể ông Park bị tách đôi, từ đỉnh đầu trở xuống. Hai mảnh tách biệt rơi xuống, đổ về hai phía trên mặt đất.

"ÔNG PARK!!!"

Sau khi chẻ đôi ông Park bằng thanh kiếm của mình, một bức tượng quay lại và đứng vào vị trí của nó trên bức tường, như thể không có gì xảy ra.

Ông Kim không cảm được nước mắt khi chứng kiến cái chết của bạn mình.

"Lũ khốn này!"

BOOM!

BOOM!

BOOM!

Đằng sau anh ta, bức tượng Thần khổng lồ chạy từ chỗ Thợ săn này đến Thợ săn kia, nghiền nát họ bằng đôi chân của nó. Những người chạy trốn vào các bức tường thì bị tấn công bởi các bức tượng nhỏ.

Ahhhhh!

"Tay tôi! Cánh tay của tôi!"

Ngôi đền đã biến thành một tử địa, với khung cảnh khủng bố và tàn sát.

Jinwoo vừa chạy vừa thở hổn hển, trán cậu ướt đầm mồ hôi. Đôi chân cậu thì càng ngày càng nặng. Nhưng trong đầu Jinwoo vẫn quanh quẩn một ý nghĩ.

"Ca ngợi Chúa tể. Ca ngợi Chúa tể. Ca ngợi Chúa tể."

Giói luật thứ hai lặp đi lặp lại trong đầu anh. Chìa khóa để giải quyết ý nghĩa của các Giói luật phải được giấu trong căn phòng này.

"Phải có thứ gì đó ở đây... thứ gì đó sẽ giúp chúng ta!"

Nhưng khi Thợ săn vào đền và tìm kiếm xung quanh, họ không tìm thấy công cụ hay cơ quan nào.

Thứ duy nhất ở đây là những bức tượng chết tiệt đó.

"Chờ đã"

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu Jinwoo.

"Thứ duy nhất ở đây là những bức tượng chết tiệt đó?"

Mắt Jinwoo mở to.

"Sao mình lại không nghĩ ra nhỉ?"

Nếu những bức tượng là thứ duy nhất trong căn phòng này, thì chúng phải là chìa khóa để giải quyết bí ẩn. Các bức tượng nhỏ chỉ di chuyển khi ai đó bước tới gần; tức là có thể tận dụng chúng bằng cách nào đó.

"Nếu điều chính xác thì..."

Dùng hết sức lực còn sót lại, Jinwoo vừa thở hổn hển vừa hét lên:

MỌI NGƯỜI, MAU CHẠY VỀ PHÍA CÁC BỨC TƯỢNG CẦM NHẠC CỤ!

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5-1: Thử thách cuối cùng (Phần 1)

Moon'sNovel

Tiếng hét của Jinwoo vang đến tai tất cả các Thợ săn.

"!"

"Nhạc cụ?!"

Mắt họ ánh lên tia hy vọng. Không giống như lần trước, lúc này các thợ săn răm rắp làm theo lời Jinwoo. Tất nhiên, nếu Jinwoo đoán sai, họ sẽ bị tàn sát ngay khi tiếp cận các bức tượng. Nhưng lúc này, không ai nghĩ ngờ gì cả.

Ông Song là người đầu tiên đến bên cạnh một bức tượng cầm nhạc cụ.

"..."

Nín thở, ông Song từ từ nhìn lên bức tượng. Như thể đáp lại, các ngón tay của bức tượng bắt đầu di chuyển trên dây chơi đàn hạc.

Một âm thanh tuyệt đẹp vang lên.

"Cậu ấy đã đoán đúng!"

"Mau chạy đến chỗ các bức tượng cầm nhạc cụ!"

Các Thợ săn, với ánh mắt đầy hy vọng, chạy về phía những bức tượng đang cầm các loại nhạc cụ khác nhau.

Kèn Trumpet, sáo, đàn lyres. Chẳng mấy chốc, giai điệu hài hòa tràn ngập toàn bộ ngôi đền.

Ông Kim, sau khi chạy trời chết, ngã gục xuống và quỳ trước một bức tượng cầm cây đàn mandolin.

strum ~ strum ~

Khi giai điệu từ cây mandolin vĩ đại vang lên trong không trung, bức tượng Thần đang đuổi theo ông Kim bắt đầu di chuyển chậm lại. Không thể kìm nén cảm xúc, ông Kim bật khóc ngay tại chỗ.

Uwaaaaah-

Bức tượng Thần bỏ qua ông Kim, quay lại nhìn quanh ngôi đền. Nó đã tìm thấy mục tiêu mới.

"Chết tiệt!"

Bắt gặp ánh mắt của nó, Jinwoo buột miệng nguyên rủa. Cậu vội vùng chạy, với trái tim đập thành thịch như sắp nổ tung. Lưng cậu ướt đầm mồ hôi.

"Tại sao! Tại sao mày không chơi nhạc?!"

Đứng trước một bức tượng đang cảm trống, Jinwoo tức giận hỏi. Bức tượng vẫn lặng lẽ đứng đó, không có dấu hiệu gì cho thấy nó sẽ chơi nhạc.

BOOM!

BOOM!

BOOM!

Với tốc độ kinh hoàng, bức tượng Thần nhanh chóng thu hẹp khoảng cách với họ. Jinwoo nuốt nước bọt.

"Hay là tại mình và Juhee đứng chung một chỗ?"

Có vẻ như đó là câu trả lời đúng. Jinwoo nhìn quanh và nhận ra, các Thợ săn khác đều đứng một mình. Họ đều ổn.

"Không có thời gian để suy nghĩ nữa rồi!"

Cậu đặt Juhee xuống và chuẩn bị chạy đến một bức tượng khác.

"Jinwoo..."

Juhee hoảng sợ níu lấy áo cậu. Jinwoo bình tĩnh thì thầm vào tai cô,

"Nếu tôi ở lại, cả hai ta sẽ chết".

Nhìn thấy những giọt nước đang chực tuôn ra khỏi đôi mắt Juhee, Jinwoo biết rằng không có thời gian để giải thích. Anh nhẹ nhàng kéo đôi tay run rẩy của cô ra, rồi chạy hết tốc lực về phía bức tượng khác.

* Ba-Bum * * Ba-Bum * * Ba-Bum *

Tiếng trống vang lên ngay sau bước chân cậu.

"Tạ ơn Chúa".

Việc duy nhất cần làm bây giờ là tìm một bức tượng cảm nhạc cụ khác!

Hiện tại, Jinwoo là người duy nhất vẫn đang chạy trong phòng. Thế nên, con thịnh nộ của bức tượng Thần hoàn toàn tập trung vào cậu ta.

BOOM!

BOOM!

Jinwoo thờ hồn hển, lẩn người tránh khỏi bàn chân bức tượng trong gang tấc. Dù là người yếu nhất trong các Thợ săn hạng E, nhưng cậu ta vẫn là một Thợ săn lớp Chiến binh. Nhờ đó, cơ thể cậu có đôi chút lợi thế trong tình huống này.

"Một chút nữa thôi!"

Nhận thấy những bước chân của bức tượng Thần đang đến gần, Jinwoo dồn toàn lực xuống đôi chân. Tốc độ của cậu tăng lên. Chỉ vài bước nữa, cậu sẽ chạm tới mục tiêu.

"KHÔNG, KHÔNG PHẢI ĐẲNG ĐÓ!"

Từ xa, ông Song hoảng hốt hét lên.

Mãi tập trung chú ý tới bức tượng Thần, Jinwoo đã không nhìn kỹ bức tượng mà mình vừa chạy đến.

"Ah!"

Nó... Thứ nó cảm không phải là nhạc cụ!

Bây giờ Jinwoo mới nhận ra, thứ anh ta nhận ra thứ "nhạc cụ" trong tay bức tượng đó, thực ra là một chiếc khiên. Không chút thương xót, bức tượng giơ cao chiếc khiên và đập mạnh xuống.

"Uwah!"

Jinwoo vội vã ném người sang một bên.

"Kiyaah!"

Juhee hét lên.

Khi Jinwoo lăn trên sàn nhà, cậu ngẩng lên và nhìn thấy bức tượng Thần gần như đã ở bên trên.

"Đúng là dầu sôi lửa bỏng mà..."

Cú ngã ban nãy đã gây ra một vết thương trên trán Jinwoo. Máu chảy xuống mắt và che khuất tầm nhìn của cậu. Jinwoo hết quay trái rồi lại quay phải.

"Nhạc cụ, nhạc cụ!"

Không còn bức tượng nào phù hợp.

Bức tượng Thần giờ chân lên...

Chết tiệt!

BOOM!

Jinwoo quăng mình sang một bên, suýt soát né được cú đập kinh hoàng. Nhưng cơ thể cậu đã đạt đến giới hạn của mình. Chút sức tàn không đủ để cậu tiếp tục chạy trốn.

"Làm ơn..."

Nếu Thần linh có thật, xin hãy rủ lòng thương. Jinwoo nghĩ thế. Ngay khoảnh khắc đó, Jinwoo nhìn thấy một bức tượng không cầm vũ khí hay nhạc cụ.

"Bức tượng đó...!"

Với tất cả sức lực và hy vọng còn sót lại, cậu bò tới chỗ bức tượng đang cầm một cuốn sách trên tay. Đối diện với tượng Thần đang hướng về phía mình, Jinwoo nhận ra cậu không thể di chuyển thêm chút nào nữa.

Thở hổn hển, cậu nhìn vào khuôn mặt của tượng Thần. Có vẻ như nó đang rất giận dữ trước nỗ lực chạy trốn của Jinwoo. Nó nhìn cậu bằng khuôn mặt méo mó đầy phẫn nộ.

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Mình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5-2: Thử thách cuối cùng (Phần 2)

Moon's Novel

Nó dừng lại trước mặt Jinwoo.

Đối mặt với một tạo vật khổng lồ cao bằng cả tòa nhà, Jinwoo thở gấp.

"Minh chẳng khác gì một con chuột bị dồn vào góc tường..."

Bức tượng chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm vào cậu.

"Có lẽ đây là kết thúc của mình..."

Hoàn toàn buông xuôi, Jinwoo đã mừng tượng ra cái chết của mình trong đôi mắt dữ tợn khổng lồ kia.

Giữa khoảnh khắc tuyệt vọng đó, Jinwoo nghe thấy một tiếng hát tuyệt đẹp và du dương vang lên từ phía sau. Cậu cố quay lại và nhìn về nơi phát ra tiếng hát.

Là bức tượng đang cầm sách!

Bức tượng cạnh Jinwoo đang hát bằng giọng ca thánh thót; âm thanh của nó vang vọng khắp ngôi đền. Nhìn lại, Jinwoo thấy khuôn mặt tượng Thần bắt đầu giãn ra. Những dấu vết của con thịnh nộ ma quỷ ban nãy biến mất, bức tượng trở lại với khuôn mặt vô cảm ban đầu.

Khi các bức tượng ngừng chơi nhạc, tượng Thần quay lại và trở về chỗ ngồi, như chưa có gì xảy ra.

BOOM!

Khi nó ngồi xuống, tiếng động vang khắp ngôi đền.

"Hah... Hah... Chúng ta an toàn rồi phải không?"

Jinwoo mỉm cười yếu ớt với hơi thở nặng nề.

Juhee vội vã chạy đến,

"Cún Jinwoo!"

Juhee gục xuống bên cạnh cậu, với khuôn mặt đầy nước mắt.

"Ôi Chúa ơi... ôi Chúa ơi..."

Cô sử dụng tất cả mana có thể, và thử mọi phép thuật Trị liệu mà cô biết. Nhưng vô ích.

Từng người một, các Thọ săn rải rác tập trung trước Jinwoo. Biểu cảm của họ đều u ám như Juhee..

"Ôi không... Jin Jinwoo..."

Về mặt và lời nói thương hại của họ làm Juhee không cầm nổi nước mắt.

"Tại sao họ lại nhìn mình như vậy?"

Jinwoo muốn hỏi, nhưng không đủ sức để mở miệng. Cậu cố dồn sức để đứng dậy.

"....?"

Một vũng máu tụ lại chỗ cậu đang ngồi. Cuối cùng, Jinwoo đã nhận ra tình hình của mình.

"Ah..."

Cẳng chân phải của cậu đã biến mất.

Jinwoo nhìn về phía bức tượng đang cầm khiên. Phía dưới chiếc khiên đầm đìa máu.

Cẳng chân của cậu đã nằm lại ở đó.

Quay đầu nhìn lại, cậu thấy máu đang chảy ra từ mũi Juhee. Cơ thể cô đã đạt đến giới hạn. Khả năng của một Trị liệu sư hạng B không đủ để tái tạo một phần cơ thể. Dù cô có cố gắng hết sức, dòng mana của cô chỉ như đổ vào một chiếc bình thủng đáy. Kết quả là sức sống của cô nhanh chóng giảm xuống.

"Không sao đâu, Juhee. Dừng lại đi!"

"Không! Tôi có thể chữa được mà! Tôi sẽ chữa lành vết thương cho anh!"

Các Thọ săn nhìn cặp đôi với ánh mắt thương hại.

Trong số 17 người tiến vào hầm ngục, chỉ 6 người còn sống.

Thậm chí 6 người đó, 2 người đã bị thương nặng.

Ông Song mất cánh tay, và bây giờ là Jinwoo mất cẳng chân.

Dù sống sót, nhưng không ai có thể nở nụ cười.

Đột nhiên, một âm thanh ầm ầm vang lên khắp ngôi đền.

Tại trung tâm ngôi đền, phần đất với vòng tròn ma thuật ban nãy bắt đầu trôi lên, tạo thành một cái bục.

Jinwoo nhận ra, màn thử thách cuối cùng đã đến.

"Chúng mình đức tin của người..."

Cậu đã mừng tượng được ý nghĩa của nó.

Cái bực trời lên tới độ cao ngang eo.

"Một tế đàn..."

Jinwoo thì thầm

"Một tế đàn?"

"Anh ta vừa nhắc đến tế đàn?"

Jinwoo - người đàn ông đã cứu mạng họ không chỉ một lần mà những hai lần. Cậu không phải là một "người thức tỉnh" cấp cao, mà là một Thợ săn hạng E thấp kém, vốn bị họ coi thường trong quá khứ.

"Nếu không nhờ cậu Sung, có lẽ chúng ta đã..."

Các Thợ săn đều nghĩ giống nhau.đã liên minh. Giờ đây, lời nói của Jinwoo chính là cơ hội sống của họ. Và bây giờ, người đàn ông này đã thì thầm như thế....

Ông Kim nhanh nhẩu lên tiếng,

"Có lẽ tôi hiểu rồi."

Ông ta bắt đầu rút kiếm ra. Thông thường một vũ khí được sử dụng để giết những con ma thú, nhưng lần này thì khác.

"Một kẻ ngốc như tôi cũng hiểu ra rồi..."

Các thợ săn nhìn ánh sáng lóe lên từ thanh kiếm sắc bén của ông Kim và nuốt nước bọt.

"Này, ông Kim! Rút kiếm ra làm gì vậy?"

"Có chuyện gì thì từ từ nói..."

Ông Song - Thợ săn hạng C là người có đẳng cấp cao nhất trong nhóm. Giờ đây khi ông ta không thể chiến đấu, Kim là người mạnh nhất. Vốn dĩ kỹ của ông Kim đã tỏa sáng trong số các thợ săn hạng D.

Ông Kim chìa kiếm vào tế đàn.

"Giới luật cuối cùng là, "Chúng mình đức tin của người", và bây giờ cái bệ thờ này xuất hiện ở giữa phòng".

Kim đưa mắt nhìn sang Jinwoo,

"Chúng ta phải hiến tế ai đó ở bệ thờ, phải không, cậu Sung?"

Jinwoo gật đầu. Đó chính là những gì cậu dự đoán. Một trong 6 người còn sống phải trở thành vật hiến tế.

"Đó có lẽ là Giới luật cuối cùng."

Khi ngẩng đầu lên, cậu thấy ông Kim đang đến gần mình với một ánh mắt kỳ lạ. Một vệt mồ hôi tuôn ra trên mặt Jinwoo.

"Ông đi đâu thế?"

"Cậu cứ ngồi yên ở đó!"

Ông Kim chìa kiếm vào ông Song, người đang ngồi cạnh Jinwoo.

"Ai là người đã kéo tất cả chúng ta đến đây? Chính là ông! Vậy thì ông nên trả giá cho mọi chuyện!"

"Chú!"

Jinwoo hét lên và cố gắng đứng dậy, nhưng ông Song đã đưa tay ngăn cậu lại. Jinwoo quay lại và nhìn ông ta.

"Ah..."

Ông Song lắc đầu. Đôi mắt ông như muốn khuyên Jinwoo hãy im lặng.

Jinwoo muốn nói gì đó, nhưng không thể thốt nên lời. Ông Song từ từ đứng dậy.

"Ông Kim nói đúng. Tôi phải chịu trách nhiệm

"Thống nhất thế nhé, ông già".

Ông Kim chỉ thanh kiếm về phía bệ thờ.

"Nhanh chân lên. 11 người đã chết vì ông đấy".

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6-1

Moon'sNovel

Trong số những người đã mất mạng, có cả Park - bạn ông Kim.

Tất nhiên, cả nhóm đã biểu quyết về vấn đề này trước khi bước vào Hàm ngục kép, và quy định rằng không ai được tranh cãi về chuyện này. Nhưng ông Kim - một người đã mất hết lý trí - cái gọi là biểu quyết chỉ còn là một ký ức nhạt nhòa trong tâm trí.

"Tôi sẽ tự ra chỗ đó, nên anh cất thanh kiếm đi được không?"

Ông Song hỏi ông Kim.

"Sau những gì đã xảy ra, làm sao tôi tin được ông chứ? Ngừng nói nhảm và đi tiếp đi!"

Thở dài, ông Song đi đến bệ thờ, theo sau là ông Kim và thanh kiếm sắc bén của ông ta.

Jinwoo cắn môi.

"Đâu phải lỗi của ông ấy..."

Rất cuộc, toàn đội đã biểu quyết và thống nhất kết quả. Đối với Jinwoo, sau tất cả những gì họ đã trải qua, việc đổ lỗi cho ông Song là tận cùng của sự hèn nhát.

"Nhưng..."

Jinwoo không đủ sức ngăn chặn ông Kim. Một người nằm ở top đầu hạng D, và một người đứng bét hạng E. Sức mạnh đôi bên quá chênh lệch.

Thậm chí, Jinwoo còn bị mất một chân. Nếu hành động thiếu suy nghĩ, không chỉ Jinwoo mà cả Juhee, người đang trị liệu cho cậu ta, cũng sẽ trở thành mục tiêu cho ông Kim trút giận.

"Chết tiệt".

Jinwoo cay đắng nhắm mắt lại. Một lần nữa, anh ta nguyện rửa sự bất lực của mình.

Trong khi đó, ông Song đã đứng trên bệ thờ.

woosh ~!

Một ngọn lửa đỏ xuất hiện ở rìa bệ thờ. Các thợ săn nuốt nước bọt, họ thận trọng chờ đợi những gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nhưng không có gì xảy ra.

Ngoại trừ sự xuất hiện của ngọn lửa.

"Cái quái gì..."

Chờ mãi không thấy có chuyện gì xảy ra, ông Kim và những người khác bắt đầu cảm thấy lo lắng.

"Này cậu Sung, thế này có đúng không??" - Ông Kim hỏi Jinwoo.

"Tôi không chắc..."

Jinwoo đoán rằng Giới luật thứ ba sẽ kích hoạt khi một người đứng lên bệ thờ.

"Hay là nó không bắt chúng ta phải hiến tế?"

Nếu vậy, đó là một tin tốt lành. Ông Song có cơ hội được cứu sống. Gương mặt Jinwoo sáng bừng lên. Cậu nhờ hai Thợ săn đứng gần đó giúp mình đứng dậy.

"Các anh có thể giúp tôi đến bệ thờ không?"

"Jinwoo, nhưng chân của cậu..."

Juhee cũng đứng lên cùng Jinwoo. Sau khi sử dụng gần hết mana, bộ dạng của cô ấy vô cùng nhợt nhạt. Nhờ nỗ lực của cô, Jinwoo có thể chịu được cơn đau khủng khiếp từ vết thương ở chân.

"Phải nhanh lên..."

Tình trạng của Juhee. Con giận dữ của ông Kim Ung. Nỗi sợ hãi của các thợ săn khác.

Cậu không có nhiều thời gian.

Với sự giúp đỡ của hai thợ săn, Jinwoo đã đến bệ thờ.

"Cùng lên đó nào".

Hai thợ săn kia ngập ngừng trong giây lát. Nhưng họ quyết định đặt niềm tin vào Jinwoo và bước lên trên bệ thờ.

Đáp lại, ba ngọn lửa nửa bùng lên từ rìa của bệ thờ.

woosh ~!

woosh ~!

woosh ~!

Jinwoo dậm chiêu

"Số ngọn lửa bằng số người đứng trên bệ".

Ông Song, hai Thợ săn nọ và chính cậu. Bốn ngọn lửa bập bùng quanh bệ thờ, như muốn tạo thành một vòng tròn.

Nhìn kỹ lại, họ cần thêm 2 ngọn lửa nữa để hoàn thành vòng tròn.

Và như vậy, những người còn lại cũng phải đứng lên bệ thờ.

"Chú Song, nếu chúng ta chờ ở đây, liệu đội cứu hộ có tới giải cứu chúng ta không?"

Jinwoo hỏi ông Song.

Ông Song lắc đầu.

"Kể từ khi Cổng này mở ra, tính đến nay là tròn 7 ngày. "Những thứ đó" sẽ hành động trước khi quân tiếp viện đến đây".

"Với một cổng hạng D, 7 ngày là quá lâu..."

"Ừ thì, Hiệp hội vốn là thế mà".

Nếu các Thợ săn không xử lý các cổng, sau 7 ngày cổng sẽ mở hoàn toàn và lũ quái vật sẽ tràn ra. Mục tiêu thực sự của một cuộc Đột kích là tiêu diệt con Trùm và đóng cổng Hàm ngục lại.

Jinwoo nhìn xung quanh. Bức tượng Thần vẫn ngồi yên, lạnh lẽo quan sát họ.

Nếu thứ đó được phép rời khỏi đây...

Chắc chắn sẽ xảy ra một vụ hủy diệt.

Tất nhiên, nếu những bức tượng trong phòng có thể tự do di chuyển, nhóm của họ sẽ là những người đầu tiên bị tàn sát. Jinwoo nhận ra rằng họ không thể trông chờ ai giúp đỡ.

Jinwoo gọi Juhee và ông Kim.

"Hai người lên đây được không?"

Juhee lập tức làm theo lời anh. Ngay cả ông Kim, sau vài giây do dự cũng nhanh chóng làm theo.

Hai ngọn lửa nữa xuất hiện và hoàn thành vòng tròn.

woosh ~

Các thợ săn thở hổn hển.

"Huh?"

"Chuyện gì? Chuyện gì vậy?"

Đúng như Jinwoo dự đoán, một cái gì đó đã xảy ra.

"Nó đang đến."

Từ vòng tròn ngoài cùng, những ngọn lửa nhỏ màu xanh bắt đầu xuất hiện. Từng ngọn, từng ngọn, những ngọn lửa bùng lên và tạo thành một vòng tròn lớn bao quanh bệ thờ.

"34... 35... 36"

Jinwoo đếm được 36 ngọn lửa xanh.

Số ngọn lửa đỏ bằng số người đứng trên bệ. Còn 36 ngọn lửa màu xanh... Con số 36 có ý nghĩa không?

Trong khoảnh khắc đó,

ọp ẹp

Cánh cửa phòng vốn đang đóng chặt, bất ngờ mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6-2

Moon'sNovel

Các thợ săn tỏ ra bối rối

"Argh..."

Ai nấy đều muốn chạy thật nhanh về phía lối ra, nhưng ký ức kinh hoàng về những gì đã xảy ra vẫn còn in đậm trong tâm trí họ. Không một ai nhúc nhích. Chuyện gì sẽ xảy ra với người đầu tiên rời khỏi bàn thờ? Tất cả ánh mắt các Thợ săn đổ dồn về phía Jinwoo, người đang hoàn toàn im lặng.

"... "

Cánh cửa mở ra, liệu có phải là một cái bẫy hay không? Hay đó là cách Hầm ngục công nhận họ đã hoàn thành Giới luật cuối cùng?

Vẫn còn quá sớm để đưa ra kết luận.

Khi các Thợ săn đang chờ đợi hướng dẫn của Jinwoo, những tiếng ồn mang theo tin xấu vang lên từ bốn phía căn phòng.

grilllnd

sliiiiide

Sáu người đồng loạt nhìn quanh phòng.

"Cái quái gì thế?!"

"Chúng... chúng đang đến gần!"

"Các bức tượng đều di chuyển!"

Các thợ săn thờ gấp. Những bức tượng nhỏ, vốn dĩ chỉ hoạt động khi có người lại gần, bỗng đột ngột xích lại phía họ. Chỉ trong phút chốc, Jinwoo đã xác định được tình hình.

"Không, các bức tượng không di chuyển. Đó là những bệ đỡ bên dưới các bức tượng, chúng đang tiến lại gần chúng ta".

Tiếng trượt ban nãy là tiếng bệ đá mài xuống sàn nhà.

"Chúng ngừng rồi?"

Ông Kim lau mồ hôi trên trán. Khi mọi người còn mãi chú ý đến các bức tượng, Jinwoo quay lại nhìn những ngọn lửa màu xanh. Ba ngọn lửa xanh lần lượt tắt lịm.

griiiiiind

sliiiiide

"Cái... cái gì! Nó đâu rồi?!"

Ai đó hét lên. Jinwoo ngẩng đầu, nhận ra rằng âm thanh phát ra gần chỗ mình. Bức tượng đứng đối mặt với cậu ta đã di chuyển lại gần hơn.

"Tại sao lại là mình?"

Có phải vì Jinwoo đã nhìn đi chỗ khác?

Jinwoo nhắm mắt để kiểm tra phán đoán của mình.

Griiinddd

Sliiiiide

"Khốn kiếp, sao lại thế?"

"Chúng ta phải làm gì bây giờ?!"

Jinwoo hét lên:

"Đừng rời mắt khỏi các bức tượng!"

Nghĩ lại thì, ban nãy các bức tượng bắt đầu chuyển động khi mọi người quay ra nhìn Jinwoo.

"Lũ khốn này sẽ di chuyển khi chúng ta nhìn đi chỗ khác!".

Một ngọn lửa màu xanh khác đã tắt, nhưng các bức tượng không phản ứng gì.

"Lẽ nào...?"

Không rời mắt khỏi những bức tượng, Jinwoo cẩn thận đưa tay lên và liếc nhìn đồng hồ.

"Đúng như mình đoán."

Từng ngọn lửa xanh sẽ tắt sau mỗi phút.

"Những ngọn lửa màu xanh là một bộ đếm thời gian".

Jinwoo đoán rằng thử thách Giới luật cuối cùng yêu cầu họ chờ trên đỉnh bệ thờ cho đến khi 36 ngọn lửa màu xanh biến mất. Chỉ cần họ quan sát được tất cả các bức tượng, họ sẽ được an toàn. Toàn bộ Thợ săn có thể sống sót trong thử thách cuối cùng này.

Jinwoo kiểm tra đồng hồ và số ngọn lửa màu xanh để xác định thời gian còn lại.

"Còn 30 phút"

Họ chỉ phải đợi trong 30 phút nữa!

Nhưng Jinwoo đã phạm sai lầm. Khi cậu ta đang đếm những ngọn lửa màu xanh, cậu đã rời mắt khỏi những bức tượng. Kết quả là chúng lại bắt đầu tiến về phía Jinwoo.

Griiind

sliiide

"Tôi... Tôi không chịu được nữa!"

Người đàn ông đứng đối xứng với Jinwoo bất ngờ hét lên và chạy về phía cánh cửa đang mở. Giật mình vì tiếng động phát ra từ phía sau, không thể quay đầu lại, anh ta mất hết can đảm và quyết định bỏ trốn. Khi anh ta nhảy khỏi bệ thờ, một trong những ngọn lửa đỏ vụt tắt.

"Không, đừng!"

Jinwoo hét lên.

Nhưng người đàn ông đó đã phớt lờ cậu, chạy hết tốc lực và an toàn bước qua cánh cửa.

"Cái... Cái gì? Cậu Sung, chuyện gì vừa xảy ra vậy? Anh ra ngoài an toàn kìa!"

Jinwoo không thể quay đầu về phía cửa, nên không biết chuyện gì đã xảy ra.

"Có gì thay đổi không?"

"Hai cánh cửa đang di chuyển. Chúng hơi đóng lại".

"Nó đã đóng chưa?"

"Chưa, chưa đâu. Nó hơi đóng lại một chút sau khi anh ta chạy qua, nhưng đã ngừng di chuyển rồi.

Nhớ lại thì, ngọn lửa đỏ đã vụt tắt khi người đó rời khỏi bệ thờ.

"Phải rồi..."

Trái tim Jinwoo thất lạc. Câu đó ẩn trong Giới luật thứ ba, giờ đã hé lộ đáp án.

Cái gọi là "Chứng minh đức tin" giờ đã hiển hiện.

Tuy nhiên, với Jinwoo - người đang không thể tự di chuyển, đây là một đáp án tệ hại.

Cánh cửa đang mở kia là một cái bẫy. Một hy vọng mở ra ngay trước mắt họ.

Nếu cả nhóm chạy về phía cánh cửa, nó sẽ lập tức đóng lại và cả nhóm sẽ hứng chịu một vụ thảm sát. Còn nếu họ chỉ đứng trên bệ thờ, nhìn vào các bức tượng và chờ những ngọn lửa xanh lụi tàn, cả nhóm sẽ được an toàn.

Một hy vọng mở ra trước mắt, và một viễn cảnh có thể xảy ra.

Đây chính là cách "Chứng minh Đức tin" đối với bức tượng Thần. Họ phải vượt qua sự cám dỗ trước mắt, giữa những nguy hiểm đang đến gần.

Hiện tại, có hai điều ảnh hưởng đến kết quả của cuộc thử thách.

Thứ nhất là sự hiện diện của Jinwoo. Cậu đã cứu mạng cả nhóm trong hai thử thách trước, nên mọi người đều chờ đợi sự hướng dẫn của cậu.

Thay vì ùa chạy đến cánh cửa, cả nhóm đã dừng lại lắng nghe Jinwoo. Nhờ thế, họ không bị tàn sát.

Nhưng điều thứ hai không thuận lợi chút nào.

Một người trong nhóm có thể rời bệ thờ và ra ngoài an toàn.

Những người còn lại sẽ phản ứng ra sao trước sự cám dỗ này?

Câu trả lời khá rõ ràng.

Người thợ săn thứ hai - vốn đang giúp Jinwoo đứng trên bệ - đã bỏ chạy. Ông Song nhanh chóng phản ứng và đưa tay đỡ Jinwoo khỏi ngã. Một ngọn lửa đỏ nữa lập tức tắt lịm, và cánh cửa khép lại gần nhau hơn.

Này, này!

Ông Kim vẫy tay gọi người thợ săn nọ, nhưng anh ta đã chạy qua cánh cửa.

Nhìn vào số ngọn lửa còn lại, Jinwoo hét lên,

"Xin đừng di chuyển! Chúng ta không thể để mất thêm người nào nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7-1

Moon'sNovel

Đằng trước. Đằng sau. Bên phải. Bên trái.

Để bao quát bốn hướng căn phòng, cần tối thiểu bốn người.

Hiện tại chỉ còn lại Jinwoo, Juhee, ông Song và ông Kim.

Chỉ cần một người nữa bỏ đi, mọi chuyện sẽ trở nên mất kiểm soát.

"Cậu Sung, chuyện gì đang xảy ra vậy? Giải thích giúp tôi với" - Ông Kim vừa hỏi vừa lau mồ hôi trên trán.

"Chúng tôi chỉ cần chờ đợi như thế này! Cho đến khi tất cả ngọn lửa màu xanh biến mất!"

Jinwoo tiết lộ tất cả những gì cậu đã phỏng đoán. Ông Kim chăm chú lắng nghe và gật đầu lia lịa. Kết thúc lời giải thích của mình, Jinwoo nói thêm,

"Nếu làm như thế, tất cả chúng ta đều có thể sống sót".

Các Giới luật của căn phòng này luôn mở ra một con đường sống sót cho những người biết tuân theo nó. Giới luật cuối cùng cũng không ngoại lệ. Chỉ cần họ tin tưởng lẫn nhau, mọi người đều có thể sống sót trở về. Đó là kết luận của Jinwoo.

"...:

Nhưng ông Kim không nghĩ vậy. Sau một hồi do dự, ông ta cất lời:

"Cậu Sung... Biết đâu cánh cửa sẽ đóng lại khi thời gian kết thúc?"

"..."

Jinwoo không thể trả lời câu hỏi này. Dù phán đoán của cậu được thu thập từ nhiều thử nghiệm và bằng chứng đã xảy ra, song không có gì đảm bảo rằng nó chính xác 100%.

Và ông Kim cần một sự đảm bảo. Đối với ông ta, "sự sống của bản thân" quan trọng hơn nhiều so với "cơ may sống sót của cả nhóm".

"Tôi rất tiếc, tôi không thể tiếp tục chuyện này".

"Ngài Kim!"

"Tôi xin lỗi."

Nói xong, ông Kim bước ra khỏi bệ thờ. Phớt lờ tiếng gọi của Jinwoo, ông ta chạy về phía cửa. Sau khi ngoái lại nhìn mọi người lần cuối, ông ta đi thẳng qua cánh cửa.

Jinwoo nghiêng răng và nguyền rủa.

"Mẹ kiếp..."

Cậu đã cứu mạng họ. Thế nhưng, thay vì trả ơn, họ đã phản bội cậu ta.

Đúng như dự đoán, họ đã không thể bao quát toàn bộ các bức tượng. Kết quả là những bức tượng bắt đầu tiến về phía bệ thờ.

Griiiiiind ~

sliiiiiide ~

Sau khi quan sát tình hình, ông Song nói với Jinwoo và Juhee.

"Hai bạn nên đi đi".

Đó là một giọng nói đầy cam chịu.

Jinwoo quay lại và nhìn ông ta và thốt lên.

"Chú..."

"Ông. Kim nói đúng. Ai là người đã mang tất cả các bạn đến đây? Chính là tôi. Rõ ràng tôi nên ở lại".

"Nhưng!"

"Những người trẻ cần nhiều thời gian để sống hơn..."

Ông Song mỉm cười. Rõ ràng ông ấy đang cố an ủi Jinwoo và Juhee, để họ không phải mang nỗi mặc cảm bỏ rơi đồng đội.

"..."

Không biết nói gì hơn, Jinwoo lặng lẽ gật đầu. Trái tim cậu nặng trĩu, nhưng tình hình này không cho phép cậu đứng đây tranh luận.

"Juhee, cô có thể đỡ Jinwoo được không?"

"Được..."

Đúng lúc này, Juhee bất ngờ ngã gục xuống đất.

"Ah..."

Cô cố gắng đứng dậy với đôi mắt đẫm lệ.

"Chân tôi... tôi không thể di chuyển..."

Jinwoo và ông Song cay đắng nhìn Juhee. Tình hình của cô ấy rất tệ. Đôi môi Juhee đã chuyển sang màu xanh và toàn bộ cơ thể cô đang co giật. Đó là tác dụng phụ của việc lạm dụng phép Trị liệu, khiến mana của cô hoàn toàn cạn kiệt.

"Chỉ vì cô ấy cố gắng chữa trị cho mình..."

Cảm giác tội lỗi đè nặng lên trái tim Jinwoo. Nhưng đây không phải là lúc để lãng phí thời gian.

Griiiiiind ~

sliiiiiide ~

Các bức tượng đang tiếp tục di chuyển về phía trung tâm của căn phòng.

Jinwoo vùng khỏi tay ông Song và ngã xuống bệ thờ.

Ông Song tròn mắt:

"Cậu làm gì thế...?"

Jinwoo nói với ánh mắt kiên quyết,

"Chú Song, xin hãy đưa Juhee ra khỏi đây".

"Tôi đã nói rồi, tôi sẽ ở lại!"

"Nếu thế, ai sẽ đưa Juhee ra ngoài?"

Hiện tại, Jinwoo không thể tự bước đi. Cậu cũng không thể dìu Juhee ra cửa.

"Tất nhiên..."

Hai người họ có thể bỏ Juhee ở lại.

Nhưng cô đã cứu mạng Jinwoo vô số lần trước đó. Thậm chí tình trạng hiện tại của cô cũng là do nỗ lực chữa lành vết thương cho Jinwoo. Nếu làm vậy, cậu sẽ mang mặc cảm tội lỗi đến hết đời.

"Không còn thời gian nữa. Xin hãy đi đi."

"..."

Ông Song cay đắng đỡ lấy Juhee. Trong khi đó, Juhee khóc nức nở và liên tục lắc đầu:

"Không, không được... Không thể... Jinwoo, anh đi đi... Tôi sẽ ở lại mà..."

"Tôi đã hứa sẽ mời cô ăn tối, đúng không?"

Jinwoo moi cục ma thạch cấp E từ trong túi của mình, nhẹ nhàng đặt vào tay Juhee.

"Đi trước đi, và dùng cái này để mua bữa tối. Khi khác tôi sẽ đến lấy tiền thừa."

Nụ cười của Jinwoo làm Juhee ghen ngào.

"Lúc này mà anh còn đùa được à!"

Jinwoo nhìn ông Song, khẽ gật đầu. Đáp lại, ông Song chặt vào gáy Juhee, khiến cô bất tỉnh.

Vừa bế Juhee, ông vừa nói:

"...Tôi xin lỗi."

"Đừng nói gì nữa, là ý của cháu mà".

Ông Song cúi đầu chào Jinwoo, và bế Juhee bước xuống bệ thờ.

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Mình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7-2

Moon'sNovel

Các bức tượng đã tới sát bệ thờ.

Jinwoo ngồi xuống và hít một hơi thật sâu.

Nhìn quanh, Jinwoo thấy ông Kim bỏ lại một thanh kiếm. Cậu đưa tay ra và nhặt lấy nó.

"Đã như vậy... Minh sẽ đưa ít nhất một tên đi cùng".

Ngoảnh đầu nhìn lại, cậu thấy ông Song và Juhee đã an toàn đi qua cánh cửa.

"Cảm ơn Chúa. Xem ra chỉ có mình là người phải nằm lại tại đây..."

Lời Jinwoo nói, không xuất phát từ sự hy sinh hay tinh thần xả thân vì người khác. Chỉ đơn giản là sự tính toán của Jinwoo.

Thực tế, nếu Jinwoo thoát khỏi chốn kinh hoàng này, tương lai của cậu cũng trở nên tồi tệ. Không kỹ năng đặc biệt, không tài năng thiên phú, cậu có thể làm được gì với cái chân què quặt? Đừng nói là làm thợ săn, có lẽ cậu sẽ phải sống tàn tạ cuối đời.

Khi ấy, ai sẽ thanh toán chi phí nằm viện của mẹ cậu? Ai sẽ chi trả học phí cho em gái cậu?

Trong tâm trí Jinwoo, cái chết có lẽ là phương án tốt nhất cho cậu lúc này.

"Xem nào... tiền bồi thường cho Thọ sẵn mất mạng trong một cuộc đột kích là bao nhiêu ấy nhỉ? Ba trăm triệu won chẳng? Hay là bốn trăm triệu?"

So với cuộc sống vô dụng của một kẻ hạng E tàn phế, số tiền ấy là một khoản bồi thường khá hào phóng.

Griiiiiind ~

sliiiiide ~

Phịch

Chúng đã tới nơi.

Bức tượng đầu tiên đã bước về phía bệ thờ.

Jinwoo ngược nhìn nó và giọng kiêu lên.

"Đến đây nào."

Thế nhưng, đòn tấn công đầu tiên lại đến từ bức tượng ở phía sau.

Stab

Ngon giáo đâm thủng cơ thể Jinwoo, xuyên từ lưng và nhô ra khỏi ngực.

"Khụ ~"

Jinwoo phun ra một vũng máu lớn. Con đau khủng khiếp làm các giác quan của cậu như tê liệt.

"Nếu cú đâm đó cao hơn chút nữa, có lẽ nó đã đâm thủng tim anh..."

Những lời nói của Juhee lúc trước, bỗng lóe lên trong đầu Jinwoo. (Ai mà ngờ, đó lại là một lời dự báo).

Wu Wu-wuaaaaak!

Bức tượng giương cây giáo lên, trong khi Jinwoo vẫn bị xiên ở mũi giáo.

Jinwoo vùng chân giãy giụa vì đau đớn. Bức tượng liền ném cậu xuống đất.

Bang!

"Crack~"

Tiếng xương gãy vang lên khắp cơ thể Jinwoo. Cậu trừng mắt nhìn các bức tượng.

Các bức tượng tập trung xung quanh cơ thể nhàu nhĩ và co giật của Jinwoo. Cận kề cái chết, Jinwoo bật khóc nức nở.

"Tôi không...tôi không muốn chết như thế này".

Hình ảnh gia đình Jinwoo vụt qua trong tâm trí Jinwoo. Cả Juhee, người lo lắng cho cậu đến phút cuối, cũng nhạt nhòa xuất hiện.

"Tôi không muốn chết..."

Có vẻ như cuộc đời cậu sẽ kết thúc ở tuổi 24.

Phịch~

Một bức tượng cầm thanh kiếm lớn bước về phía Jinwoo, với khuôn mặt vô cảm.

Dù toàn thân đang run rẩy, Jinwoo vẫn nhìn thẳng vào mắt nó.

Cuối cùng, thanh kiếm của bức tượng vùng thẳng xuống đầu cậu.

"Chỉ một lần nữa thôi... Nếu mình có thêm một cơ hội nữa..."

Mắt Jinwoo mở to nhìn thanh kiếm giáng xuống, chờ đợi khoảnh khắc cuối cùng của đời mình.

- -

Đúng lúc đó.

tickticktick tick tick tick tick tick.

Như thể ai đó đã nhấn nút tạm dừng trên video, thanh kiếm đang lao xuống bỗng dừng lại trước mắt cậu.

À không.

Thanh kiếm không dừng lại.

Nó vẫn đang di chuyển, với tốc độ chậm như rùa bò

Từng millimet, từng milimet, thanh kiếm nhúc nhích hạ xuống đầu cậu ta.

"C-Cái gì?"

Jinwoo không giấu nổi sự ngạc nhiên.

Sau đó, một giọng nữ lạ lẫm bỗng vang lên trong đầu cậu.

[Bạn đã hoàn thành tất cả các điều kiện của Nhiệm vụ bí mật: Lòng cam đảm của kẻ yếu.]

Nhiệm vụ bí mật? Hoàn thành mọi điều kiện?

Cậu không hiểu nó đang nói gì.

"Không, trước đó, giọng nói đó đến từ đâu?"

Phốt lò những suy nghĩ của Jinwoo, giọng nói tiếp tục.

[Bạn có quyền trở thành Người chơi. Bạn có chấp nhận không?]

Có quyền? Chấp nhận?

Có vẻ như nó mang lại cho Jinwoo thứ gì đó

Lớn lên trong nghèo khó, Jinwoo hiểu rằng không ai cho không ai thứ gì cả. Không có bữa ăn nào miễn phí.

"Đời là thế... Nhưng mà, còn gì đáng sợ hơn cái chết chứ?"

"..."

Khi Jinwoo ngập ngừng chờ đợi, giọng nói trong đầu hỏi lại.

[Bạn không còn nhiều thời gian. Nếu từ chối, trái tim của bạn sẽ dừng lại sau 0,02 giây. Bạn có chấp nhận không?]

Dù đây có phải là ảo giác hay không, Jinwoo vẫn hiểu rằng mình sắp chết.

Trên đầu cậu, thanh kiếm to lớn này vẫn từ từ giáng xuống. Thậm chí các bức tượng khác cũng đang lăm lăm vũ khí hướng về phía cậu.

Lúc này đây, Jinwoo quyết định buông xuôi.

"... Tại sao lại không chứ?"

Không đủ sức nói nên lời, Jinwoo chỉ suy nghĩ trong đầu.

Nhưng giọng nói kỳ lạ kia đã trả lời những suy nghĩ của cậu.

[Chào mừng bạn trở thành Người chơi.]

Flash!

Một ánh sáng chói lòa bao quanh cơ thể Jinwoo, và cậu bất tỉnh.

- - -

Jinwoo mở mắt.

Trần nhà trắng. Mùi thuốc khử trùng nồng nặc. Chiếc giường cứng sau lưng.

Jinwoo ngay lập tức nhận ra mình đang ở đâu.

"Bệnh viện? Mình đang ở bệnh viện?"

Từ ngày quen Juhee, cậu ít khi phải tới bệnh viện. Nhưng nơi này vẫn rất thân quen với cậu, thậm chí có thể gọi là ngôi nhà thứ hai của Jinwoo. Thậm chí người ta đồn rằng, bệnh viện đã dành một căn phòng riêng cho "Thợ săn Yếu nhất".

Jinwoo ngồi thẳng dậy. Đưa tay lên ngực, cậu cảm thấy tim mình đang đập đều đặn.

"Mình vẫn còn sống?"

Thậm chí toàn bộ cơ thể Jinwoo còn nhẹ nhõm hơn bình thường. Như thể cậu vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngon ở nhà mình.

"...Cái quái...?"

Jinwoo nhớ lại cảnh tượng trước khi cậu bất tỉnh, đó là một hình ảnh không thể lãng quên.

Thanh kiếm giáng xuống. Những bức tượng đang dang sát khí xung quanh.

Kể cả khi cậu may mắn tránh được thanh kiếm đó, thì ai đã cứu cậu? Phải một nhóm Thợ săn hạng A, không, hạng S mới đủ sức đánh bại kẻ thù trong căn phòng đó.

"Và mình đã sống sót trở về?"

Hay đó chỉ là một giấc mơ?

Jinwoo nhìn bên dưới tấm chăn. Nếu tất cả là thật, cậu đã bị mất một chân - Jinwoo nghĩ vậy.

Bất ngờ, một giọng nam trầm cất ngang dòng suy nghĩ của Jinwoo.

"Cậu đã tỉnh lại chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Mình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8-1

Moon'sNovel

Giật mình vì giọng nói phát ra từ góc phòng, Jinwoo ngồi dậy và quay đầu về phía đó.

"Xin lỗi nếu chúng tôi làm phiền cậu. Tuy nhiên chúng ta không có thời gian để trì hoãn nữa".

Hai người đàn ông mặc bộ đồ đen lẳng lặng đi về phía giường bệnh.

Jinwoo nghiêng đầu và hỏi,

"Cho tôi hỏi... các anh là ai?"

Jinwoo không nhận ra khuôn mặt của họ. Một trong những người đàn ông, dáng thể thao với mái tóc ngắn kiểu nhà binh, đưa cho cậu ta tấm danh thiếp.

"Chúng tôi đến từ đây".

Jinwoo đọc những dòng chữ trên tấm thẻ,

Hiệp hội thợ săn Hàn Quốc, Cục giám sát thợ săn, Trưởng phòng Woo Jincheol?

Trong tất cả các phòng ban của Hiệp hội Thợ săn, Cục Giám sát Thợ săn (HSD) là nơi tập hợp toàn các Thợ săn mạnh mẽ. Đây là bộ phận chịu trách nhiệm theo dõi và giám sát kỷ luật của các Thợ săn, vì thế cán bộ ở đây đều là các Thợ săn cấp cao.

"Bộ phận giám sát Thợ săn có việc gì với tôi sao?"

Woo Jincheol kéo ghế ra và từ từ ngồi xuống. Người đàn ông còn lại, có vẻ là cấp dưới, lặng lẽ đứng đằng sau anh ta. Đối mặt với hai Thợ săn cấp cao - đặc biệt là Woo Jincheol, Jinwoo cảm thấy rất áp lực.

Họ bắt đầu giải thích tình hình. Khi nghe những lời của họ, Jinwoo thốt lên ngạc nhiên,

"Tôi đã ngủ tận bốn ngày ư?"

"Bạn có nhớ bất cứ điều gì trước khi bất tỉnh không?"

"Tôi nghĩ là có."

"Vui lòng kể cho chúng tôi được không?"

Bỏ qua chi tiết liên quan đến giọng nói bí ẩn, Jinwoo kể lại tất cả những gì cậu đã trải qua.

"Sau khi vi phạm giới luật, cậu bị tấn công và ngất xỉu, đúng không?"

"Vâng. Khi tôi mở mắt ra, tôi đã ở đây".

Woo Jincheol và thuộc cấp nhìn nhau. Nạn nhân của vụ việc đã bất tỉnh, họ cũng không khai thác được thông tin gì nữa.

Tất nhiên, Jinwoo cũng rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

"Vì sao tôi lại nằm ở đây? Có phải một Hội lớn đã xử lý những thứ đó không?"

...

Woo Jincheol lúng túng giải thích,

"Sau khi liên lạc với những người sống sót, Cục Giám sát Thợ săn và Hội Bạch Hổ đã đến hiện trường vụ việc, nhưng chỉ thấy..."

Với số lượng thành viên đông đảo, Bạch Hổ là một trong 5 Bang hội hàng đầu của Hàn Quốc. Nếu họ bị Hiệp hội gọi tới, nghĩa là Hiệp hội đã nhận ra mức độ nguy hiểm của Hàm ngọc kép kia. Jinwoo nuốt nước bọt, mọi chuyện đã tiếp diễn ra sao?

"Thấy gì...?"

"Không có gì. Mọi thứ đã biến mất. Không có dấu vết của bất kỳ bức tượng hoặc Tượng Chúa. Chỉ có cậu nằm bất tỉnh giữa căn phòng."

"Sao cơ?"

Jinwoo tỏ ra hoài nghi.

"Chúng tôi cũng không thể tin được. Nếu có bất kỳ mâu thuẫn nào trong lời khai của những người sống sót, hoặc nếu chúng tôi tìm thấy hài cốt của các nạn nhân, có lẽ chúng tôi đã nghi ngờ một vài khả năng khác".

Woo Jincheol gãi cằm. Đã 6 năm kể từ khi anh thức tỉnh với tư cách là một Thợ săn hạng A và bắt đầu làm việc trong HSD. Kể từ đó, anh cảm thấy như đã bắt gặp mọi tình huống, nhưng đây là lần đầu tiên Jincheol phải đối mặt với một vấn đề như thế này. Dù đã tiếp cận với các Bang hội khác và liên lạc với những Hiệp hội nước ngoài, nhưng HSD cũng không có thêm manh mối gì. Chưa ai từng nghe tới những thứ đó.

"Hiện tại, chúng tôi chỉ đưa ra một giả thuyết..."

Woo Jincheol cẩn thận bắt đầu,

"Không thể phủ nhận rằng, có một thực thể nguy hiểm trong căn phòng đó. Nhưng ai đó hoặc một số người đã xử lý tất cả. Cánh cổng đã đóng lại và không có con Ma thú hay thực thể nào thoát ra ngoài. Sau nhiều lần cân nhắc và xem xét các khả năng, Hiệp hội đã đi đến một đáp án có vẻ hợp lý...."

Woo Jincheol nhìn Jinwoo và tiếp tục,

"Chúng tôi đoán rằng, có vẻ cậu đã được thức tỉnh thêm lần nữa..."

Một sự thức tỉnh thứ hai!

Mất Jinwoo mở to. Đó là một sự kiện hiếm hoi, một người đã thức tỉnh bỗng được thức tỉnh thêm lần nữa. Mọi người thường gọi sự kiện đó là "tái thức

tỉnh".

Hầu như các Thợ săn trải qua sự tái thức tỉnh đều nhận được sức mạnh đáng kinh ngạc. Trong khi đó, các thợ săn bình thường rất khó tiến bộ.

Đã có trường hợp Thợ săn hạng C tái thức tỉnh thành hạng A, hoặc Thợ săn hạng B trở thành hạng S.

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Mình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8-2

Moon'sNovel

Woo Jincheol trầm ngâm

"Sung Jinwoo... Có lẽ anh ta đã tái thức tỉnh và đạt đến cấp S, nên mới đủ sức xử lý những con quái vật kinh khủng như thế. Không, có khi còn mạnh hơn cả cấp S ấy chứ..."

Trưởng phòng Jincheol nhớ lại lời của những người sống sót. Câu chuyện về những kẻ địch mạnh khủng khiếp. Đặc biệt là bức Tượng Chúa; theo lời kể của người sống sót, nó có thể làm tan rã một Thợ săn hạng C chỉ bằng cái liếc mắt.

Để tiêu diệt thứ quái vật đó trong trạng thái vô thức, cần một sức mạnh lớn cỡ nào?

"Có lẽ lần này, Hàn Quốc có thể có được một Thợ săn cấp quốc gia..."

(Note: Thợ săn có sức mạnh tầm cỡ một đất nước).

Để chuẩn bị cho khả năng đó, Hiệp hội đã tiến hành phong tỏa thông tin vụ việc và yêu cầu sự im lặng của tất cả những người liên quan.

Đó là lý do tại sao Sung Jinwoo được thu xếp một phòng riêng trong bệnh viện và cung cấp những dịch vụ y tế tốt nhất.

Tìm Woo Jincheol đập thành thịch.

Một tồn tại mà sức mạnh cá nhân của họ còn vượt qua cả vũ khí hạt nhân! Cả thế giới chỉ có vài Thợ săn cấp quốc gia... Woo Jincheol vô cùng phấn khích nghĩ rằng, cuối cùng đất nước mình cũng có một nhân tài như thế....

Không khó để xác nhận chuyện này. Woo Jincheol ra hiệu cho cấp dưới của mình,

"Mang nó đến đây!"

Người nhân viên tiến lên và cẩn thận lấy thứ gì đó ra khỏi túi.

"Đó là..."

Woo Jincheol đã trả lời trước khi Jinwoo kịp kết thúc câu hỏi.

"Đó là mana kế"

Đó là phiên bản di động của thiết bị đo sức mạnh ma thuật. Thiết bị chuẩn đặt tại trụ sở của Hiệp hội, nhưng phiên bản di động cũng cho kết quả khá chính xác.

"Chỉ cần đặt tay cậu lên đây..."

Anh ta chỉ vào viên ma thạch được đính đỉnh thiết bị. Viên ma thạch lớn bằng bàn tay con người, được lấy từ một Ma thú hạng A; trị giá lên đến 1 tỷ won. Màu đen của nó gợi nhớ đến một lỗ đen.

Thấy Jinwoo lặng lẽ nhìn viên ma thạch, Woo Jincheol hỏi lại với vẻ mặt nghiêm nghị,

"Đây là chuyện rất hệ trọng đối với cuộc điều tra của chúng tôi. Chúng tôi có thể yêu cầu sự hợp tác của cậu không?"

Jinwoo gật đầu.

Tái thức tỉnh. Đó cũng là điều mơ ước của Jinwoo. Nếu điều đó thực sự xảy ra, nó sẽ hoàn toàn xoay chuyển cuộc sống của cậu. Và giờ họ đang giúp

Jinwoo kiểm tra điều đó, tội gì cậu lại phản đối chứ.

Cậu đặt tay lên viên ma thạch và hòn đá đáp lại bằng cách tỏa ra một ánh sáng mờ nhạt. Các nhân viên của Hiệp hội chăm chú nhìn, trán ướt đầm mồ hôi.

hum~

Sau đó, ánh sáng xung quanh viên ma thạch. Bỏ kính râm ra, Woo Jincheol run rẩy kiểm tra kết quả. Con số trước mặt khiến anh choáng váng.

"Không thể nào!"

Cho dù anh ta kiểm tra bao nhiêu lần, con số vẫn giữ nguyên.

"Làm sao mà...?"

Một thợ săn có sức mạnh ma thuật chỉ đạt 10 đơn vị? Ngay cả thợ săn hạng E trung bình cũng có chỉ số đạt mức 70 đến 100. Tính ra, Sung Jinwoo chỉ hơn một chút so với người bình thường.

"Có phải tôi đã được tái thức tỉnh không? Nếu vậy tôi đang xếp hạng gì?"

Jinwoo nắm chặt bàn tay đầy mồ hôi. Nhìn vào phản ứng của nhân viên HSD, cậu nghĩ rằng đó là một con số cực kỳ ấn tượng.

Trong khi đó, Woo Jincheol so sánh giữa dữ liệu của Jinwoo trong hồ sơ và kết quả hiện tại.

"Ồ lần đo 4 năm trước, kết quả của cậu ấy là 12. Và hiện tại là 10. Chỉ số giảm 2 điểm, nhưng vẫn nằm trong sai số cho phép."

Như vậy, thiết bị này không bị lỗi. Sức mạnh của Sung Jinwoo, đơn giản là vô cùng yếu. Việc cậu ta có thể sống sót, có lẽ là nhờ điều kỳ diệu nào đó.

Nghĩ rằng mình đang lãng phí thời gian, Woo Jincheol đứng dậy:

"Đi nào."

"Vâng thưa ngài."

Jinwoo bối rối nói với theo,

"Chờ đã, xin hãy nói gì đó..."

Woo Jincheol gật đầu với chàng trai trẻ,

"Cảm ơn sự hợp tác của cậu. Nếu cậu nhớ ra thêm điều gì, xin vui lòng liên hệ với chúng tôi".

Tò ra bận rộn, hai người đàn ông nhanh chóng rời khỏi bệnh viện. Căn phòng ban nãy còn có vẻ chật chội, giờ trở nên trống rỗng.

"..."

Jinwoo xoa xoa sau gáy.

"Chắc là chẳng có gì xảy ra cả..."

Nghĩ lại thì, ngoài việc cơ thể cậu cảm thấy thoải mái, Jinwoo không nhận ra điều gì khác biệt cả. Mà nếu được tái thức tỉnh, có lẽ cậu cũng không đủ sức đánh bại những con quái vật đó.

"Nếu thợ săn Choi Jongin - 'Chiến binh mạnh nhất', hay thợ săn Go Kwonhee - 'Hạng S của hạng S' đối mặt với chúng, liệu họ có xử lý được chúng không?"

Jinwoo chưa bao giờ thấy hai người đó chiến đấu, nên cậu không thể nào biết được. Có rất nhiều bí mật đằng sau những thông tin liên quan đến Thợ săn hạng S, những tồn tại được ví như đỉnh cao của nhân loại. Chính trong khoảnh khắc chiêm nghiệm đó, Jinwoo bắt ngờ chú ý đến một thứ.

"Hmm?"

Trước mắt anh, những dòng chữ đang lơ lửng giữa không trung.

"Bạn có tin nhắn chưa đọc".

"....????...."

Cậu nhắm mắt, rồi lại mở ra.

"Bạn có tin nhắn chưa đọc".

Những ký tự vẫn không biến mất. Cậu lắc đầu và dụi mắt, nhưng lời nói vẫn còn.

Jinwoo đưa hai lòng bàn tay lên trán và cúi đầu xuống.

"Sau những giọng nói kỳ quặc, giờ mình còn thấy cả những thứ này nữa..."

"Chuyện gì đã xảy ra với đầu mình?"

Jinwoo nhớ tới một tình trạng được gọi là rối loạn căng thẳng sau chấn thương (PTSD). Chứng kiến nhiều đồng đội mất mạng, sau đó còn lâm vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc, có thể đầu óc cậu đã trở nên bất thường.

"Nhưng..."

Trước khi Jinwoo đồng ý với kết luận đơn giản đó, có một thứ khác động lại trong tâm trí cậu.

Jiwoo nhìn xuống chân mình.

Cái chân đã bị bức tượng cảm khiến cắt đứt, giờ đây đang gắn liền với cơ thể cậu.

Như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Một ngôi đền ẩn trong Hầm ngục kép, giọng nói trong đầu, cái chân tự lành, và bây giờ là tin nhắn này.

Quá nhiều thứ đã xảy ra.

"Chuyện gì xảy ra nếu..."

Nếu những thứ này có liên quan đến nhau... Jinwoo lảng máng mừng tượng ra điều gì đó.

"Được thôi."

Jinwoo ngẩng đầu lên. Khi sự kích động biến mất, và trái tim cậu cảm thấy nhẹ nhàng hơn, sự tò mò của Jinwoo chuyển sang nội dung của tin nhắn. Có lẽ nó chứa những manh mối có thể giúp cậu khám phá ra nhiều bí ẩn.

Cậu vươn tay về phía những ký tự trôi nổi.

Bàn tay cậu xuyên qua chúng.

"Có lẽ nó không phải là một màn hình cảm ứng".

Anh ta đã quá quen với việc sử dụng smartphone và không thể nghĩ ra cách nào khác. Đang bối rối, Jinwoo chợt nhớ lại những khoảnh khắc cuối cùng trong ngôi đền.

"Ah, phải rồi".

Trong trí nhớ của Jinwoo, cậu đã tương tác với giọng nói bí ẩn qua lời nói.

"Mình nên nghĩ thầm hay nói to lên nhỉ?"

Để kiểm tra giả thuyết của mình, Jinwoo lặp lại tất cả các cụm từ mà cậu có thể nghĩ ra.

"Xác nhận."

"Tin nhắn."

"Xác nhận Tin nhắn"

"Kiểm tra tin nhắn."

"Xem"

"Tôi sẽ xem "

"Cho tôi xem"

"Cho tôi xem!"

"Anh muốn xem cái gì thế?"

Jinwoo quay đầu về phía giọng nói.

Ở đó, nơi cánh cửa đang mở, em gái Jinwoo đang lạnh lùng nhìn cậu. Jinwoo câm lặng không nói nên lời.

Một thằng đàn ông đang yêu cầu trần nhà cho xem cái gì đó.

Jinwoo cứng họng, không biết phải giải thích ra sao..

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trở thành người chơi;

- Anh có đau đầu ko?

Cô em gái bé nhỏ hỏi cậu khi mới bước vào. Jinwoo lắc đầu.

- Không

Không tin tưởng được những lời cậu nói, mắt của cô em gái cậu tràn đầy lo lắng.

- Anh thật sự ổn chứ?

- Trời ơi thiệt mà.

Em gái cậu thờ hồn hển khi cô bắt đầu đến gần cậu với 1 ánh nhìn như xuyên thấu cậu vậy. Đã quen với phản ứng của cô trong những tình huống như thế này, Jinwoo co rúm người cảnh giác khi em gái cậu bắt đầu đánh cậu.

- Em đã bảo anh là đừng để bị thương! Anh có biết là em đã lo lắng đến nhường nào không?!"

- ... Anh xin lỗi.

- Tất cả những người còn lại đều ổn, tại sao lại chỉ có 1 mình anh là lúc nào cũng bị thương thế!

- ... Anh xin lỗi...

Đôi bàn tay đang đánh cậu từ từ dừng lại. Và rồi, Jinah đứng đó với cái đầu cúi gằm, còn nước mắt thì bắt đầu chảy. Jinwoo ôm và vuốt nhẹ vào lưng cô bé, cố gắng làm cô bé ngưng khóc. Trong khi chính cậu cũng phải kìm nén những giọt nước mắt của mình.

- "Thế mà lúc đó mình đã chuẩn bị tinh thần để chết... bỏ lại con bé 1 mình..."

Tạ ơn chúa là cậu đã còn sống trở về. Nhìn vào khoảnh khắc này, cậu chợt nhận ra rằng mình đã cận kề cái chết rất nhiều lần. Nó như sống trong con ác mộng vậy.

Jinwoo hướng mắt về những từ ngữ đột nhiên hiện ra trong không khí.

Bạn có tin nhắn chưa đọc.

- "Cứ như mình còn đang mơ..."

Cậu không thể hiểu ý nghĩa của những từ đó. Tuy nhiên, cậu có thể làm gì chứ? Điều quan trọng nhất là cậu đã có thể "sống sót" trở về với gia đình.

- Sụt sịt

May mắn thay, em gái cậu đã ngưng khóc. Và cũng thật kỳ may, cơn thịnh nộ của cô với tình trạng của cậu vẫn được tiếp tục và kéo dài thêm cả tiếng đồng hồ nữa...

- Rồi giờ anh hiểu chưa? Nếu anh bị thương 1 lần nữa, em sẽ bỏ học và đi làm ngay lập tức, vậy thì anh sẽ ko cần phải làm cái nghề Hunter (để t. anh nghe ngầu hơn là "thợ săn" á O.O) này 1 lần nào nữa.

Cái ánh mắt sắc sảo đó ko phù hợp với khuôn mặt dễ thương của cô, nhưng cô đúng là em gái của cậu.

- Rồi rồi, anh biết rồi >”<

Jinwoo gật đầu cam chịu. Sau khi nhận được xác nhận của anh nhiều lần, Jinah đứng dậy, hài lòng.

- Em đi đâu thế?

- Đến trường. Em chỉ xin phép đc 1 ít thời gian để đến thăm anh thôi, nhưng giờ em phải quay lại trường.

- À phải. Năm sau là thi đại học rồi.

Dù cho cậu ko thể mướn gia sư hay cho cô vào trường tư thục, nhưng Jinah vẫn trở thành một trong những học sinh hàng đầu của trường. Ước mơ của cô là trở thành bác sĩ. Điều khiến 1 cô bé nghiện game bỗng chốc trở thành 1 học sinh đầy nhiệt huyết, là khi mẹ của họ bị bệnh nặng cách đây vài năm.

Jinwoo muốn đảm bảo giấc mơ của cô có thể trở thành sự thật.

- “Khoan... game?!”

Mắt cậu chợt mở to.

- Em đi đây.

Jinwoo níu em gái mình lại.

- Jinah.

- Hà?

- Khi mà em chơi game...

- Đạo này em ko có chơi. Năm cuối rồi nên là em ko có nhiều thời gian rảnh lắm. - Jinah vừa cười, nói.

- Anh biết, anh biết, nhưng có cái này anh muốn hỏi.

- Chuyện gì thế? Oppa, đạo này anh chơi game à?

Dù cho cô bé đã “giải nghệ”, nhưng cô vẫn là pro gamer trong quá khứ. Thế nên, câu hỏi đang dờ của cậu thối bùng lên sự tò mò trong cô. Jinwoo tiếp tục nhìn chằm chằm vào bảng thông báo đang trôi nổi trên không trung và hỏi,

- Nếu anh có thư chưa đọc ở trong game á, thì anh làm sao để mở, hay truy cập vào nó?

- Đầu tiên là anh phải mở hộp thư lên.

- Mở hộp thư?

ring~

Ngay cái lúc mà cậu nói từ “mở”, hộp thư mở lên đi kèm theo 1 tiếng bíp.

Bạn có 2 thư chưa đọc

Chào mừng bạn đã trở thành [Player]. (chưa đọc)

(Này là tó muốn để nguyên player, tại dịch ra “người chơi” nghe kiểu củ chuối kiểu gì ý >”< thôi để player, đỡ hơn ^_^

[Nhiệm vụ hằng ngày: Sự chuẩn bị để mạnh hơn] đã nhận. (chưa đọc)

Jinwoo cảm thấy tràn ngập niềm vui.

- “Mở được thiệt kìa”

Bị ngạc nhiên bởi niềm vui đang xuất hiện trên mặt cậu, Jinah lo lắng hỏi,

- Gì vậy? Game gì vậy? Anh có cần em giúp gì ko?

Jinwoo lắc đầu vững chắc.

- Ko, anh muốn thử nó 1 mình.

Phản ứng của cô sẽ ra sao nếu cậu nói cho cô biết tất cả những thứ đã xảy ra với cậu chứ?

- “Bị điên” là cụm từ mà cậu ko muốn nghe từ chính miệng của em gái mình.

Vì vậy, Jinwoo nuốt những lời anh muốn nói và tạm biệt cô.

Sau khi đã tiễn cô và chắc chắn rằng cô đã đi ra khỏi khuôn viên của bệnh viện, Jinwoo về phòng.

- “Ko thể lặp lại sai lầm thêm lần nào nữa”.

click-

lock-

Để tránh đi những sự tò mò ko cần thiết, cậu chốt cửa phòng lại. Chuẩn bị xong xuôi, Jinwoo ngồi lên giường và bắt đầu đọc những thứ trước mắt cậu.

Chào mừng bạn đã trở thành [Player]. (chưa đọc)

[Nhiệm vụ hằng ngày: Sự chuẩn bị để mạnh hơn] đã nhận. (chưa đọc)

Cái thư đầu tiên cậu thấy quen quen.

- “Ồ đâu nhì, mình chắc chắn đã nghe thấy trước đây rồi”

Cậu bắt đầu với cái thư đầu tiên

- Mở.

ring~

Hệ thống này sẽ giúp cho sự phát triển của “Player”. Việc ko tuân thủ các hướng dẫn của Hệ thống có thể bị phạt.

Phản thưởng của bạn đã được nhận.

“Ah...”

Cậu nhớ ra rồi. Nó là cái từ mà cậu đã nghe trước khi mất đi ý thức.

- “Nó nói cái gì đó về Player nữa...”

Nhưng vẫn như lần đó, cậu ko hiểu nó có nghĩa là gì.

Hệ thống. Sự phát triển. Hình phạt. Phản thưởng.

Một loạt những cụm từ không rõ ý nghĩa.

- “Nó giúp gì cho sự phát triển, và nó có ích gì ko?”

Cậu cảm thấy khó để áp dụng những từ này vào những game mà cậu đã chơi.

Bỏ qua vấn đề ý nghĩa, cậu đọc tiếp bức thư còn lại.

[Nhiệm vụ hằng ngày: Sự chuẩn bị để mạnh hơn] đã nhận. (chưa đọc)

Ừc.

Jinwoo nuốt nước bọt nhìn vào cái tiêu đề đáng ngờ của bức thư. Nhịp tim của cậu đang tăng tốc.

- Mở.

ring~

NV hằng ngày: Sự chuẩn bị để mạnh hơn

Hít đất: 0/100 (chưa hoàn thành)

Gập bụng: 0/100 (chưa hoàn thành)

Squats: 0/100 (chưa hoàn thành)

Chạy 10km: 0/10 (chưa hoàn thành)

*Cảnh báo: Ko hoàn thành nhiệm vụ hằng ngày sẽ phải nhận hình phạt liên quan tới nhiệm vụ.

Jinwoo rên rỉ khi xác nhận thư.

- “Haiz... Cái quái gì nữa đây...”

Nhiệm vụ hằng ngày. Cái tiêu đề là “Sự chuẩn bị để mạnh hơn”. Cậu mong chờ nhiều hơn là mấy bài tập thể dục như vậy. Ít nhất, nếu cậu hoàn thành các bài tập trong nhiệm vụ, thì cơ thể của cậu chắc chắn sẽ cải thiện 1 chút. Đây có phải là sự tăng trưởng và khen thưởng mà Hệ Thống đã nói đến?

- Đây mới là vấn đề cần phải nghĩ nè...

Cậu nhớ mình đã từng đọc câu “Với những người đang có vấn đề thì họ nên lắng nghe giọng nói bên trong họ” trong cuốn sách nào đó trước đây.

- “Mình đoán mình đang ảo tưởng về những gì mà cơ thể mình nói với mình”.

Phải chăng, chính khát vọng muốn mạnh hơn của cậu đã tác động đến trí não, tới mức cậu có thể thấy những từ ngữ vô nghĩa này trôi nổi trên không khí. Hơn cả sự nực cười, cậu cảm thấy thất vọng.

- Nếu có thể mạnh hơn bằng cách này, thì ai cũng mạnh hết rồi...?

Cậu lắc đầu. Cậu cảm thấy thật thất vọng khi kỳ vọng rằng cậu sẽ tìm được tất cả những câu trả lời trong mấy bức thư này.

- “Haiz, kệ mẹ nó đi”

Jinwoo nằm xuống giường. Cậu đưa mắt nhìn lên trần nhà.

“...”

Mặc dù chả làm gì, nhưng thời gian lại trôi qua rất nhanh. Khi cậu bắt đầu cảm thấy không khí im lặng nặng nề, cậu đột nhiên ngồi dậy.

Điều gì xảy ra nếu nó thật sự hiệu quả? Một mặt, cậu cảm thấy kỳ vọng, một mặt, cậu cảm thấy nghi ngờ. Ý nghĩ về việc “mình có nên thử ko nhỉ” đang đung đưa trong đầu cậu.

- “Cũng ko mất mát gì.”

Điều gì sẽ xảy ra nếu cậu nhẹ nhàng làm thử 1 trong số đó?

Sau 1 số suy nghĩ, cậu quyết định sẽ thử nó vậy.

Duỗi nhẹ người sau khi đứng lên khỏi giường, cậu cố gắng thực hiện động tác hít đất nửa vởi. Thay vì nằm sấp dưới sàn, cậu đứng và nghiêng người đẩy ra khỏi giường

“1, 2, 3...”

Bắt đầu từ 1, cậu nhanh chóng đếm xuống cuối.

“...97, 98, 99, 100.”

Kết thúc thứ mà cậu đã bắt đầu, là chạm mức 100 cái “hít đất”. Trái với dự đoán của cậu, dường như ko có gì thay đổi, ngoại trừ cánh tay hơi nhức vì căng cơ

- ... Rồi giờ sao...

Cậu đứng lên với nụ cười trên môi

Chào mừng bạn đã trở thành [Player]. (đã đọc)

[Nhiệm vụ hằng ngày: Sự chuẩn bị để mạnh hơn] đã nhận. (đã đọc)

Những tin nhắn “chưa đọc” trước đó trở thành “đã đọc”. Từ đó cho cậu biết cậu đã đọc hết tin nhắn trong bảng thông báo, nhưng cậu ko còn hứng thú gì để tiếp tục giải trí với những ảo tưởng này. Cậu cảm thấy cậu đã làm đủ.

Không chút hối tiếc, cậu đóng cửa sổ tin nhắn.

Cậu trở lại giường với 1 cái ngáp dài. Đáp lại việc di chuyển sau 1 thời gian dài, cậu bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Ngoài cửa sổ rực sáng màu cam của hoàng hôn.

- Đã trễ thế này rồi cơ à?

Người của Cục giám sát Hunter giải thích trước đó rằng viện phí của cậu sẽ được Hiệp hội chi trả. Với suy nghĩ như vậy, Jinwoo ko vội vã đề xuất viện làm gì.

- “Có lẽ mình nên làm 1 số xét nghiệm, để đảm bảo rằng sức khỏe mình hoàn toàn hồi phục”

Cậu nghĩ khi đang nằm dài trên giường.

- “Chắc là cái ảo giác đó sẽ biến mất sau 1 thời gian thôi.”

Mắt cậu dần khép lại. Chẳng mấy chốc, cậu rơi vào giấc ngủ sâu.

tick tick tick

Khi cậu ngủ, cái đồng hồ treo ở bức tường đối diện vẫn quay đều. Thời gian trôi qua, đồng hồ cũng điểm tới 11 giờ 59 phút 57 giây.

tick

58.

tick

59.

tick

60.

Đồng hồ điểm đúng 12 giờ.

ring~

[Bạn đã thất bại trong việc hoàn thành Nhiệm vụ Hằng ngày. Bạn sẽ bị chuyển tới “khu vực phạt” trong thời gian nhất định]

SHAKE!~

Jinwoo mở mắt trong khi cơn chấn động làm cơ thể anh run lên.

- Đ...động đất?!

Cậu nhảy dựng lên và ôm lấy chân giường. Chấn động quá mạnh đến nỗi cậu cảm thấy mình khó mà giữ vững được.

SHAKE!~

Nhưng với mỗi giây trôi qua, chấn động trở nên tồi tệ hơn.

Đột nhiên,

psssh~

Cái chân giường mà Jinwoo đang nắm với tất cả sức lực của mình, đã gãy. Không, chính xác là nó đã biến mất khỏi tay cậu. Cậu kiểm tra lại 2 bàn tay của mình, ko có 1 chút dấu hiệu gì của thứ cậu đã nắm. Thay vào đó, chỉ có cát mà thôi.

- Cát?

psssssh~

Tất cả những phần còn lại của chiếc giường biến thành cát, và sự chấn động ngày càng mạnh hơn.

SHAKE!~

Không còn gì để bám víu, cậu bị bắn ra khỏi giường. Jinwoo hét lên khi cậu bị văng đi. Từng thứ một, tất cả vật dụng và đồ đạc trong phòng đều biến thành cát.

“Uwaaaaaaah!”

Crash!

Jinwoo đột nhiên thấy mình bị cuốn vào một cái gì đó. Đầu ngón tay cậu cảm nhận được sự mềm mại của cát xung quanh. Trận động đất đã ngưng lại.

spit spit

Cậu vừa ngẩng đầu lên vừa phun cát ra khỏi miệng cậu.

“...?”

Cậu thấy mình ở giữa một sa mạc rộng lớn. Phùi cát ra khỏi quần áo, cậu đứng dậy và nhìn xung quanh. Ở mọi hướng, cậu chỉ nhìn thấy 1 dải cát bất tận, trải dài đến tận chân trời.

- Sa mạc...?

Không có 1 thứ logic nào có thể giải thích cho hiện tượng này. Vài phút trước, cậu vẫn còn nghỉ ngơi trong bệnh viện ở giữa Seoul.

Cậu nắm 1 nắm cát và thả nó xuống. Cát rơi thẳng xuống đất.

- Không có gió.

Không chỉ gió, nhìn lên, còn ko có cả mặt trời, mặt trăng hay cả ngôi sao.

Bầu trời đen trống rỗng như ai đó đổ mực đen lên một bức tranh vậy.

Điều dị thường là, ngay cả khi thiếu nguồn sáng, cậu vẫn có thể nhìn thấy xung quanh không mấy khó khăn.

- Mình đang ở đâu đây?

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Phần thưởng và Hình phạt

Hoảng sợ, Jinwoo cố gắng nắm bắt tình hình; đột nhiên, cậu nghe tiếng cát di chuyển.

ssssssss

Cát trên khoảng đất bên cạnh cậu đang chìm xuống.

“Uh, uh oh!”

Sử dụng hết sức mạnh của mình, Jinwoo cố gắng để ko bị hút vào vòng xoáy. Nhưng vùng trũng ngày càng trở nên rộng hơn, Jinwoo không thể thoát đc bằng 2 tay của mình.

Hộc, hộc

Khi anh ngồi thở hổn hển, anh nhìn xuống vùng trũng mới được tạo ra trên mặt đất. Cát ở điểm thấp nhất của hố đang sôi lên một cách kỳ lạ. Jinwoo rùng mình khi anh nhận ra một bước đi sai lầm sẽ khiến cậu rơi xuống hố.

- Khoan...

Jinwoo nheo mắt

- Ko phải là đang sôi.

Nhìn gần hơn 1 chút, cậu nhận ra có thứ gì đó bự bự đang luồn lách ở trên cát ngay dưới chỗ cát lún. Jinwoo đứng lên theo bản năng. Có gì đó ko ổn.

Để xác nhận cho sự nghi ngờ của cậu, 1 cột cát bắn lên từ cái lỗ khi cậu lùi lại

Shaaaah!

Nghe giống như 1 thác nước, cát rơi xuống xung quanh cậu, để lộ ra “cái thứ” đã xuất hiện từ lỗ hổng. Mắt Jinwoo mở to.

- M...M... Một con bọ?????

Là một con rết khổng lồ trôi lên từ cát.

Screeech!

Đó là hình dạng đầy đủ của con quái vật cao hơn tòa nhà 5 tầng này.

Jinwoo nuốt nước bọt.

- Không thể nào...

Và đó là 1 kích thước lớn ko tưởng. Cậu chưa bao giờ nghe nói về 1 con rết có kích thước như thế này trước đây. Nhưng ko chỉ có kích thước của con rết làm Jinwoo bị sốc.

- T... Tại sao lại có cái tên nổi lên trên đầu cái thứ đó?

Cậu đang mơ chăng?

Cậu nhắm mắt rồi lại mở ra. Ko có gì thay đổi cả. Cái tên trên đầu con rết màu đỏ. Như con quái vật trong game vậy.

‘Poison-fanged Giant Sand Centipede[1]’

“Rết cát độc khổng lồ”

Bên cạnh đáng sợ kỳ lạ và nguy hiểm của nó, nó có 1 cái tên đang hét lên với cậu là “chạy đi”. Đặc biệt là phần độc của răng nanh. 2 chiếc răng nanh có kích thước của 1 đũa tre lọt vào mắt Jinwoo. Cái tên nổi lên tất cả những gì cậu sẽ phải nhận nếu bị nó cắn.

Jinwoo thấy miệng con rết mở và đóng lại liên tục không ngừng nghỉ.

- Có vẻ như nó đang đói.

Ngay lúc đó, 1 âm thanh vang lên trong đầu cậu.

ring~

Nhiệm vụ phạt: Sổng sót

Mục tiêu: Sổng sót qua thời gian cần thiết

Thời gian cần thiết: 4 Giờ

Thời gian còn lại: 4 Giờ 0 phút 0 giây

- Đang đùa nhau, phải ko...?

Ngay lúc đó, thời gian còn lại giảm xuống còn 3 giờ 59 phút 59 giây, con rết bắt đầu di chuyển trên cát như thể đang chờ đợi.

sliiiiiide

- Khoan, thật sao?!

Jinwoo lập tức quay đầu và bắt đầu chạy.

Bị vấp, cậu ngã xuống và lăn trên mặt đất và nhanh chóng lắc cát ra khỏi đầu. Đôi mắt cậu mở to nhìn vào cảnh tượng trước mắt. Có nhiều cột cát đang xuất hiện trước mặt cậu.

shaaaaaaah

Trước khi cậu kịp nhận ra điều này, đầu của 7 con rết đã trôi lên khỏi mặt đất và nhìn chăm chăm vào cậu.

Screech!

Screeeeech!

Mặt của Jinwoo tái nhợt khi nghe tiếng gầm của chúng

- Mẹ...

Chính xác 4 tiếng sau, cậu xuất hiện trở lại trong bệnh viện

collapse-

(sự sụp đổ)

Nằm trên sàn phòng, cậu ho trong đau đớn.

cough *cough* *spit* *spit*

Bên trong miệng anh khô khốc. Jinwoo nằm dài trên mặt đất, rên rỉ. Cậu ko đủ sức để di chuyển dù là 1 ngón tay.

- Học... Học... Cái quái gì...?

1 tin nhắn mới hiện ra trước con đầu của Jinwoo.

ring~

Bạn đã hoàn thành “Nhiệm vụ phạt”

Lông mày cậu nhíu lại.

Nhiệm vụ phạt?

Cậu đã làm gì để phải chịu hình phạt sao?

Tìm kiếm trong trí nhớ, cậu nhớ ra cái [Nhiệm vụ hằng ngày] mà cậu làm nửa vờ rồi bỏ.

- Ko thể nào....

Cậu nhớ lại 1 phần của nhiệm vụ nhắc về việc nhận hình phạt nếu cậu ko hoàn thành nó.

- Học... Học... ý mày... đó ko phải... là ảo giác à...?

Là thật.

Nó ko phải là ảo giác.

Cũng ko phải là giấc mơ.

Ko cần phải véo má cậu để kiểm tra. Con đầu chạy dọc mỗi khi anh thở; con đầu của vết rách mà con rết đã tặng cậu; cậu cảm nhận được tất cả ngay bây giờ.

Tất cả đều là thật. Cậu suýt chút nữa đã gặp thần chết.

- Đó... là... quá... nhiều... ư... ư... ư... =)))

Nghĩ rằng 1 cái gì đó giống như hình phạt sẽ quăng cậu vào hàm của cái chết. Cùng lúc đó, nỗi sợ hãi được báo trước như cuốn trôi cậu. Nếu những gì vừa xảy ra là do nhiệm vụ hằng ngày, thì điều đó có nghĩa là mọi thứ vẫn chưa kết thúc.

Như để gợi ý, âm thông báo vang lên.

ring~

Giật mình, nhưng cậu thư giãn khi nhận ra đó ko phải là 1 nhiệm vụ khác.

Nhận được Phần thưởng vì đã hoàn thành Nhiệm vụ phạt.

Bạn có muốn xác nhận? (C/K)

- “Phần thưởng...?”

Từ “phần thưởng” đã ngay lập tức thu hút sự chú ý của cậu. Thật ko may, cậu ko đủ sức để quan tâm bất cứ điều gì vào lúc này. Đó là bằng chứng cho thấy Nhiệm vụ hình phạt kinh khủng như thế nào.

- “Phần thưởng hay cái gì cũng được... Mình chỉ muốn nghỉ ngơi bây giờ thôi...”

Và ngay sau đó, cậu rơi vào giấc ngủ ngon lành.

- "Trời ơi! Sao cậu ta lại nằm dưới đất thế này?!"

Sáng hôm sau, cô y tá được chỉ định của cậu được chào đón với 1 cảnh tượng gây sốc khi cô mới bước vào phòng. Bệnh nhân thì nằm dưới sàn, còn cát thì rơi vãi xung quanh. Ngay cả quần áo của bệnh nhân cũng đầy cát. Cô y tá ném biểu đồ trị liệu lên giường rồi ấn nút gọi người giúp.

- "Ai đó tới đây giúp với!"

Ngay sau đó, Bác sĩ Joo Chiui đến.

- "Có chuyện gì th... Tại sao cậu Sung lại nằm trên sàn nhà thế này?!"

- "Tôi cũng ko biết! Đêm qua cậu ta vẫn bình thường mà! Tôi mới vào đã thấy như thế này rồi..."

- "Đầu tiên là cho cậu ấy lên giường đã. Một. Hai!"

2 người đặt Jinwoo lên giường. Trong 1 loạt chuyển động ko mấy mượt mà, cái biểu đồ y tế mà hồi nãy ném trên giường đã dính lên bàn tay của Jinwoo nhưng ko ai chú ý.

- "Rồi, giờ thì kiểm tra cho cậu ấy nào."

Joo Chiui kiểm tra tình trạng của Jinwoo, nhưng ko thấy có gì bất thường.

- "Chuyện gì thế này? Cậu ấy chỉ ngủ thôi mà".

Anh thở phào nhẹ nhõm. Hiệp hội Hunter đã yêu cầu chăm sóc đặc biệt cho bệnh nhân này. Anh đã sợ rằng có chuyện gì đó xảy ra với cậu.

- "Thôi hãy cứ để cậu ta nghỉ ngơi, có vẻ như cậu ấy đang chìm trong giấc ngủ sâu."

Sau khi nói xong, Bác sĩ Joo Chiui chuẩn bị rời đi thì để ý thấy cát ở trong phòng.

"Trời... Có vẻ như chúng ta phải quét dọn lại nơi này 1 chút nhì. Cô Yura, cô dọn giúp nhé".

"Tôi hiểu rồi, bác sĩ".

Khi bác sĩ ra khỏi phòng, y tá Choi Yura cũng đã được thư giãn. Đó là 1 điều tốt khi ko có gì xấu xảy ra. Rốt cuộc, chả có bác sĩ hay y tá nào lại muốn bệnh nhân của họ bệnh thêm. Bệnh viện cô làm việc là đặc biệt dành riêng cho việc điều trị các Hunter. Nhìn thấy những kết cục đáng buồn của các Hunter trước đây, cô ko muốn thấy 1 Hunter khác bị tổn thương dưới sự chăm sóc của cô.

- Phù

Bình tĩnh, cô bắt đầu tìm cách dọn dẹp căn phòng và nhận ra cái gì đó. Đó là 1 giọt máu.

- "Trời ơi".

Máu rơi xuống kéo dài từ giường xuống đất. Ngạc nhiên, cô tìm kiếm vết thương trong lòng bàn tay của Jinwoo, rồi lật lại mu bàn tay.

- "... Đây là...?"

Cô thấy vết máu tươi, nhưng lại ko có vết thương. Lau sạch máu, bàn tay đã sạch lại bình thường.

- "Vết... vết thương đã lành lại ngay lập tức sao?"

Với sự lo lắng, Yura nhìn sang khuôn mặt của Jinwoo.

Cậu ấy đang ngủ, mặc cả kệ thế giới.

ring~

[Đã nhận nhiệm vụ hằng ngày]

Jinwoo mở mắt. Ngồi dậy trên giường, điều đầu tiên cậu làm là nhìn đồng hồ; bây giờ là khoảng 4 rưỡi chiều. Còn tầm 7 tiếng rưỡi nữa là tới nửa đêm.

- "Tốt".

Cậu mở cửa sổ tin nhắn.

ring~

Nhiệm vụ Hằng ngày: Sự chuẩn bị để mạnh hơn

Hít đất: 0/100 (chưa hoàn thành)

Gập bụng: 0/100 (chưa hoàn thành)

Squats: 0/100 (chưa hoàn thành)

Chạy 10km: 0/10 (chưa hoàn thành)

*Cảnh báo: Thất bại trong việc hoàn thành Nhiệm vụ Hằng ngày sẽ dẫn đến 1 hình phạt.

- Y chang? – Cậu thốt lên theo phản xạ.

Ko, có lẽ đây là 1 điều tốt. So với 1 nhiệm vụ khó khăn, điều này tốt hơn nhiều. Kể cả khi cậu sẽ bị căng cơ, nhưng vẫn đỡ hơn và ít nhất cậu vẫn hoàn thành được nó theo thời gian.

Cậu xuống đất và bắt đầu hít đất.

- Một.

Cậu sợ sẽ bị kéo đến một nơi xa lạ và bị buộc phải chạy trốn chết một lần nữa.

- Hai.

Cậu đã may mắn tới hôm qua. Nhưng cậu cảm thấy mình sẽ ko may mắn như thế nữa.

- Ba.

Cậu tạm dừng để nhìn vào bảng nhiệm vụ; con số tăng dần dần sau mỗi lần cậu hít đất.

ring~

Bạn đã thành công hít đất 1 lần.

Hít đất: 7/100 (chưa hoàn thành)

ring~

Bạn đã thành công hít đất 1 lần.

Hít đất: 7/100 (chưa hoàn thành)

Như thể đang kiểm tra Hệ thống, cậu chỉ hít 1 nửa độ cao, đúng là Hệ thống sẽ ko tính cái hít đất đó của cậu. Cậu hiểu tại sao những nỗ lực yếu ớt của cậu đem qua ko giải quyết đc gì cả.

- "Haiz... Thật luôn?"

Mặc dù bức dọc, nhưng cậu cũng ko thả lỏng cơ thể, còn 50 cái hít đất nữa. Và sau đó sẽ là gập bụng.

Rồi tới squats....

Rồi chạy.....

3 tiếng sau.

Hít đất: 100/100 (hoàn thành)

Gập bụng: 100/100 (hoàn thành)

Squats: 100/100 (hoàn thành)

Chạy 10km: 9/10 (chưa hoàn thành)

- “Học, học, học,”

Chạy vòng vòng ở khu vực bên ngoài, Jinwoo cúi đầu thở hồng hộc. Trái tim cậu như muốn nổ tung, nhưng cậu biết rằng cậu ko thể dừng lại tại đây.

- “Thật không ngờ mình có thể nỗ lực tới tận bây giờ....”

Cậu tiến vào cánh cửa bệnh viện và hoàn thành phần cuối cùng của nhiệm vụ chạy.

ring~

Khoảng cách đã chạy: 10km

Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ chạy 10km.

Cuối cùng thì cũng xong.

- Học, học...

Cậu chống tay lên đùi. Phổi của cậu như trên đồng lửa. Người và lưng của cậu sùng mồ hôi.

- Học... Học..

Mồ hôi đầm đìa, cậu cố gắng kiểm soát hơi thở của mình khi có tiếng tin nhắn quen thuộc đến

ring~

Bạn đã hoàn thành “Nhiệm vụ hằng ngày: Sự chuẩn bị để mạnh hơn”

Nhận được phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ.

Bạn có muốn xác nhận? (C/K)

Cậu thực sự muốn kệ mẹ nó như hôm qua, nhưng cậu đã thay đổi suy nghĩ. Cậu muốn xác nhận cái phần thưởng chết tiệt này là gì.

- Có.

ring~

Bạn đã nhận được những phần thưởng sau đây.

1. Phục hồi trạng thái

2. Các chỉ số +3

3. Hộp quà ngẫu nhiên x1

Chấp nhận tất cả?

- Sao lại nhiều thế?

Đó là suy nghĩ đầu tiên khi anh nhìn vào bảng thông báo phần thưởng. Nhưng sau khi suy nghĩ về nó, thì có 1 số phần thưởng hữu ích, và 1 số cậu tò mò.

Cảm giác như cậu sẽ bất tỉnh ngay bây giờ, phần thưởng đầu tiên lọt vào mắt cậu. Trải qua hình phạt về việc ko hoàn thành nhiệm vụ, cậu biết những phần thưởng này là thật.

- Sẽ ko đau đâu nhì. Có lẽ nó sẽ ko ném mình vào “khu phạt” sau khi tặng mình phần thưởng đâu.

- Chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Mình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chạy như chó cũng có kỹ năng (!!)

Khoảnh khắc Jinwoo nói từ “có” để chấp nhận phần thưởng, một ánh sáng màu xanh bao phủ người cậu.

"Wow... cái cảm giác này là...?"

Khuôn mặt của Juhee đột nhiên xuất hiện trong đầu cậu. Nó có cảm giác gần giống với việc được cô chữa trị bằng phép thuật trị liệu.

Jinwoo thấy mình như đang được hít thở không khí trong lành, mát mẻ, sau khi bị kẹt trong căn phòng ngột ngạt, oi bức.

shoooooooo-

Cậu cảm giác ánh sáng đang mờ dần nhưng cậu mong nó sẽ tồn tại lâu hơn chút nữa.

Cậu đứng dậy, vươn vai và thử di chuyển xung quanh.

“Whoa!”

Trái tim mong manh như muốn nổ tung đã nguội ngoai, hơi thở hồng hộc cũng ngưng hẳn, không còn dấu hiệu kiệt sức. Cơ thể đang trên bờ sụp đổ bây giờ đã tỉnh lại như là mới nghỉ ngơi xong. Các hiệu ứng không thể tin được.

" Thật vi diệu".

Mắt cậu mở to kinh ngạc. Cậu không chắc đây là ma thuật hay là gì, nhưng hiệu ứng mạnh mẽ mà nó để lại đã gây ấn tượng lớn với Jinwoo.

"Vậy còn “điểm chỉ số” là..."

Quay đầu về phía giường, cậu nhìn thấy một cái hộp nhỏ và cửa sổ trạng thái trước mắt.

" Cái này chắc là “hộp ngẫu nhiên” mà nó đã nói tới, và..."

Sự chú ý của cậu tập trung vào màn hình trạng thái. Cái khung trạng thái nổi lơ lửng trong không khí chứa nhiều dữ liệu liên quan đến tình trạng của cậu.

Tên: Sung Jinwoo

Cấp: 1

Chức nghiệp: Không

Danh hiệu: Không

HP: 100

MP: 10

Mệt mỏi: 0

Chỉ số

Strength: 10

Constitution: 10

Agility: 10

Intelligence: 10

Sense: 10

(Điểm chỉ số có sẵn: 3)

Kỹ năng

Kỹ năng bị động

(Chưa xác định) (Cấp tối đa)

Tinh thần bất khuất (Cấp 1)

Kỹ năng chủ động

- Tăng tốc (Lv. 1)

- Chạy nước rút (Cấp 1)

Cậu nhớ lại những game nhập vai cậu đã chơi trong quá khứ; chỉ số của cậu gợi nhớ đến nhân vật mới được tạo.

"VẬY đây là chỉ số của mình".

Hiện tại cấp độ là 1. Tất cả đều là chỉ số cơ bản.

Một lần nữa đối diện với thực tế là Hunter hạng E yếu nhất, chỉ số của cậu không làm cậu ngạc nhiên. Thay vào đó, cậu tập trung vào các kỹ năng của mình. Kỹ năng bị động "tinh thần bất khuất" và kỹ năng chủ động "Sprint".

"Nghĩ về nó thì... Hôm qua..."

Hôm qua. Chính xác hơn, là bình minh của ngày hôm nay. Cậu nhớ lại những tin nhắn cậu đã nhận được khi bị những con rết đuổi theo trong "Khu vực Phạt". Đó là khoảng 3 tiếng chạy khỏi nanh vuốt từ thần.

Bạn đã học được "Sprint" (Tăng tốc) (Lv.1)

Bạn đã học được "Tinh thần bất khuất" (Lv. 1)

Khi đó, cậu đã không để ý, vì tất cả tâm trí của cậu đang tập trung để chạy, nhưng bây giờ cậu đã có thể đọc kỹ hơn.

Tăng tốc (Lv.1)

Kỹ năng chủ động.

Mana tiêu tốn: 5 (1/phút)

Kích hoạt để tăng tốc độ của bạn thêm 30%

Tiêu tốn 1 mana cho mỗi phút để duy trì

"Chân bạn đã được tăng cường cho những bước chạy của bạn"

Tinh thần bất khuất (Lv. 1)

Kỹ năng thụ động

Tiêu tốn mana: 0

Khi máu giảm xuống dưới 30%, giảm tất cả sát thương nhận vào 50%.

"Bạn có 1 tinh thần bất khuất"

"Mẹ, chạy như chó mà cũng học được 2 kỹ năng???" (Note: Nguyên văn là "run like a dog" nha)

Nghe cũng logic đó chứ. Điều này có nghĩa là các hành động lặp đi lặp lại đã đáp ứng được các tiêu chí nhất định để mở khóa kỹ năng.

"Áo vải..."

Giá trị của điều này là không thể tính toán được. Thông thường, những kỹ năng mà Hunter sử dụng sẽ được xác định ngay khi họ Thức tỉnh.

Muốn học kỹ năng mới, họ phải sử dụng những Runestone* chứa đựng kỹ năng đôi khi rơi ra từ những quái thú ma thuật hạng A hoặc cao hơn.

Đó là lý do tại sao giá của những Runestone dao động từ hàng trăm triệu đến hàng chục tỷ won. Cậu nhớ lại một sự kiện đấu giá gần đây về một viên Runestone được bán với giá 70 tỷ won. Đó là một Runestone chứa kỹ năng có thể hồi phục hoàn toàn một người bị thương, một Trị liệu sư hạng S đã trút sạch ví của mình cho nó, và đến bây giờ vẫn chưa ai biết Healer Hunter đó là ai.

Nhịp tim của Jinwoo tăng lên.

Một kỹ năng tăng tốc độ di chuyển và một kỹ năng giảm sát thương nhận vào.

Không hẳn là kỹ năng đáng giá hàng chục tỷ won, nhưng chúng vẫn là những kỹ năng hữu ích. Và cậu đã có những kỹ năng đó miễn phí. Mặc dù khá khó để sử dụng "Tăng tốc" vì lượng mana của cậu rất thấp, nhưng thực tế là cậu đã có những kỹ năng tuyệt vời trong hiện tại.

"Cái 'Tinh thần bất khuất' còn không tốn mana cơ..."

Có vẻ như "mana" là ám chỉ cho "sức mạnh phép thuật". Có nghĩa là ngay cả khi cậu thiếu mana cậu cũng có thể sử dụng kỹ năng "Tinh thần bất khuất". Chỉ riêng cái này thôi cũng là lợi ích lớn đối Jinwoo.

Tuy nhiên... Cái kỹ năng này là gì...

(Chưa xác định) (Lv. Max)

Kỹ năng bị động

Cái kỹ năng "Chưa xác định" này ngốn mất một chỗ trong bảng kỹ năng thụ động của cậu. Là một kỹ năng thụ động, nó phải là thứ được kích hoạt tự động, nhưng bảng thông báo không có bất cứ thông tin gì của nó.

"Minh thật sự không biết nó là cái gì nữa".

Không có bất cứ gì để cậu đoán hay tìm hiểu về cái kỹ năng "chưa xác định" này cả. Nhận thấy những lo lắng của mình là dư thừa, Jinwoo chuyển sự chú ý của cậu tới phần khác trên bảng thông báo.

"Điểm chỉ số..."

Cậu vẫn chưa dùng tới điểm chỉ số mà cậu nhận được từ phần thưởng của "Nhiệm vụ hằng ngày".

Chỉ số:

Sức mạnh: 10

Thể chất: 10

Nhanh nhẹn: 10

Trí tuệ: 10

Giác quan: 10

(Điểm chỉ số có sẵn: 3)

"Vậy mình có thể tăng 3 điểm vào chỉ số nào cũng được?"

Năm chỉ số khác nhau trong bảng chỉ số. Cấp độ 1, nên chỉ số của cậu khá là thấp. Nhưng nhớ lại những gì cậu đã trải qua đến giờ, thì cậu cảm thấy cậu không thể bất cần mà chia điểm chỉ số được. Nếu việc chia điểm thực sự nâng cao khả năng của cậu, thì cậu không thể nào đưa ra quyết định một cách nhẹ nhàng được.

Sự căng thẳng thể hiện rõ trên mặt cậu.

"Cái ý nghĩa của chỉ số 'sức mạnh' thì khá là rõ rồi ha..."

Sức mạnh, thể chất, linh hoạt. Ý nghĩa của các thuộc tính này khá dễ hiểu. À thì, nó cũng chỉ là các chỉ số thống kê trong mấy cái game. Vấn đề là chỉ số "Intelligence" (thông minh) và "Sense" (giác quan). Cái hệ thống này nó không tiết lộ thêm bất cứ thông tin gì cho Jinwoo.

"Liệu có thông minh hơn không nếu mà tăng chỉ số 'Trí tuệ'?"

Hay là nhạy bén hơn nếu tăng điểm "Giác quan"?"

Dù gì đi nữa, thì 2 chỉ số đó có vẻ như không đặc biệt hữu ích cho cậu lắm. Cậu đang là thợ săn lớp chiến binh. Cái cậu cần nhất là sức mạnh, sự cơ động và sức bền.

"Nếu mà phải chọn một, thì mình sẽ chọn sức mạnh".

Tăng chỉ số sức mạnh sẽ giúp nhiều thứ dễ dàng hơn. Cậu tò mò về cơ thể cậu sẽ thay đổi như thế nào khi cậu tăng chỉ số. Như vậy, cậu đã chọn chỉ số có thể thay đổi rõ ràng về cơ thể của cậu.

"3 điểm vào strength".

ring~

Chỉ số

Sức mạnh: 13

Thể chất: 10

Linh hoạt: 10

Thông minh: 10

Giác quan: 10

(Điểm chỉ số còn lại: 0)

"Xong... xong rồi đó hả?"

Tất cả những gì nó thay đổi là con số kế bên chữ “Strength” tăng từ 10 lên 13.

Trong tâm trí của mình, cậu đã tưởng tượng ra cảnh hào quang tỏa sáng quanh người, rồi cậu cảm thấy mạnh hơn như trong mấy phim viễn tưởng hay phim hoạt hình cơ.

"À thì, có gì thay đổi không nhỉ?"

Jinwoo quyết định kiểm tra sức mạnh của cậu. Cậu đứng kế bên giường và thử nhấc nó lên. Cậu có cảm thấy sức nặng của cái giường nhưng cậu vẫn có thể dễ dàng nhấc nó lên khỏi mặt đất. Tuy nhiên thì, cậu không thể biết liệu điều đó chứng minh cho việc cái giường nó nhẹ hay là sức mạnh của cậu thật sự tăng lên.

"Mình có nên làm cái so sánh trước và sau khi sử dụng điểm chỉ số không nhỉ."

Vì cậu đã tăng điểm rồi, nên là hơi khó để cậu so sánh sự thay đổi trước và sau khi sử dụng điểm.

"Nếu mình có thêm vài điểm nữa nhỉ..."

Đang liếm môi thêm khát, Jinwoo chợt nhớ ra:

"Còn phần thưởng của cái “Nhiệm vụ Phạt”!"

Cậu nhớ là không chỉ có Nhiệm vụ hằng ngày mà cậu đã hoàn thành hôm nay, còn có cái nhiệm vụ phạt mà cậu đã suýt chết vì nó và cậu còn nhớ rõ ràng là nó cũng có phần thưởng nữa. Cậu nhanh chóng mở hộp tin nhắn của mình.

Phần thưởng vì đã hoàn thành Nhiệm vụ Phạt.

Bạn có muốn nhận không? (C/K)

"Nó nè!"

Cậu nắm chặt tay trong sự phấn khích.

Và tất nhiên, câu trả lời là “Có!”

Bạn sẽ nhận được những phần thưởng sau đây:

1. Điểm chỉ số +3

2. Hộp quà ngẫu nhiên x1

Nhận tất cả?

Nếu so sánh với Nhiệm vụ hằng ngày, thì cái này không có hồi phục trạng thái, nhưng cái cậu cần bây giờ là điểm chỉ số. Lúc đầu, cậu đã lo lắng rằng Nhiệm vụ Phạt sẽ làm giảm phần thưởng, nhưng Jinwoo vẫn cảm thấy nhẹ nhõm khi nó vẫn cho cậu 3 điểm chỉ số.

Cậu chia điểm trong sự hào hứng,

"Cho thêm 3 điểm vào strength!"

ring~

Sức mạnh: 16

(Điểm chỉ số còn lại: 0)

Sức mạnh của cậu tăng từ 13 lên 16. Cậu tói bên giường và thử nhấc nó lại lần nữa. So sánh với lần trước, cái giường thật sự nhẹ hơn lần trước. Cậu đã thấy sự khác biệt rõ rệt trong lần này.

"Wow... Là thật nè...!"

Cậu thật sự đã trở nên mạnh mẽ hơn. Bằng bài toán đơn giản, đi từ 10 lên 16 nghĩa là sức mạnh của cậu đã tăng 60%, kết quả đã trở nên rõ ràng hơn. Không thể kiềm chế sự phấn khích của mình, Jinwoo đi từ góc phòng này sang góc phòng khác, nâng hết mọi thứ mà cậu có thể nâng. Nhưng cậu phải ngưng sự hưng phấn của mình lại khi có một cô y tá đi ngang liếc vào phòng cậu.

"... À xin lỗi."

Cậu thở phào nhẹ nhõm khi cô y tá đi mất.

"Phù-

Nhưng dường như sự hưng phấn của cậu không hề giảm. Nhịp tim của cậu đập nhanh hơn.

thình thịch thình thịch

Phần thưởng điểm chỉ số của Nhiệm vụ hằng ngày!

Chừng nào cái sự việc kì lạ này còn tiếp diễn, thì cậu sẽ tận hưởng nó, đó là một cơ hội đáng kinh ngạc dành cho cậu. Cậu còn thấy có “Level” ngay dưới tên của cậu trong bảng thông tin.

"Nếu vậy thì mình có thể nâng Level luôn đúng không nhỉ?"

Cậu nghiêng đầu băn khoăn.

"Ày... chắc không đâu".

Chỉ là giấc mơ thôi; cậu cũng không ngờ rằng mình có thể đi xa đến vậy. Mà chính cậu cũng mong được phần thưởng của Nhiệm vụ hằng ngày là đủ rồi.

Sử dụng điểm chỉ số để tăng khả năng của cậu.

Hôm qua đến hôm nay, hôm nay tới ngày mai, cậu sẽ mạnh hơn, và mạnh hơn qua từng ngày.

"Nghĩa là mình, một kẻ hạng E, "Thợ săn yếu nhất thế giới", sẽ mạnh hơn?"

Đừng nói tới những người hạng A hay S, ngay cả những Hunter hạng C hay D cũng có thể cười vào mặt cậu.

- Sung Jinwoo trở nên mạnh hơn?

- Sung Jinwoo yếu nhất quả đất đó đó hả?

Nhưng cậu cũng đã quen và dần trở nên không quan tâm đến những điều đó. Cậu đang vui vì cuối cùng thì cơ hội cũng đến với cậu.

Khi đang suy nghĩ miên man thì tự dưng cậu chợt sững lại,

"Không lẽ đây chính là quá trình thức tỉnh thứ hai?"

Đó thực sự là một sự kiện hiếm gặp, nhưng đã có trường hợp một Hunter hạng bét “bùn” một cái thành một trong các Hunter đứng đầu thông qua quá trình Reawaken (Tái thức tỉnh). Cậu nghĩ, phải chăng tất cả những Hunter đã được Reawaken đã trải qua quá trình mà cậu đang gặp phải bây giờ?

"Được, cùng tìm hiểu nào".

Jinwoo bây giờ tò mò ngồi trước máy tính ở góc phòng. Khi anh được Hiệp hội chỉ định là bệnh nhân đặc biệt, phòng bệnh VIP mà cậu được ở thậm chí còn có cả những thứ xa xỉ như máy tính cho cậu sử dụng.

Lạch cạch lạch cạch

Cậu có gắng gõ phím nhanh hơn để tìm thông tin.

Kiểm tìm rồi lại tìm kiếm, một lúc sau vẫn kiếm vẫn tìm.

Cậu đã lướt qua hàng chục trang web, bao gồm cả những trang web chỉ có thể truy cập bởi những người có giấy phép Thợ săn. Thậm chí cậu còn mua thông tin, thu thập và xem nhiều tài liệu về Tái thức tỉnh.

Nhưng không có bất cứ thông tin nào giống với những thứ cậu đang trải qua bây giờ cả.

"Là sao ta, không có cái nào giống hết là sao..."

Cái thứ sức mạnh mới có của cậu khác hoàn toàn với Tái thức tỉnh.

Những người đã trải qua Tái thức tỉnh nói rằng nó cũng giống y chang như lần thức tỉnh đầu tiên của họ. Không có bất cứ ai đề cập gì đến chuyện nghe được một giọng nói nào trên bờ vực của cái chết, hay là "Hệ thống" rồi bảng thông báo, hay là dùng điểm tăng chỉ số như cậu cả.

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Mình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hotboy bệnh viện

"Hừm... để cho chắc thì..."

Để che giấu danh tính, Jinwoo để lại một bài đăng đặt danh trong một diễn đàn chỉ dành riêng cho các Thợ săn.

"Có vài thứ kỳ lạ đã xảy ra"

Đột nhiên tôi thấy các màn hình thông báo trôi nổi trên không như game ấy và tôi có thể sử dụng các điểm số để tăng khả năng của mình. Có ai đã có kinh nghiệm trải qua việc tương tự chưa?

Nhưng các câu trả lời thì không mấy tử tế.

"hahaha nói nhảm hay đó."

"Cậu có bị khủng không, chàng trai trẻ."

"Kiểm tra sàn nhà coi có nã rót xuống hông dị ba"

"Còn tao thì nghĩ mày chơi game nhiều quá lú mẹ rồi"

"Ông là tác giả truyện tranh hả?"

"Ê! Cho mày cái địa chỉ của bệnh viện gần nhất nè, LoL."

"Cậu có thể nói cụ thể hơn chứ?"

"Có vẻ như cái diễn đàn này cần phải lọc lại thành viên thôi, đọc ba cái tin trên trâu này mệt vãi c*t."

Vài chục cái bình luận tiếp theo cũng hao hao như mấy cái đầu tiên.

- Haizzz...

Dù cho cậu có ở độ thêm vài tiếng nữa cũng vô ích. Các thành viên của diễn đàn chỉ gọi cậu là thằng điên và chửi rủa cậu. Nhưng cậu cũng thất vọng vì đã đi xa đến như vậy mà chả thu được tí gì...

"Chắc là chỉ có mỗi mình thôi..."

Là người duy nhất

Thợ săn duy nhất trên thế giới có khả năng này!

À thì tất nhiên là cậu phải chờ để xem xem cái "Hệ thống" này sẽ đưa cậu đi bao xa? Giúp được bao nhiêu? Giới hạn tăng trưởng của cậu là gì? Sẽ mất kha khá thời gian để tìm hiểu, nhưng cậu cảm thấy không tệ chút nào.

Khi cậu bận suy nghĩ lòng vòng, thì bầu trời đã rơi vào màn đêm tĩnh mịch.

"Thời gian trôi nhanh vậy???"

Nhiều đôi lông mày lại rời giãn ra, Jinwoo cổ mát-xa đôi mắt của cậu sau một nhiều giờ sử dụng máy tính. Cậu đứng dậy vươn vai. Khi cậu đang cố gắng để thả lỏng các cơ của mình thì cậu nhìn thấy hai chiếc hộp trên sàn nhà.

“Ah.”

Hộp ngẫu nhiên.

Nó y hệt như những hộp quà thường bạn được tặng mỗi lần lên cấp trong game, được gói gọn gàng trong giấy gói quà. Hai hộp nằm trên sàn nhà, trên nắp hộp có ruy băng nữa.

Chắc mình đã quăng nó lên giường khi chạy quanh cái phòng.

Cậu thật sự đã quên mất hai hộp quà này. Nôn nóng, cậu chớp lấy ngay một cái và mở nó ra.

" .... Băng cứu thương?????"

Khi cậu đang chú ý vào cái thứ nhìn như bịch bông băng này thì bảng thông báo với các chữ màu xanh lá cây hiện lên.

Bandages

Băng cứu thương

Băng cứu thương bình thường. Dùng cho vết thương nhỏ.

Bạn có thể giữ vật phẩm này trong túi đồ của mình.

"Móa. Nó thật sự chỉ là băng cứu thương..."

Cậu đã bắn khoản liệu nó có hiệu ứng gì đặc biệt như những báu vật được tìm thấy trong các Hàm ngục không, nhưng hình như trường hợp này thì nó không mang bất cứ hiệu ứng gì.

"Hình như là mình chưa bao giờ nghe thấy người ta tìm thấy băng cứu thương trong mấy cái Hàm ngục thì phải..."

Với một nửa sự thất vọng, một nửa sự hy vọng, Jinwoo mở hộp còn lại.

Và thấy một cây bút ở trong đó...

Cậu xoay xoay cây bút, bấm thử và kiểm tra ngòi bút.

Và đó chính xác là một cây bút bình thường, thật sự bình thường.

Cây bút

Một cây bút bình thường. Dùng để ghi chép

Bạn có thể giữ vật phẩm này trong túi đồ của mình.

Y hệt cái tên, Hộp ngẫu nhiên thật sự cho những đồ ngẫu nhiên.

"Hmm..."

"Bà mẹ... thiệt luôn mà..."

Nhưng cậu cũng không hoàn toàn thất vọng. Mặc dù hai vật phẩm mà cậu nhận được cũng không có gì đặc biệt, nếu không muốn nói là bình thường như cân đường hộp sữa, thì cậu cũng đã hiểu cái cách quan sát vật phẩm của cái “Hệ thống” này. Điều đầu tiên là bảng thông báo sẽ không hiện lên với các vật dụng bình thường, ví dụ như nội thất trong phòng cậu, bàn ghế các thứ. Do đó, cậu phỏng đoán rằng chức năng này chỉ giới hạn trong những thứ cậu nhận được từ “Hệ thống”. Còn điều thứ hai cậu phát hiện ra còn giá trị hơn nhiều:

Hòm đồ như trong game thật sự tồn tại.

"Hòm đồ"

Ngay khi vừa nói từ “hòm đồ”, một cái bảng thông báo lại hiện lên nhưng lần này nó khác với các bảng khác, nó chia ra nhiều ô. Vì là Lv. 1, nên túi đồ của cậu gần như là chả có gì, nhưng Jinwoo đã ngạc nhiên khi thấy vật phẩm quen thuộc ngay ô đầu tiên.

‘Cái đó...?’"

Cậu lấy vật phẩm đó ra.

ring~

Thanh kiếm thép của Kim Sangshik

Sức tấn công + 10

Thanh kiếm của ông Kim mà cậu đã nhặt lúc còn ở cái đền. Cậu tưởng rằng nó đã bị bỏ lại ở đó rồi chứ.

"Haiz, mày làm tao nhớ đến lão già đó."

Nhếch môi, cậu nhớ lại cái lúc bị kẹt ở trong đền, cậu có cảm giác là cậu và ông ta có mối liên hệ đặc biệt gì đó. Và cậu khá vui khi thấy thanh kiếm này trong rương đồ, nhưng tính ra cậu cũng khá xấu hổ khi nghĩ rằng mình đã giấu đi món đồ này.

"Có lần ông Kim khoe là đã mua cây kiếm này với giá 3 triệu won thì phải?"

Lý do làm cậu khá vui khi phát hiện thanh kiếm là vì những vũ khí bình thường thì dễ dàng để mua rồi, nhưng không thể giết những con quái vật bằng những vũ khí không có sức mạnh ma thuật. Vì lý do như vậy, vũ khí của Hunter thật sự rất đắt. Và giờ đây, cậu có một thanh kiếm miễn phí.

"Có vẻ như mình sẽ sử dụng nó trong một thời gian."

Cho đến bây giờ, cậu vẫn chiến đấu bằng tay không vì không đủ tiền mua bất kỳ loại vũ khí nào. Thế nên, dù cho rằng nó là một thanh kiếm khá cùi bắp nhưng Jinwoo vẫn rất mừng rỡ.

"Cám ơn ông Kim nhé".

Ông Kim có thể sẽ tức đến sùi bọt mép, và chắc sẽ phát khùng lên đòi lại nếu thấy Jinwoo cầm thanh kiếm này. Nhưng mà cuối cùng thì ông ta cũng là một người ích kỷ khi bỏ rơi cậu, người đã cứu mạng ông ta hai ba lần. Đối với Jinwoo, cả thanh kiếm và sức mạnh hiện tại của cậu là những thứ mà cậu dường như đã phải đánh đổi bằng cái mạng của mình để có, chính vì vậy nên cậu sẽ không trả lại nó một cách dễ dàng.

Đôi mắt cậu trở nên hung tợn.

Trong cái đền đó, cậu đã đọc được hai điều.

Một là cậu phải trở nên mạnh hơn.

Do quá yếu, nên cậu đã đối mặt với cái chết nhiều lần. Không chỉ thế, ngay cả khi biết chuyện gì sẽ xảy ra, cậu cũng không thể nào cứu hết các Hunter tránh khỏi cái chết. Ngay cả khi cậu biết rõ là Ông Kim đã sai, nhưng cậu cũng không thể lên tiếng giúp ông Song được. Để sống sót, cậu buộc phải nhắm mắt làm ngơ trước những thứ gọi là “đúng và sai”.

Và hai.

"Không nhất thiết phải trở thành người tử tế."

Sự tử tế và lòng tốt của cậu được trả ơn bằng sự phản bội của “các đồng đội”. Họ bỏ rơi cậu, người đã cứu họ hai ba lần, đến mức mất một bên chân, già đi để không phải nghe tiếng hét van nài của cậu khi đó. Cậu vẫn thấy tức đến tím người khi nhớ lại những khoảnh khắc đó.

"Cho và nhận".

Từ giờ trở đi, cậu thề với lòng mình mà sẽ không bao giờ đặt mạng sống của mình vào nguy hiểm vì lợi ích của người khác, ít nhất, cậu cũng không hổ thẹn với lòng mình là được. Suy cho cùng, điều quan trọng nhất trong cuộc đời của cậu... chính là cuộc sống của cậu.

Đó là hai bài học mà cậu đã học được khi đứng trên bờ vực của cái chết.

Nếu muốn mạnh hơn nữa, thì đầu phải lạnh đi.

"Mình sẽ làm được."

Cậu là người mà sẽ không dễ để quên đi bài học bằng chính xương máu của mình.

Ở một số gian hàng ẩm thực bên đường, y tá Choi Yura và bạn của cô trò chuyện đến tận đêm

"À phải"

Yura chợt nhớ bạn cô là nhân viên trong Hiệp hội Thợ săn. Cũng nhờ đó mà cô đã có chân trở thành y tá ở bệnh viện dành riêng cho Thợ săn.

"Bà biết khá nhiều về các Thợ săn phải không?"

"Nhiều hơn những người bình thường tí xiu, sao thế?"

"Thợ săn có thể hồi phục vết thương rất nhanh phải không?"

"Tất nhiên, các Trị liệu sư rất đỉnh luônnnnn. Khi họ sử dụng phép thuật trị thương, các vết thương cứ thế biến mất tiêuuuuuuu!!!"

"Không, không. Không phải sử dụng phép, đang bất tỉnh cơ mà".

"Đang bất tỉnh á???"

"Thì ví dụ như là lúc họ bị đánh bất tỉnh... hay là lúc họ đang ngủ chẳng hạn, vết thương có tự lành không?"

Bạn cô lắc đầu.

"Không có vụ đó đâu má ơi. Đúng là có một khả năng đặc biệt gọi là ‘hồi phục hoàn toàn’. Nhưng mà đó là sức mạnh đặc biệt chỉ có bọn quái vật cấp A hoặc cao hơn, mà phải là những con quái vật đặc biệt chứ không phải con nào cũng có đâu bà nội."

"Cuối cùng ý bà là không có bất cứ con người nào có khả năng đó?"

"Uh! Tui chưa bao giờ nghe có Hunter nào với khả năng đó cả".

"Thật... thật vậy sao?"

Vậy là cô đã nhầm sao? Yura gật gật đầu khi cô lắng nghe bạn mình. Sau đó, bạn cô tiếp tục:

"À thì, tui cũng không chắc, nhưng có thể cũng có ở các Hunter hạng S".

Yura lập tức ngẩng đầu lên nhìn trước lời nói của bạn cô,

"Hạng S à?"

"Thì Hunter hạng S mà, tui cũng thật sự không chắc, vì thông tin liên quan đến họ hay sức mạnh của họ rất khó để tìm hiểu. Nhưng mà tui nghe hội trưởng Guild Hunter Baek Yun-ho có thể biến thành một con quái vật thiệt luôn đó."

Nhưng Sung Jinwoo là Hunter hạng E mà. Thông tin liên quan đến thứ hạng Hunter đã được công khai thông qua trang web của Hiệp hội; bất cứ ai dù là người bình thường cũng dễ dàng truy cập và tìm thấy. Sáng hôm đó, vì tò mò, Yura đã đọc thông tin về Sung Jinwoo trên trang web của Hiệp hội.

"Thứ hạng của cậu ta quá thấp để có được cái khả năng cao cấp đó... haiz!!!"

Sự tái thức tỉnh của các Thợ săn!

Cô nhớ lại là hình như cô đã nghe lỏm được điều gì đó về Tái thức tỉnh khi cô đi ngang qua phòng cậu Sung ngày hôm qua.

"Có khi nào cậu ta Tái thức tỉnh thành một Thợ săn hạng cao hơn không nhỉ?"

Nếu không phải là bạn bè, thì người bình thường không thể nào có cơ hội được gặp một Hunter hạng S. Số lượng Hunter hạng S rất ít, chính vì thế nên lịch trình của họ vô cùng bận rộn. Nhưng khi nghĩ đến chính bệnh nhân của cô đã trở thành một trong số họ. Một hạng E trở thành hạng S...

"Hmm, nếu không có ai phát hiện ra giá trị của anh ta..."

Đây là cơ hội duy nhất để cô tạo sự thân mật với Jinwoo. Không phải ai cũng có cơ hội làm bạn với Hunter hạng S. Giá trị của họ cao đến mức mà cho dù có bỏ ra cả đồng tiền cũng không gặp được họ. Tưởng tượng đến việc có thể làm bạn với một Hunter hạng S, một nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt của Yura ngay lập tức.

"Dì dì má, tự nhiên cười sáng đi. Có đi dui hả???"

"Hả? À không, có gì đâu".

Nụ cười đó vẫn hiện diện trên khuôn mặt của cô ngay cả khi cô lắc đầu.

- - -

"Chộ ôi, nhìn cái body đó kìa má ôiiiiii!"

"Ủa mình nhớ là body của anh ấy đâu có đẹp dữ vậy khi anh ấy vào đây đâu ta?"

Hai cô y tá trẻ thì thầm với nhau khi thấy Jinwoo đi ngang qua.

Cậu đi thẳng về phòng mình giả vờ như không nghe thấy.

Đã được một tuần rồi kể từ khi cậu bắt đầu làm Nhiệm vụ Hàng ngày. Có nhiều thứ đã thay đổi...

Đầu tiên là về cơ thể cậu. Cậu đi tới trước cái gương trong phòng

“Hmm. Hmm”

Cậu nhìn lên, nhìn xuống, nhìn toàn bộ cơ thể mình trong tấm kiếng. Rồi cậu cảm thấy xấu hổ khi hành động như một cô gái đang thử đồ, giả vờ ho một cái để khỏi cảm thấy xấu hổ mặc dù chả có ai đứng đó ngắm cậu cả. Nhưng, sự khác biệt vẫn là rất rõ ràng, cơ thể cậu đang thay đổi.

"Minh... minh đô hơn trước nhiều."

Đó là điều đầu tiên mà cậu nhận thấy. Một số chỗ đã mất đi lượng mỡ và thay vào đó là múi cơ. Vai cậu cũng trở nên rộng và rắn chắc hơn, còn chiều cao thì có vẻ như cũng tăng lên một ít.

“Nhìn mình không còn dạng yếu nhót như xưa nữa nhi...”

Các múi cơ bắt đầu xuất hiện xuyên suốt cơ thể cậu. Cậu cũng cảm thấy thích body của mình dù cho cậu là một thằng đàn ông. Điều đó giải nghĩa cho việc mấy cô y tá lúc nãy thăm thì về body của cậu.

"Và tất cả điều này phải cảm ơn tới..."

Cậu mở cửa sổ trạng thái.

ring~

Tên: Sung Jinwoo

Cấp: 1

Chức nghiệp: Không

Danh hiệu: Không

HP: 100

MP: 10

Mệt mỏi: 0

Chỉ số

Sức mạnh: 31

Thể lực: 10

Nhanh nhẹn: 10

Trí tuệ: 10

Giác quan: 10

(Điểm còn dư: 0)

Kỹ năng

Kỹ năng bị động

(Chưa rõ) (Lv. Max)

Tinh thần bất khuất (Lv. 1)

Kỹ năng chủ động

Tăng tốc (Lv. 1)

Chẳng mấy chốc, cậu đã nâng điểm “sức mạnh” lên 31. Nhưng mà cậu vẫn chưa chắc các điểm chỉ số khác có mang lại các tác động như điểm “sức mạnh” không, nên là bây giờ cậu chỉ tập trung vào điểm “sức mạnh” thôi. Suy cho cùng thì thứ hữu ích nhất trong việc chiến đấu với ma thú là sức mạnh.

"Cơ thể con người không thể nào thay đổi như thế này sau mấy ngày tập thể dục được"

Cậu nghĩ chỉ có một khả năng mà thôi, đó là cơ thể của cậu đang thay đổi theo sự gia tăng của điểm “sức mạnh”; phát triển cơ bắp để tối đa hóa sức mạnh. Cậu không thể nghĩ đến một khả năng nào khác ngoài cái này cả.

Tuy nhiên, cũng có lúc cậu lo lắng rằng mình đã tăng quá nhiều điểm vào “sức mạnh”. Nhưng sau nhìn thấy cơ thể đang thay đổi, cậu trở nên hài lòng và quên đi sự lo lắng của mình.

"Nhìn cũng bắt mắt đấy chứ nhỉ".

Ngày qua ngày, tên anh xuất hiện ngày càng nhiều trong các cuộc đối thoại giữa các cô y tá. Y tá là một công việc liên tục làm việc xung quanh cơ thể của bệnh nhân, nên có lẽ họ là những người đầu tiên biết đến việc cơ thể cậu thay đổi ra sao. Và với thính giác nhạy bén của mình thì, cậu đã không bỏ lỡ mất bất kỳ cuộc đối thoại nào có tên mình.

"Có lẽ đây là lúc mình nên xuất viện".

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Thợ săn hạng E đâm phát chết luôn

Cậu không muốn thu hút những sự chú ý không đáng có. Vì cậu biết cậu sẽ rất khó chịu nếu những ánh mắt tò mò đó nhìn vào cậu, và quan trọng là cậu cũng không muốn tiết lộ cái hiện tượng kỳ lạ của mình cho người khác. Cậu nhân có câu “Chớ đang ngủ thì hãy để nó ngủ yên.”

Cậu muốn phát triển khả năng của mình và tránh những ánh mắt tò mò.

- "Nếu bây giờ mình rời khỏi đây, chắc không vấn đề gì đâu nhỉ"

Rất may, kết quả của những bài kiểm tra rất tích cực; sức khỏe của cậu cũng không có vấn đề gì. Cậu có thể xuất viện bất cứ khi nào cậu muốn. À thì, cả Hiệp hội và bệnh viện đều muốn cậu rời đi liền, ngay, và lập tức. Có lẽ là tại vì họ cảm thấy lãng phí khi bỏ tiền chăm sóc một Hunter hạng E đơn thuần. So với các Hunter hạng S, thì Jinwoo dường như sống ở một thế giới khác.

Cho nên, Jinwoo cảm thấy đã đến lúc cậu rời khỏi bệnh viện rồi.

Ngoài ra cậu cũng muốn kiểm tra vài thứ.

"- "Mình để nó ở đâu nhỉ..."

Lục lọi hai bên túi, Jinwoo lấy ra cái gì đó.

Cái chìa khóa vàng.

Cái chìa khóa đơn giản, dường như nó không có trang trí gì nhiều.

Sau khi xoay ngang xoay dọc, Jinwoo cất nó vào túi.

Khi đang ký các giấy tờ để xuất viện, cậu thấy một cô y tá đang hối hả chạy tới chỗ cậu.

- "Hộc... hộc...! Anh Sung Jinwoo, anh xuất viện à?"

"Hả? À, ừ đúng vậy".

Đó là cô y tá chỉ định của cậu, Choi Yura. Cô trông có vẻ buồn khi biết cậu xuất viện. Jinwoo trở nên bối rối vì không hiểu có chuyện gì xảy ra. Khi cậu còn đang bối rối và tự hỏi rằng có chuyện gì xảy ra, thì cô đưa cho cậu một cuốn ghi chú nhỏ.

- "À... ừm... tôi có thể xin thông tin liên lạc của anh được không?"

- "Thông tin liên lạc của tôi á?"

- "Vâng... nếu anh không phiền..."

"Chắc đề gửi mấy cái kết quả kiểm tra ấy mà?" - cũng không suy nghĩ gì nhiều, Jinwoo cầm lấy sổ ghi chú. Rồi cậu chợt nhận ra là tất cả những gì cô đưa cho cậu chỉ có mỗi cuốn sổ.

Khi thấy Jinwoo nhìn chằm chằm vào mình, Yura thoáng đỏ mặt.

"Có... có chuyện gì sao?"

- "À... cô không đưa tôi cây bút".

- "Hả! Ừa, xin lỗi xin lỗi, tôi sẽ lấy ngay".

Có vẻ như cô ấy rất vội. Ngay khi vừa nói, cô liền quay lưng chạy đi.

- "Áy, khoan. Hình như tôi có..."

Trong nháy mắt, cậu đã cầm cây bút trên tay. Như đọc được suy nghĩ của cậu, cây bút đã tự động xuất hiện từ trong túi đồ của cậu. Xem ra cậu có thể tự do cất và lấy những vật phẩm từ túi đồ của cậu bằng cách suy nghĩ về nó. Có vẻ như đây là một chức năng khá tuyệt vời của túi đồ. Xác nhận lại đúng là cây bút trong tay, Jinwoo gọi Yura dừng lại.

- "À đây rồi, tôi có một cây trong túi".

- "Vậy sao? Phù, vậy đỡ quá".

Yura ôm ngực thở phào. Jinwoo cũng cười nhẹ khi cậu ghi số điện thoại của mình vào cuốn sổ ghi chú. Đây không hẳn là lần đầu tiên xảy ra chuyện như thế này, vật phẩm trong Hộp ngẫu nhiên thường sẽ hữu dụng, dù trong trường hợp này hay trường hợp khác. Cậu nhận được cái áo mưa, thì trời mưa. Còn cái ngày mà máy lọc nước hết ly, cũng cũng nhận được một cái ly. Chỉ còn cái băng cứu thương là chưa có dịp sử dụng.

- "Của cô đây".

Khuôn mặt Yura vui lên hẳn khi nhận lại cuốn sổ ghi chú, rồi cô cúi đầu.

- "Ừm... vậy có gì liên lạc với anh sau nhé. Chào anh".

- "Hả? À, vâng. Chào cô"

Yura nhanh chóng biến mất sau cây cột. Jinwoo nghiêng đầu ra về bản khoả khi nhìn cô chạy đi.

- "Hả? Liên lạc sau???"

Trông có vẻ như cô ấy là một y tá tốt.

Với suy nghĩ đó, Jinwoo vui vẻ rời khỏi bệnh viện, dường như mùa xuân đã đến với cậu.

Nơi đầu tiên cậu đến sau khi ra viện là tòa nhà của Hiệp hội Hunter nằm ở quận Guro của Seoul. Cậu bị mất điện thoại trong cái Dungeon đổi nên cậu cần một cái thay thế. Vì cái điện thoại của Hunter có cơ cấu và con chip đặc biệt nên chỉ có thể lấy trực tiếp tại Hiệp hội.

Nhân viên Hiệp hội nói với Jinwoo sau khi nhìn vào màn hình thông tin của cậu:

"Có vẻ như điện thoại của ngài phải hai tuần sau mới có".

"Cái gì? Lâu dữ vậy?"

"Jinwoo thốt lên ngạc nhiên. Vì cái điện thoại cũ của cậu đã bị đập vỡ thành từng mảnh khi cậu cố gắng chạy khỏi "Trọng Chúa", và bây giờ họ bảo cậu phải chờ tới hai tuần mới có được cái mới".

"Nếu ngài có việc gấp hoặc có nhu cầu gấp, chúng tôi có dịch vụ cho thuê. Phí thuê sẽ là 50 ngàn won".

50 ngàn won cho phí thuê là rất cao. Nhưng ở tình trạng hiện tại của cậu thì cái giá đó quá đắt.

"Mà chắc cũng chả có ai gọi cho mình đâu nhĩ..."

Nếu không thể liên lạc với cậu qua điện thoại di động, Hiệp hội có thể gọi cho cậu qua số điện thoại bàn ở nhà. Cho nên, cậu cũng không cần phải bỏ tiền thuê làm gì cả.

Jinwoo lắc đầu.

"Có lẽ tôi sẽ chờ vậy".

"Vâng, vậy thì ngay khi có hàng, chúng tôi sẽ chuyển trực tiếp đến nhà cho ngài".

"Cám ơn anh."

Cậu đứng dậy, các việc linh tinh đã xong, Nhiệm vụ hằng ngày đã làm, cái điện thoại mới cũng đã yêu cầu. Cậu lấy cái chìa khóa vàng ra khỏi túi khi cậu rời khỏi tòa nhà.

"Bây giờ thử cái này nhĩ???"

Thông tin của cái chìa khóa hiện ra trong bảng thông báo với nền chữ màu xanh lá cây.

Chìa khóa vào Hầm ngục

Độ hiếm: E

Loại: Chìa khóa

Chìa khóa đăng nhập vào Dungeon

Chỉ có thể sử dụng tại cửa số #3 Ga tàu Hapjeong

Đó là một trong những phần thưởng của Hộp ngẫu nhiên. Lúc đầu, cậu khá bối rối trước sự xuất hiện của chiếc chìa khóa. Nhưng đây là lần đầu tiên cậu thấy có đề cập đến độ hiếm của vật phẩm, cậu nghĩ đây không phải là một vật phẩm bình thường. Và đây cũng là một trong những lý do chính khiến cậu quyết định rời khỏi bệnh viện

Chìa khóa để đăng nhập vào Dungeon à...

Dungeon, đó là từ mang lại rất nhiều kỷ niệm đau thương. Cậu nhớ cũng có một lần cậu tham gia vào một cuộc đột kích hạng E và bị thương nặng đến mức nhập viện.

- "Ít nhất là trong lần đó, phe mình không có ai khác bị thương hết..."

Tuy nhiên, nếu cậu muốn vào cái Dungeon với chiếc chìa khóa này, thì cậu bắt buộc phải vào một mình.

Jinwoo đưa ra quyết định sau khi suy nghĩ hồi lâu.

"Vào thử coi sao, nếu không ổn chắc nó cho mình ra mà ha..."

Luôn luôn có lối để chạy trốn. Việc chạy 10km mỗi ngày làm cho Jinwoo tự tin vào khả năng chạy trốn của mình...

Nhưng cậu đâu biết sự tự tin đó là một sai lầm.

slam, slam!

"Đây là... bức tường???"

Cậu đập mạnh vào cái hàng rào vô hình, rồi cậu hướng mặt vào cái lối mà cậu đã đi vào và cố gắng la hét, nhưng không có động tĩnh gì. Cậu thấy những người ở ngoài đi ngang qua, nhưng không ai thấy cậu. Thành thật, sẽ có người đi xuống cầu thang vào ga tàu, nhưng khoảnh khắc mà họ đến chỗ cậu, thì lại đột nhiên biến mất. So với bên ngoài, có vẻ như nơi này là một chiều không gian riêng.

Khi mà Jinwoo sử dụng hết sức mạnh của mình để cố gắng thoát ra, thì cửa sổ thông báo hiện lên.

ring~

Bạn không thể ra khỏi Hầm ngục.

Hãy đánh bại con Boss hoặc sử dụng "hồi quy thạch" (Đã trở về)

Giống y chang như cái bảng thông báo cậu đã thấy khi cậu thử thoát ra lần đầu tiên.

Chiếc chìa khóa hầm ngục mà cậu vừa cảm biến mất ngay khi cậu bước vào cổng số #3 của ga tàu. Khi cậu hoảng loạn và quay đầu bỏ đi, thì có một rào cản vô hình đã chặn đường cậu.

Dự định ban đầu của cậu là cậu sẽ tìm thấy một Cánh cổng hoặc là một lối vào ẩn ở đâu đó trong nhà ga, nhưng sự thật đi quá xa dự định của cậu. Và giờ còn tệ hơn, khi mà cậu không thể thoát ra như những hầm ngục bình thường.

"Bỏ mẹ rồi, nó khác hoàn toàn với hằm ngục bình thường..."

Với cái thờ dài nãy nè, cậu hướng về phía trước.

Nhà ga đã biến đổi thành một khu rừng, những nội thất thì biến thành rễ cây, còn mấy bức tường thì được bao phủ trong dây leo và mùi xác chết thối rữa xộc vào mũi Jinwoo. Cậu còn nghe thấy tiếng kêu của động vật nào đó từ xa nữa.

"..."

- "Dự định" của cậu là tìm một lối vào ẩn ở ga Hapjeong, còn giờ là nguyên cái nhà ga biến thành một cái Hằm ngục.

Jinwoo lấy ra thanh kiếm từ túi đồ.

ring~

Thanh kiếm thép của Kim Sangshik

Tấn công +10

Nếu rút lui không được, thì chỉ còn cách tiến lên

Jinwoo nuốt nước bọt và bắt đầu xuống cầu thang tiến vào trong. Cậu nín thở và nhìn xung quanh, nhưng không cảm thấy gì cả. Tuy nhiên thì, cậu cũng không thể thư giãn; và bất cẩn là điều không được phép xảy ra ở đây. Ngay cả trong số ma thú cấp thấp, vẫn có một số con có khả năng che giấu sự hiện diện của chúng. Bình thường, nếu đi theo tổ đội, thì tất cả tổ đội phải che giấu sự hiện diện của mình và phục kích bọn ma thú.

Cậu đi ngang qua nhà vệ sinh và tới một nơi "đã từng là" khu mua sắm của nhà ga. Còn bây giờ, với việc mấy cái cửa hàng tang hoang, cộng thêm việc không có bất cứ dấu hiệu nào của con người, rồi lại cộng thêm cái ánh sáng lơ mơ do thiếu nguồn sáng, thì bây giờ ở đây nhìn không khác gì mấy cái phim tận thế cả. Và nó làm cho cậu rợn cả tóc gáy lên luôn.

Nhấp nháy - nhấp nháy-

Khung cảnh xung quanh thì nhìn như phim tận thế, còn trên trần nhà thì đèn cứ nhấp nháy nhấp nháy, nhìn có khác gì phim ma đầu cơ chứ...

Đạp lên mấy ngọn cỏ dại mọc trên mấy chỗ gạch vỡ, Jinwoo vẫn nhìn quanh lo lắng...

"Hình như có gì đó..."

Không gian xung quanh cậu vắng lặng như tờ, nhưng cậu vẫn có cảm giác có gì đó đang nhìn cậu...

"Rồi thêm cái mùi kinh điển này nữa..."

Cái mùi hôi thối nồng nặc của xác chết xộc tới từ đâu đó. Do đã có kinh nghiệm khi đi vào những Hằm ngục trước, nên cậu cũng quen dần với mùi này...

"Mẹ nó, là dã thú..."

Tuy nhiên, cậu không thể xác định chính xác vị trí của nó. Giống như nó đang nằm chờ con mồi sơ hở để phục kích vậy.

"Vậy nên giờ này cứ nằm đó hoài luôn hả?"

Vậy thì, cậu sẽ cho nó một cơ hội.

Jinwoo xoay lưng lại phía mà cậu đã xác định, rồi bắt đầu từ từ đi lùi lại. Những kẻ săn mồi thường có xu hướng tấn công những con mồi đã để lộ sơ hở. Và chắc chắn, loài dã thú không phải là ngoại lệ.

Và khi cậu đi tới bước thứ ba thì,

Choang!

Mấy cái cửa sổ của một cửa hàng quần áo bị phá vỡ, và một con gì đó đã nhảy ra từ chỗ đó. Nó nhảy thêm một cái nữa khi tiếp đất tới sát gáy của Jinwoo.

Grào!

Đã lường trước được điều này, Jinwoo đáp trả tiếng gầm của nó bằng cách vung kiếm. Nhưng đó vẫn là màn phản xạ đầy ấn tượng của cậu.

Xoẹt!

Thanh kiếm sắc nhọn đã chẻ trúng cằm con dã thú khi mà nó đang nhảy lên. Bị phản đòn, con dã thú rú lên đau đớn khi té xuống đất.

Ừ - ừ -

Một con sói lớn với bộ lông màu đỏ. Bị chém trúng, con sói bị văng xuống đất trong đau đớn. Khi Jinwoo nhìn kỹ, trên đầu con sói cũng có tên, giống hệt như mấy con rết trong “khu vực Phật”.

“Lycan nanh thép”

Tuy nhiên, không giống như những con rết có tên màu đỏ, thì con sói này tên nó màu trắng.

"Mà kệ mẹ nó đi, đầu dư thời gian ngồi nghĩ lý do đầu trời..."

Cơ hội để hạ gục con sói đang quần quai trên mặt đất trong đau đớn là ngay bây giờ. Jinwoo thu hẹp khoảng cách, và hạ gục nó với một nhát chém vào vùng ngăn cách giữa đầu và thân, người ta hay gọi chỗ đó là cái cổ.

Àng!

Con Lycan phát ra tiếng rên thảm thiết khi nó rời khỏi trần thế.

Bạn đã hạ gục Lycan nanh thép.

"Được lắm!"

Nhưng cậu chả có thời gian để mở tiệc ăn mừng. Từ mấy cái cửa sổ vỡ, hai con Lycan từ từ đi ra trong bóng tối.

"Đệt, có cả bạn à."

Mắt Jinwoo giãn rộng ra,

Grào!

Nhe hai cái nanh đáng sợ, hai con Lycan phóng về phía trước, thu hẹp khoảng cách giữa chúng và Jinwoo trong một lần dặm nhảy. Trong sự phấn khích khi tiêu diệt được con Lycan đầu tiên, cậu đã chém xuống quá nhiều lực, khiến cho thanh kiếm bị mắc kẹt dưới đất, cậu nhú mày,

"Bỏ mẹ, kẹt mẹ rồi!"

Khi mà cậu còn đang vật lộn để có thể rút thanh kiếm lên, thì một trong hai con Lycan vồ tới trước mặt cậu.

"Ồi!"

Cậu nhanh chóng cúi đầu xuống để né. Con Lycan vồ hụt cái đầu cậu bị mất đà và đâm thẳng xuống mặt đất.

Rắc!

Ngay chỗ con Lycan đâm hai cái nanh xuống, mặt đất nứt toác ra.

"Có vẻ như cái tên “nanh thép” không phải đặt để cho vui ha..."

Nhưng giờ cũng chẳng có thời gian để trầm trồ ngạc nhiên, trong khi đó, con Lycan còn lại đang tới chỗ cậu. Còn thanh kiếm thì có vẻ như nó muốn nằm đó thêm một khoảng thời gian nữa.

"Bà mẹ nó!"

Không còn sự lựa chọn nào khác, cậu buông thanh kiếm và tung một cú đấm vào con Lycan trên không trung.

VỤT

Cú đấm đang hướng thẳng tới con Lycan nhanh đến mức nó tạo ra âm thanh như một ngọn gió.

Ầm!

Khi đụng phải cú đấm của cậu, đầu của con Lycan đã nổ tung. Còn thân nó thì bay lên đập vào trần nhà rồi rơi xuống đất.

Rầm!

"Cái quái gì...?"

Jinwoo ngạc nhiên nhìn nắm đấm của mình.

Sức mạnh hủy diệt của nó còn hơn những gì cậu mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cày cấp

Con Lycan vừa nhảy qua đầu cậu giờ đang nhìn cậu đầy sợ hãi. Đuôi nó hạ xuống, con sói đang từ từ lùi lại.

"Gì vậy...?"

Vậy ra đây là kết quả của việc đút hết điểm vào "Sức mạnh" à?

Khi cậu nhìn vào cái đầu con Lycan mà cậu đang cầm trên tay, còn cái cơ thể của nó cũng đã hết co giật và đã chết hẳn, thì một âm thanh quen thuộc lại vang lên

ring~

Bạn đã đánh bại Lycan nanh thép.

Bạn đã lên cấp!

"Lên... lên cấp???"

Để chắc chắn không nghe nhầm, Jinwoo nhanh chóng mở cửa sổ trạng thái của cậu.

Tên: Sung Jinwoo

Level: 2

Nghề nghiệp: Không

Danh hiệu: Không

HP: 205

MP: 22

Mệt mỏi: 0

Chỉ số

Sức mạnh: 32

Thể lực: 11

Nhanh nhẹn: 11

Trí tuệ: 11

Giác quan: 11

(Điểm còn lại: 0)

Kỹ năng

Kỹ năng thụ động

(Chưa xác định) (Lv. Max)

Tinh thần bất khuất (Lv. 1)

Kỹ năng chủ động

Tăng tốc (Lv. 1)

Cậu đã thật sự lên cấp. Với việc lên cấp, toàn bộ chỉ số của cậu đã được cộng một điểm. Cậu chợt nhận ra rằng còn có cách khác để nâng cao chỉ số của cậu, không chỉ có mỗi phần thưởng của nhiệm vụ mới làm được điều đó.

"Má, lên level được thiệt luôn ông nội ơi..."

Thứ mà cậu mơ ước, nghĩ ngợi hằng ngày giờ đây thành sự thật.

Tìm cậu một lần nữa lại đập nhanh phấn khích

"Mà tính ra thì số điểm nhận được còn nhiều hơn cái Nhiệm vụ hằng ngày nữa"

Số điểm cậu nhận được từ nhiệm vụ là 3 điểm

Còn điểm nhận được từ việc lên level là 5 điểm

Mặc dù cậu không thể phân chia 5 điểm này theo ý muốn, nhưng tổng chung lại thì cậu vẫn lời hơn cái phần thưởng từ nhiệm vụ.

"Ừ mà tính ra mới giết có hai con đã lên level rồi..."

Trong những game RPG, thì những nhân vật có level thấp sẽ có thể lên level nhanh hơn.

Jinwoo đang ở level 2. Mọi người có thể nói cậu cùi bắp, nhưng sự thật thì level không phản ánh đúng sức mạnh thật của cậu.

Suy cho cùng, thì cậu đã nâng "sức mạnh" của mình lên mức trên 30; thử nghĩ mà xem, 1 level tương đương với 1 điểm sức mạnh, thì Jinwoo đã có sức mạnh của một nhân vật trên level 20. Và khi một nhân vật cấp 1 đi săn với sức mạnh của nhân vật cấp 20, thì sẽ nhanh cỡ nào?

Có lẽ đây là "sức mạnh vượt cấp" mà mọi người thường nói?.

Cú đâm mạng sức mạnh hủy diệt ngoài mong đợi là một minh chứng cho sự tiến bộ của cậu.

Tính ra, chỉ số "sức mạnh" của mình nhiều hơn gấp ba lần so với level hiện tại, nhưng mình cảm thấy mình còn mạnh hơn cái gấp ba lần đó nữa.

Sức mạnh ở level 1 là 10, nhưng cậu là 30. Sự khác biệt giữa chỉ số "sức mạnh" 10 và chỉ số "sức mạnh" 30 là gấp ba lần, nhưng cậu cảm thấy sức mạnh của cậu còn ghê gớm hơn nữa.

Hay là...

Nếu cậu cứ tăng vào cái điểm "sức mạnh" này thì... Trên hết, các chuyển động của cậu cũng đã nhanh hơn. Nếu là cậu của ngày hôm qua, ừ ừ ừ, thì cậu sẽ chẳng thể tưởng tượng được cảnh mình tránh né đòn tấn công của quái vật, hay nắm đấm mình nhanh đến mức có thể tạo ra tiếng gió...

"Hay là tăng điểm "sức mạnh" làm cho mình nhanh hơn nhì..."

Có vẻ như tăng điểm chỉ số "sức mạnh" là tăng luôn cả "sức mạnh" và "tốc độ". Trận chiến với con Lycan là một minh chứng khá rõ ràng.

Nhưng mà còn chỉ số nhanh nhẹn? Nếu không phải tốc độ, thì nó tăng khả năng gì?

Jinwoo biết rằng cậu không thể thỏa mãn trí tò mò của mình nếu cậu không có thêm điểm chỉ số.

Móe, nếu có thêm vài điểm nữa..."

Cảm thấy hơi lãng phí khi sử dụng hết điểm chỉ số từ phần thưởng nhiệm vụ để tăng chỉ số "linh hoạt". Nếu cậu có thể tăng cả sức mạnh lẫn tốc độ của mình thông qua chỉ số "sức mạnh", thì dứt hết điểm vào "linh hoạt" để làm cái quái gì?

Nếu là trường hợp đó, thì nó có một câu trả lời.

"Phải lên level càng nhanh càng tốt"

Điểm chỉ số sẽ tăng đều nếu cậu lên level, nặng nhứt thì chật bị. Khi mà các điểm chỉ số đủ cao, nó sẽ tạo ra được sự khác biệt, và lúc đó cậu sẽ có câu trả lời.

"Được rồi, chơi thôi nhĩ?"

Cậu sức nhớ đến con Lycan còn lại.

"Ừa, con chó điên đó đâu mất tiêu rồi?"

Con Lycan mới vừa khúm núm trước cậu đã biến mất. Jinwoo nhìn xung quanh nhưng chẳng có dấu vết nào của nó cả. Có vẻ như, nó đã tranh thủ bỏ chạy khi cậu đang mải tập trung vào bảng trạng thái của mình.

"Chắc."

Cậu tặc lưỡi, thất vọng vì điểm exp đã co giò chạy mất, cậu bắt đầu tiến về phía trước.

"À mà khoan, mấy con này có rút ra lõi ma thuật không?"

Cậu dừng lại, chột nghĩ.

Mọi con quái vật được tìm thấy trong các “Cánh cổng” đều có lõi ma thuật trong cơ thể nó; đôi khi, một con còn có thể có vài lõi ma thuật cơ. Cơ mà nếu may mắn, còn có thể tìm thấy một cục Runestone, cái thứ chứa đựng kỹ năng, còn có thể bán với giá cực cao. Sẽ không quá lời khi nói rằng mục tiêu chính của hầu hết các thợ săn trong một cuộc đột kích chính là lõi ma thuật.

Và Jinwoo cũng là một thợ săn, nếu như cậu phải bước ra khỏi trận chiến với tay không, thì đó thật sự là nỗi thất vọng cực lớn. Trong trường hợp đó, cậu đã mổ bụng con Lycan nhưng thật sự không tìm thấy gì cả. Có vẻ như, những con quái vật này khác với những con quái vật thông thường.

Trong tất cả những kinh nghiệm đi săn của mình, Jinwoo không hề nhớ đã nghe thấy bất cứ con quái vật trông giống như chó sói, và được gọi là Lycan như vậy cả.

Khi Jinwoo lau tay, và đứng dậy để rời đi, thì

“Hmm?”

Cậu thấy thứ gì đó sáng sáng trong miệng con Lycan. Jinwoo cạy hàm nó ra, một trong những cái răng của con Lycan sáng lấp lánh. Khi cậu đưa tay tới, bảng tin nhắn xuất hiện.

Bạn đã tìm thấy “Răng nanh của Lycan”

Bạn có muốn lấy không?

“Lấy”

Răng nanh của Lycan

Hạng: Không

Loại: Rác

Chiếc răng nanh lớn và sắc của con Lycan.

Bạn có thể giữ vật phẩm trong hòm đồ.

Bạn có thể bán vật phẩm cho Cửa hàng

Jinwoo đọc thông tin về chiếc răng nanh trên tay cậu, rồi đột nhiên cậu siết chặt tay lại,

Có cả cửa hàng???

Thằng nào phát minh ra cái “Hệ thống chỉ giúp ích được gì” này thế? Không được chỉ dẫn bất cứ thứ gì, buộc người dùng tự mình tìm ra mọi thứ. Jinwoo chợt nhớ lại nó đã chẳng cho cậu lời giải thích nào về “Nhiệm vụ Phạt”; nó chỉ đơn giản là quăng cậu vào “khu vực phạt” và mong rằng cậu sẽ chạy thoát được mấy con rết, cho tới khi cậu muốn chết vì kiệt sức.

Jinwoo nghiêng chặt răng và nói,

"Cửa hàng".

Cậu dường như đã tin rằng sẽ có một NPC bán hàng sẽ xuất hiện như bụt, nhưng không. Cậu thất vọng khi thấy cửa hàng cuối cùng cũng y hệt như bảng thông báo trôi nổi trên không khí. Như thể chưa chọc cậu đủ, bảng thông báo chỉ hiện lên đúng hai chức năng với chữ màu xanh lá cây,

Mua

Bán

"Wow, một cái cửa hàng nhìn thật “tuyệt vời”... "

Jinwoo chọn “mua” trước. Mặc dù cậu chả có đồng xu cắc bạc nào dính trong túi, nhưng cậu khá tò mò về loại vật phẩm nào sẽ được tìm thấy trong cái “cửa hàng” này. Tất nhiên, cái “Hệ thống” cũng chẳng từ tế cho lắm.

Bạn chưa đủ trình để sử dụng chức năng “mua”.

Nhưng cậu cũng đã quen việc bị khinh rẻ khi không có tiền rồi.

"Vâng ạ, vâng ạ, vãi cả chưa đủ level."

Mặc kệ nó, mà không mặc kệ thì cậu cũng chẳng thể làm gì được cái “Hệ thống” này. Cậu hướng mắt về hướng chức năng còn lại

Bạn có muốn bán “Răng nanh của Lycan” không?

"Bán."

Với âm thanh của mấy đồng xu rơi xuống, hòm đồ của cậu hiện lên. Ở hàng cuối cùng của hòm đồ, cái chỗ ghi chữ “Vàng” đang hiển thị 20, còn hôm qua, thì là 0.

"Những 20 vàng?"

Nghe có vẻ nhiều, nhưng cậu không thể sử dụng số vàng đó ở thế giới thực. Nên thực chất, cậu chả biết giá trị của nó như thế nào cả.

"Minh nghĩ là chả có gì trong cái Dungeon hạng E này hữu dụng đâu... haiz..."

Mặc dù cậu không sử dụng được nó ngoài đời thực, nhưng Jinwoo vẫn muốn nhặt hết mấy cái răng Lycan khác, nhưng...

"À phải, mình thôi bay cái đầu nó đi đâu mẹ rồi... zoi oi~..."

Thất vọng, cậu quay lưng bỏ đi. Cậu thất vọng vì để lọt mất 20 vàng, cái thứ là cậu cũng chả chắc chắn là nó có giá trị gì không nữa. Nhưng tính ra, cậu cũng không muốn bỏ phí thời gian, để tìm kiếm mấy cái răng bé bé xinh xinh đó nó đang ở cái xó xỉnh nào. Khi cậu quay lưng định bỏ đi, thì sự thất vọng của cậu tan đi như bông tuyết vậy.

Gmmmmrừrừ

Gmmrừr

gmmrrr~

Gmmmmrừrừrừ~

Con Lycan khốn nạn vừa nãy bỏ chạy giờ đang đứng trước mặt cậu, cùng cái “hội” của nó. Thì ra là nó đi gọi hội lại dập cậu.

Khuôn mặt của Jinwoo nở nụ cười hạnh phúc. Chóp mắt phát, đã có hơn 20 con đang đứng trước mặt cậu nở nụ cười lòi ra mấy cái răng nanh, cùng tiếng gừ gừ dễ thương hơn bao giờ hết.

"Trúng con mợ nó cái mảnh to quá!!"

"Mà khoan, nghe không giống mình tý nào... mà thôi kệ đi".

Đây chắc chắn là thứ mang lại hạnh phúc cho cậu. Vẫn giữ nụ cười tươi như bông hoa trong nắng sớm, cậu từ từ siết chặt thanh kiếm trong tay mình.

"Chúa! Tạ ơn người vì bữa ăn, à mà không, vì đồng răng nanh mới đúng".

Trước cặp mắt tham lam hiện rõ của cậu, đám Lycan co rúm trong sợ hãi.

Jinwoo nhảy vọt về phía lũ quái vật.

Bạn đã lên level!

Bạn đã lên level!

Bạn đã lên level!

Đúng như dự đoán, level của cậu tăng lên nhanh chóng. Để trả công cho việc chạy loanh quanh tầng 1 để tìm đám Lycan còn sót, level của cậu đã lên level 7. Một bước nhảy vọt khá lớn với 5 level.

Ư ừ ư ừ -!

Khi cậu hạ gục con Lycan cuối cùng, thì bảng tin nhắn hiện lên.

ring~

Bạn đã nhận được danh hiệu “Kẻ diệt sói”

"Danh hiệu???"

Kẻ diệt sói

Tất cả chỉ số tăng 40% khi chống lại các quái vật hệ dã thú.

Danh hiệu được trao cho thợ săn có kinh nghiệm trong việc săn sói.

Bảng trạng thái của cậu cũng hiện lên danh hiệu mới ngay lập tức:

Tên: Sung Jinwoo

Level: 2

Nghề nghiệp: Không

Danh hiệu: Kẻ diệt sói

HP: 766

MP: 81

Một mồi: 3

Chỉ số

Sức mạnh: 37

Thể lực: 16

Nhanh nhẹn: 16

Trí tuệ: 16

Giác quan: 16

(Điểm còn lại: 0)

Kỹ năng

Kỹ năng thụ động

(Chưa xác định) (Lv. Max)

Tinh thần bất khuất (Lv. 1)

Kỹ năng chủ động

Tăng tốc (Lv. 1)

Tăng chỉ số khi chống lại các con quái vật hệ dã thú. Mặc dù hiệu ứng cũng hơi hạn chế vì chỉ có tác dụng với hệ dã thú, nhưng mức chỉ số tăng tới 40% cũng không có gì để buồn phiền cả.

"Đây mới là tầng 1, có lẽ còn khá nhiều quái vật hệ quái thú, cái danh hiệu này có thật sự hiệu quả không nhỉ?"

Nếu có, nó sẽ giúp ích khá nhiều cho cậu. Tuy nhiên xét cho cùng, thì các chiến lợi phẩm tính cho đến nay là khá thất vọng.

"34 răng nanh, 2 con dao găm rỉ sét, 1 bộ quần áo thấm hiêm, tính luôn viên Hôi quy thạch... haiz, bèo quá đêêêêê."

Thình thoảng, sẽ tìm được vật phẩm trong bụng con sói, tuy nhiên, hầu hết là không đặc biệt hữu ích lắm. Mấy con dao găm rỉ sét thì thôi không cần nói cũng biết nó có sức tấn công yếu hơn thanh kiếm thép của cậu nhiều, rồi còn thêm bộ đồ thám hiểm nữa chứ, chả hiểu nó để làm cái huân hòng gì nữa. Cơ mà sau khi bán hết ba cái linh tinh đó, Jinwoo đã kiếm được hơn 1 nghìn vàng.

Vàng hiện tại: 1,060

"Nhìn thì có vẻ nhiều, mà chả biết có nhiều thật hay không nữa..."

Mặc kệ là cậu kiếm được bao nhiêu, nhưng thực tế là chả có chỗ nào cho cậu tiêu số vàng đó cả.

Tạm bỏ qua số vàng, vật phẩm duy nhất mà cậu còn lại bây giờ là viên Hồi quy thạch. Cậu nhớ lại cái hàng rào vô hình đã cản không cho cậu thoát ra khỏi đây, "Hệ thống" đã thông báo với cậu rằng phải cần thứ này để thoát ra. Vì vậy, cậu biết là cậu có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Jinwoo đang ở ngã ba đường.

Phía trước là cầu thang đi xuống tầng 2.

Còn trong tay cậu, là viên Hồi quy thạch.

"Đi tiếp hay dừng lại... Bà mẹ, có phải chơi gameshow đâu cơ chứ..."

Nếu là cậu của ngày xưa, thì cậu sẽ chạy mà không cần đến 1 giây suy nghĩ, cuối cùng thì đó là cách duy nhất giúp cậu sống sót qua nhiều cuộc Đột kích với khả năng yếu ớt của mình. Những người khác thấy cậu sống sót thì nói đó là phép màu, nhưng đối với cậu, đó là một nước cờ thông minh.

Nhưng bây giờ thì khác.

Cậu không muốn bỏ cuộc ở đây.

Nếu cậu bỏ cuộc ở đây, cậu có cảm giác rằng cậu sẽ không được quay lại đây nữa...

"Minh chán việc chạy trốn đến tận cổ rồi."

Đây là lúc cậu phải tập trung đầu với hiểm nguy phía trước. Sau khi quyết tâm, cậu bỏ viên Hồi quy thạch vào túi.

Bước chân cậu đi xuống cầu thang, nơi duy nhất được thấp sáng.

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Con Trùm đầu tiên

Bạn đã lên level!

Bạn đã lên level!

Không giống như mấy cái Dungeon bình thường, mấy cái Dungeon tức thời này có thời gian cho quái vật hồi sinh. Quái vật ở level 1 đã hồi sinh khi cậu đang dọn đám quái ở level 2, rồi bọn quái level 2 sẽ hồi sinh khi cậu quay lại hốt đám quái level 1.

Bạn đã lên level!

Bạn đã lên level!

Jinwoo cứ đi qua đi lại giữa khu vực quái level 1 và quái level 2, cho tới khi mà level của cậu không tăng được nữa.

"Haiz... không biết khi nào mới có cơ hội như này nữa..."

Sau một khoảng thời gian, điểm giác quan của cậu đã được nâng khá cao nên cậu đã dự đoán được những con quái vật sẽ tấn công từ đâu.

"Một con khi ở trên kia."

Cậu dễ dàng né được móng vuốt của con khi đang nhào tới cậu, và đâm vào ngực nó bằng thanh kiếm của mình.

"Còn mấy con báo ở hai bên."

Cậu chém vào cổ của những con báo đen nhảy ra từ hai bên.

Bạn đã đánh bại Briga vuốt nhọn.

Bạn đã đánh bại Razan bóng tối.

Bạn đã đánh bại Razan bóng tối.

Với giác quan đã được nâng cao của mình, thì tất cả quái tầng 2 đã bị cậu dọn sạch, nhưng level của cậu vẫn giữ ở mức level 15. Có vẻ như đó là giới hạn tăng level của cậu khi tiêu diệt quái vật ở tầng 1, và tầng 2.

Cửa sổ trạng thái.

Chỉ số

Sức mạnh: 45

Sức bền: 24

Nhanh nhẹn: 24

Trí tuệ: 24

Giác quan: 24

(Điểm chỉ còn lại: 0)

Sau khi tăng vài level, các chỉ số của cậu cũng tăng lên tương ứng. Chỉ số nhanh nhẹn đã là 24; sau khi điểm nhanh nhẹn đã hơn 20 cậu đã có thể nhận ra được sự khác biệt khá rõ rệt giữa việc tăng sức mạnh và tăng sự nhanh nhẹn. Thay vì chỉ tăng tốc độ vật lý, sự linh hoạt tăng lên khiến tầm nhìn cộng với tốc độ nhìn của cậu cũng tăng lên, sự tác động của nó làm cho các kẻ thù của cậu như đang chậm lại.

"Như là thước phim quay chậm ấy nhỉ".

Khi cả khi con khi rút xuống, còn con báo thì nhảy về phía cậu, cậu nhìn thấy tất cả như đang quay chậm trước mắt cậu vậy. Tác dụng của điểm nhanh nhẹn khiến cho việc né tránh các đòn tấn công dễ dàng hơn, và phản công cũng dễ dàng hơn. Nó chắc chắn làm cho cậu cảm thấy “nhanh nhẹn” hơn.

Tốc độ chỉ là tương đối.

Khi chỉ số nhanh nhẹn của cậu được nâng cao hơn nữa, sự khác biệt giữa cậu và đối thủ của cậu sẽ càng rõ rệt. Nó sẽ làm cho các chuyển động của cậu dường như là nhanh hơn đối phương.

"Có vẻ như đây là một sự kết hợp tuyệt vời giữa các chỉ số sức mạnh và nhanh nhẹn".

Và đó là suy nghĩ của cậu về chỉ số “nhanh nhẹn”

"Vây là hết rồi hả."

Cậu quay đầu lại.

"Mình có nên..."

Cậu đang nhìn vào cái cầu thang đi xuống tầng level ba.

Mặc dù con đường xuống tầng level rộng mở, nhưng có lý do khiến cậu dành thời gian cho tầng level 1 và level 2.

"Mình cảm thấy ớn lạnh ở dưới đó".

Vì chỉ số giác quan của cậu tăng lên sau mỗi lần lên level, nên cậu cảm nhận được sự nguy hiểm ở tầng level 3 này. Ngay cả khi không nhìn thấy, Jinwoo vẫn có thể chắc chắn là có thứ gì đó rất mạnh ở dưới. Cậu chợt nhớ lại bảng thông báo từ lối vào Dungeon...

Bạn không thể thoát ra khỏi Dungeon.

Hãy đánh bại con Boss hoặc sử dụng “Hồi quy thạch”

Vậy thì cái thứ dưới đó chắc chắn là con boss.

Để chuẩn bị đối mặt với nó, Jinwoo đã săn giữa tầng level 1, và tầng level 2 vô số lần. Ngay cả khi chuẩn bị đến như vậy, cậu vẫn cảm thấy áp lực đến

khó chịu trước lối xuống tầng level 3.

Cậu vỗ mạnh hai bên má của mình để xua tan sự căng thẳng.

"Vào Dungeon, đi tới tận đây, thì ít ra cũng phải nhìn mặt con Boss một cái chứ nhỉ?"

Một sự lo lắng nhỏ là tốt cho việc sẵn sàng đối mặt. Và theo cậu thì sự lo lắng hiện tại của cậu đang ở mức vừa đủ.

Nắm chặt thanh kiếm, Jinwoo từ từ bình tĩnh bước xuống cầu thang.

"Minh hoa mắt hay là cái cầu thang này nó dài hơn bình thường nhỉ?"

Nuốt nước bọt, mặc dù ánh sáng ở tầng ba mờ hơn nhiều so với tầng một và tầng hai, nhưng cậu vẫn có thể nhìn rõ xung quanh.

"Đây là vì chỉ số giác quan hạ ta?"

Thị lực của cậu đã được cải thiện.

Khi cậu thận trọng bước xuống, cậu đi qua mấy cái sân ga nơi mà các đoàn tàu sẽ dừng lại. Nhưng bên cạnh các sân ga, thay vì là đường ray của các đoàn tàu, thì bây giờ là một khối nước không lồ đen kịt.

"Cái quái gì đây?"

Nó giống như một cái sông hay cái hồ. Jinwoo tiến tới để nhìn kỹ hơn.

Đột nhiên, thứ gì đó lớn, lớn lắm, như là khúc gỗ khổng lồ vật, bắn lên từ mặt nước

sliiiiide-!

Xi xì-! '

- "Nhanh quá!"

Cái thứ đang nhắm thẳng vào cậu trong chớp mắt đó, không phải là khúc gỗ, mà là một con măng xà khổng lồ.

"Vãi..."

Jinwoo theo phản xạ chém vào đầu con măng xà.

Choang!

Mắt cậu mở to.

"Cái quái...?!"

Mặc dù cậu cố gắng phản đòn con măng xà, nhưng giờ cậu đang bàng hoàng nhìn thanh kiếm gãy vụn, cậu nhanh chóng thủ thế. Bị bất ngờ trước đòn tấn công của Jinwoo, con măng xà giữ khoảng cách, cuộn mình lại, và nhìn thẳng vào cậu với ánh mắt sắc lẹm.

Kẻ thống trị đầm lầy, Casaka nanh độc.

Cái tên màu cam rõ ràng mạch lạc nổi lên trên đầu nó.

So với những con quái vật bình thường có tên màu trắng mà cậu gặp cho tới bây giờ, thì đây là con quái vật có tên màu cam đầu tiên. Và dĩ nhiên, tốc độ nhanh lẫn lớp da của nó cứng cáp hơn nhiều những con quái vật bình thường kia.

"Trời đất, thanh kiếm có sức mạnh ma thuật mà còn gãy nát như thế này..."

Jinwoo nuốt nước bọt và bắt đầu phân tích Casaka bằng những gì cậu quan sát được. Lớp vảy màu xanh của nó lấp lánh, và nhìn như một lớp giáp được bao phủ từ đầu đến đuôi vậy. Và nó thật sự cứng đến nỗi thanh kiếm bị gãy nát. Nên có lẽ, những năm đầm của cậu cũng không có tác dụng.

Khi mà cậu còn đang xem xét tất cả các khả năng để đập nó, thì Casaka, đã xác định rằng cậu là con mồi, và lao về phía cậu với một tốc độ của một đoàn tàu.

Xi xì xì-!

Jinwoo nheo mắt tập trung.

"TỚI ĐÂYYYYYYY!"

Khi cậu kéo căng tất cả các dây thần kinh để tập trung hơn, thì cậu đã bắt đầu thấy các chuyển động của Casaka rõ ràng hơn. Đây là hiệu quả của việc tăng chỉ số “nhạy nhẹn”.

Khi Casaka đến một khoảng cách đủ gần so với cậu, cái hàm bự vãi linh hồn của nó mở ra, Jinwoo tập trung nhảy ra sau cái đầu to lớn của Casaka để né. Cùng lúc đó, cậu dùng cả hai tay khóa cái đầu to lớn đó và siết chặt.

Crắc!

Dù gì thì chỉ số “sức mạnh” của cậu cũng gần đạt tới con số 50 rồi, nên đó là một sức mạnh khủng khiếp đang siết chặt đầu con mãng xà, khiến cho các dây thần kinh và động mạch của nó chịu một lực ép kinh khủng. Cảm thấy không thể thoát ra khỏi thể khóa của cậu, con mãng xà tự đập đầu của nó xuống đất, cái vị trí mà Jinwoo đang đu bám trên đó. Jinwoo nín thở chịu đau, và cắn chặt răng gồng thêm nữa để tăng cường sức mạnh.

Ầm! Ầm!

Ngay cả khi bị con mãng xà đập xuống sàn, hay đập lên tường, cậu vẫn cố gắng siết chặt hơn.

“Nếu mà mình không lên được tới level này thì toi đời rồi...”

Không có hồi kết trong câu chuyện “Nếu như” của Jinwoo...

Nếu như mà mình không lên trước level thì...

Nếu như mà mình không tăng điểm vào “sức mạnh” thì...

Thì có thể cản trở đáng kể đến cơ hội hạ gục được Casaka, và đây sẽ là cái mồ chôn của cậu. Quyết định cày level ở tầng 1, và 2 trước khi xuống đây là một quyết định khôn ngoan nhất của cậu.

Crắc!

Với một âm thanh nổi da gà, hộp sọ của Casaka đã bị nghiền nát.

Bạn đã đánh bại được Kẻ thống trị đầm lầy, Casaka nanh độc.

Bạn đã lên level!

Bạn đã lên level!

Đúng như mong đợi từ con Boss của Hàm ngục. Hạ gục được Casaka mang cho cậu 2 level. Jinwoo siết chặt nắm đấm của mình trong sự phấn khích. Level đang đứng cứng ngắt ở 15 nay đã vọt lên 17. Cậu bắt đầu ở level 1, và giờ, “bùm” level 17.

“Còn bây giờ thì...”

Những người đi săn Boss không chỉ vì exp to lớn mà nó mang lại, còn thứ giá trị hơn cả đồng exp khủng kia chính là vật phẩm của Boss rớt ra.

Khi nhìn qua cơ thể khổng lồ đồ sộ của con mãng xà, Jinwoo thấy hai đốm sáng phát ra từ cơ thể nó.

"Có vẻ như Boss rớt ra nhiều nhỉ?"

Với khuôn mặt thích thú, cậu vươn tay về phía đốm sáng.

ring~

Ting~

Bạn đã tìm thấy “Nanh độc của Casaka”

Bạn có muốn lấy nó?

Bạn đã tìm thấy “Tuyến nọc độc của Casaka”

Bạn có muốn lấy nó?

- Lấy tất cả.

Ngay khi cậu nói, một con dao găm làm từ xương và một cái túi xuất hiện trong lòng bàn tay đang đưa ra của cậu.

Nanh độc của Casaka

Hạng: C

Loại: Dao găm

Sức tấn công +25

Có cơ hội gây ra hiệu ứng “Tê liệt” và “Chảy máu” trong mỗi đòn tấn công.

Tê liệt: Làm cho mục tiêu bị bất động.

Chảy máu: Khiến mục tiêu mất 1% máu một giây.

Một con dao găm làm gỉ răng nanh tẩm độc của Casaka, vẫn còn chảy ra độc.

Bạn có thể giữ vật phẩm này trong hòm đồ.

Bạn có thể bán vật phẩm này cho Shop.

Jinwoo gục gặc đầu khi đọc bảng thông báo mô tả về con dao găm.

"Hừm, không phải làm từ xương mà là từ răng nanh à. Chỉ số và hiệu ứng tốt ghê ấy chứ nhỉ..."

Rồi cậu nhìn qua cái túi.

Tuyển nọc độc của Casaka

Hạng: A

Loại: Thuốc

Buff “Lớp giáp vảy của Casaka” cho người sử dụng.

Debuff “Cơ bắp suy yếu” cho người sử dụng.

Lớp giáp vảy của Casaka: Giảm sát thương vật lý nhận vào 20%

Cơ bắp suy yếu: Sức mạnh -35

Một túi chứa nọc độc đã được tinh chế của Casaka. Uống sẽ giúp cho bạn có lớp da cứng cáp vĩnh viễn, nhưng nọc độc cũng sẽ làm hỏng cơ bắp của bạn vĩnh viễn.

Vật phẩm hiếm rơi từ Casaka.

Bạn có thể giữ vật phẩm này trong hòm đồ.

Biểu hiện của cậu cứ lan man giữa vui và buồn.

Nanh độc của Casaka là một vũ khí tốt để thay thế thanh kiếm thép đã gãy. Trên thực tế là sức mạnh của con dao găm nhiều hơn gấp đôi thanh kiếm thép, và nó thậm chí còn có hiệu ứng “Tê liệt” và “Chảy máu” nữa.

“Nhưng mà còn cái nọc độc thì chắc...”

Ban đầu cậu rất hào hứng với một vật phẩm có độ hiếm hạng A, nhưng cậu nhanh chóng phát hiện ra nó cũng không hẳn là món đồ tuyệt vời lắm. Tất nhiên, giảm 20% sát thương vật lý nhận vào xứng đáng với danh hiệu hạng A, nhưng tác dụng phụ là mất đi 35 điểm “sức mạnh”, tương đương với hoàn thành 12 cái Nhiệm vụ hằng ngày, hoặc lên 35 level, đó là cái giá quá đắt. Đặc biệt là khi cậu xem xét thực tế rằng cậu đã dồn hết điểm mình có vào chỉ số “sức mạnh” này.

Mặc dù là con dao hai lưỡi, nhưng nó vẫn là món đồ mà cậu không muốn bán hay vứt đi. Cậu nghĩ, tới cái ngày mà 35 điểm “sức mạnh” cũng không đáng là bao, thì cậu sẽ sử dụng vật phẩm này.

"Bây giờ thì cứ nằm im trong hòm đồ nhòa bọe".

Vội về mặt đờm buồn vì hơi thất vọng, cậu cất con dao và túi thuốc vào trong hòm đồ... nếu mà là con dao hạng A còn túi thuốc chỉ hạng C thì...

Khi mà cậu còn đang dang dở câu chuyện “nếu như” của mình, thì một cửa sổ tin nhắn hiện lên.

Ting~

Boss đã bị đánh bại, Hàm ngục sẽ đóng và mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

Mọi thứ xung quanh cậu mờ đi. Jinwoo cảm thấy hơi chóng mặt khi thế giới quay trở lại với cậu. Nhìn xung quanh, thì cậu đang đứng giữa một cái sân ga hoàn toàn bình thường, đèn đèn sáng rực bình thường, còn cái hồ nước trở lại thành đường ray cũng bình thường nốt.

Nhưng mà sao không thấy ai hết vậy?

Cái quan trọng là chả thấy ai, mà cũng chả thấy tàu. Có lẽ đã quá giờ tàu chạy chăng? Jinwoo kiểm tra thời gian, đồng hồ đã điểm 10 giờ tối. Cậu đã vào Dungeon sau bữa trưa một chút và đã dành gần 9 tiếng trong đó.

"Lâu dữ đây luôn hả trời".

Nếu lên level mà không được hồi phục trạng thái, có lẽ cậu đã sụp đổ từ khá lâu rồi.

"Ừa mà, cũng còn sớm mà, sao lại hết tàu chạy nhỉ?"

Cậu rời khỏi nhà ga, sau khi đã đứng lại chờ xem có tàu nào đến hay không. Đi qua tầng 2 rồi lên tầng 1, cậu không thấy bất cứ người nào xung quanh cả. Nhưng khi cậu bước những bậc cầu thang cuối cùng để đi ra ngoài nhà ga, thì có ai đó hét lên gọi cậu,

- "Anh kia!"

Giọng nói khá là không chào đón cậu, Jinwoo ngẩng đầu lên thì thấy đó là một người lính quân đội.

"Xưng tên đi! Anh làm cái gì ở dưới đó? Anh không nghe thông báo à?"

Thấy người lính có vẻ nghiêm trọng, Jinwoo cũng trở nên nghiêm túc.

"Có chuyện gì xảy ra à?"

"Anh nói ‘có chuyện gì’ là sao?! Anh không biết gì hết à?!"

Mắt của người lính đang nhìn dò xét cậu từ trên xuống dưới, thì bất gặp cậu đang cầm thanh kiếm gãy. Giờ Jinwoo mới biết, nếu vật phẩm hư, gãy, vỡ thì sẽ không thể bỏ vào hòm đồ được, vì không muốn vứt nó đi, nên cậu đã định cầm nó về nhà. Người lính nhìn tới thanh kiếm thì dừng lại, đổi mắt và thái độ dường như thay đổi, anh tiếp tục nhìn kỹ Jinwoo, và nhận thấy quần áo cậu rách khá nhiều.

Người lính quân đội đang duy trì thái độ nghiêm trang, bỗng trở nên thân thiện hẳn.

"Có phải anh là một Thợ săn không?"

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Mình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thợ săn hạng E ném phát chết luôn

Hả? À vâng, đúng vậy..."

- "À, tôi xin lỗi. Lối này thưa ngài. Tôi sẽ dẫn đường cho ngài".

"Cảm ơn".

Nghĩ rằng sẽ rất đau đầu nếu cố gắng làm sáng tỏ sự hiểu nhầm này, nên Jinwoo quyết định sẽ đi cùng anh lính. Cậu quan sát xung quanh khi đi đằng sau.

- "Giờ mới để ý..."

Rõ ràng là đã có gì đó xảy ra ở khu vực này. Đường xá thì vắng hoe, chỉ có đúng cảnh sát và lính quân đội ở khu vực này. Trên đường toàn mấy cái xe bẹp dúm, mấy tòa nhà thì đổ vỡ, xác quái vật thì chỗ này vài miếng, chỗ kia vài miếng.

Jinwoo đoán được đại khái chuyện gì xảy ra ở đây.

- "Có vẻ như lũ quái vật đã phá một cái cổng Hàm ngục nào đó ở gần đây".

Trong thế giới ngày nay, các Hiệp hội có nhiệm vụ quản lý và giám sát mức độ của ‘Cánh cổng’ có nghĩa là chúng phải được phát hiện và được các

Hunter “chăm sóc” đứng giờ. Tuy nhiên, thi thoảng sẽ lọt một cái ở một cái góc khuất nào đó.

Thường thì những cánh cổng ở chỗ khuất sẽ không có ai chú ý tới, mà nếu không có ai chú ý tới, thì cũng chẳng có ai chăm sóc nó cả. Và hậu quả của việc đó thì chúng ta đang được chứng kiến ở đây. Còn bây giờ thì, quân đội được triển khai để câu giờ trước khi các Thợ săn đến nơi.

Và người lính này tưởng rằng cậu là một thợ săn tới hỗ trợ.

Tất nhiên, vũ khí quân đội hoàn toàn vô dụng với bọn quái vật. Tuy nhiên, họ vẫn chiến đấu hết khả năng của mình; để bảo vệ dân chúng, và câu kéo thời gian cho dân chúng chạy thoát, muốn vậy thì phải có vài người lính chấp nhận hy sinh. Cứ như vậy, người lính đã dũng cảm đứng lên... để làm lá chắn thịt đúng nghĩa. Đó là một công việc bắt buộc phải làm, và những chàng trai trẻ của đất nước này đã làm việc đó một cách dũng cảm, và cao quý.

- "Cám ơn anh".

Người lính đang dẫn đường đột nhiên cảm ơn Jinwoo.

“Hmm?”

-

- "Chúng tôi còn sống được là nhờ vào các anh"

“Ah...”

Lòng biết ơn.

Jinwoo cũng muốn cảm ơn những người lính.

Từ những người lính đến các Thợ săn. Từ các Thợ săn đến những người lính.

Cả hai bên đều chiến đấu để bảo vệ người dân, và cả hai bên đều muốn cảm ơn bên còn lại.

- "...Rõ. Hết!"

Khuôn mặt người lính có vẻ tươi hơn sau khi nghe báo cáo qua bộ đàm.

- "Hầu hết mấy con quái vật trong khu vực đã được kiểm soát. Họ nói, chỉ còn một con lớn nữa thôi".

Jinwoo gật đầu. Cậu đã biết điều này trước khi người lính nhận được thông báo. Vì chỉ số giác quan của cậu đã được nâng cao qua những lần lên level, nên trực giác của cậu đã nhạy bén hơn. Hiện tại, cậu nhận thấy có một thực thể sống khá mạnh gần đó, bao vây xung quanh là năng lượng của các Hunter.

Trực giác bảo cậu là thực thể kia chính xác là một con Boss.

Chẳng mấy chốc, con Boss đã lọt vào tầm mắt của Jinwoo và người lính. Trong bãi đất trống phía trước, có khoảng 10 Hunter đang chiến đấu với con người đá khổng lồ, nó cao hơn đèn đường một chút; là một con quái vật loại Golem.

- "Trời ơi..."

Người lính giật mình lùi lại. Anh sửng sốt khi nhìn thấy con Golem. Bất kì con người bình thường nào cũng sẽ có phản ứng tương tự người lính khi chứng kiến cảnh vật này. Tận mắt nhìn thấy con quái vật, khác hoàn toàn so với việc nhìn thấy nó qua màn hình Tivi hay máy tính.

Trái ngược với người lính, Jinwoo bình tĩnh quan sát trận chiến.

“Các Trị liệu sư! Làm ơn tập trung heal cho Tanker!"

- "Chúng tôi đang cố hết sức đây!"

- "Sao nó trâu quá vậy!"

“Mấy ông lo việc tấn công đầu rồi? Mấy ông đang làm cái quái gì vậy?"

- "Chỉ số phòng thủ của nó cao quá! Chúng tôi cần thêm mấy Pháp sư nữa!"

Họ đã được triệu tập khẩn cấp đến đây, có vẻ như hạng của họ không cao lắm. Cả tấn công lẫn phòng thủ đều có thiếu sót.

Đừng!

Con Golem đâm thẳng xuống mặt đất, mặc dù cú đâm đó không trúng ai, nhưng kích thước và sức mạnh của nó đủ để gây ra một làn sóng xung kích

khuyến cho Tanker phải gồng mình hứng chịu.

- Khụ khụ!

Tanker thổ huyết sau đòn tấn công của con Golem.

- "Bỏ mẹ!"

"Với mức độ này thì ngay cả Tanker cũng không chịu nổi đâu"

- "Chúng tôi không thể làm gì hơn. Mana của chúng tôi gần cạn sạch rồi!"

"Mấy ông áp cao đang ở chỗ quái nào vậy chứ?!"

Các Thợ săn đã gần chạm tới giới hạn của họ.

Nhịp tim của cậu đập nhanh hơn khi cậu đứng quan sát, cậu đang muốn chiến đấu.

- "Mọi việc có vẻ không ổn... mình nên giúp họ một chút".

Cậu từ từ lùi lại mấy bước để lấy đà. Tất cả những con Boss đều có chỉ số phòng thủ cao, đây lại còn là con Golem nên nó còn cao hơn mấy con Boss bình thường nữa; nhưng xét về cấp độ thì con Golem này có cấp độ khá thấp. So với cái áp lực khi đối mặt với cái con “Nanh độc” khi giờ gì đó, thì con Golem này không là gì cả.

"Vậy thì chỉ cần xuyên được lớp giáp bằng đá này thôi chứ gì..."

Cái mà các Thợ săn cần là một đòn tấn công đủ mạnh để phá được cái lớp giáp đá ngu ngốc đó. Ở một khoảng cách vừa tầm, Jinwoo đưa tay mình vào tư thế ném. Cậu siết chặt cây kiếm gãy, và gồng lên. Cơ bắp căng ra, và những đường gân nổi lên khắp tay.

Tất cả sức mạnh của cậu đã được tập trung vào cánh tay phải.

Sau đó, cậu vung tay, cây kiếm gãy bay đi như một mũi tên hướng thẳng vào con Golem với tốc độ âm thanh.

- "Bay nào"

Hunter hạng D, Lee Hansoo, đang tuyệt vọng; anh đã đến giới hạn, tám khiên mà anh vô cùng tự hào đã nứt. Mana của các Trị liệu sư đã chạm đáy; sức mạnh của các ma thuật chữa trị đã giảm đi rõ rệt. Với cái tốc độ này, toàn bộ nhóm sẽ bị xóa sổ.

Vậy nên anh đã có một sự lựa chọn đầy khó khăn.

Anh quyết định sẽ câu kéo thời gian cho các đồng đội chạy trốn, và hy vọng rằng mấy Thợ săn cấp cao sẽ đến kịp lúc để hạ con Golem này.

- "Nếu không thì chết sạch mất..."

Lee hansoo đỏ mồ hôi lạnh. Anh đã sẵn sàng hy sinh.

Anh quay mặt lại hét,

“Tôi sẽ cầm chân nó, mọi người hãy..."

Khoảnh khắc đó, anh đã thấy nó. Cái thứ đang bay lại đây với tốc độ cực kỳ kinh dị.

Không, không hẳn là anh nhìn thấy nó, cảm nhận thấy thì đúng hơn. Mắt anh không thể theo kịp cái thứ đó.

BANG!

Đầu con Golem nổ tung.

“C-cái quái...?”

Lee Hansoo nhìn con Golem bị thổi bay cái đầu với đôi mắt mở to ngạc nhiên. Con Golem thì đang lúng túng. Còn các Hunter khác vẫn hi hục tấn công...

- "Có tác dụng rồi! Các đòn tấn công có tác dụng rồi!"

"Nó sắp về với Satan rồi!"

"Một chút nữa thôi!"

Tất cả bọn họ đều quá tập trung vào việc gây sát thương nên chẳng có ai để ý đến cái thứ bay đến. Duy chỉ có Lee Hansoo, người đứng ngay trước mặt con Golem, nên có thể thấy, à không, thoáng thấy thôi.

Grà...

Con Golem bể ra thành từng mảnh khi nó còn chưa gằm xong...

Ầm ầm ðùng!

Cái cơ thể toàn là đá của nó rơi từng mảng xuống đất thổi cát bụi tung mù cả một vùng.

“Yeaaaaaah!”

Các Hunter la hét vui mừng.

- Chúng ta làm được rồi!

- Chúng ta hạ được nó rồi!

Duy nhất Lee Hansoo, người chứng kiến toàn bộ, lắc đầu...

- "Không, tất cả các đòn tấn công của chúng ta đều vô hiệu..."

Anh nhanh chóng tìm kiếm xung quanh khu vực con Golem đổ xuống.

- "Mà cái thứ quái gì đã thổi bay đầu của con quái này chứ?"

Tìm kiếm xung quanh, Lee Hansoo bắt gặp những mảnh vỡ của cây kiếm, mặc dù những mảnh vỡ có sức mạnh ma thuật, nhưng anh thấy nó chỉ là một cây kiếm thép đơn giản thôi mà.

- "Cái con khi gió đó chịu được sức tấn công của 10 Hunter gộp lại... và có ai đó đã thổi bay cái đầu âm binh của nó bằng cách ném một cây kiếm gãy???"

Không nói nên lời, anh cố gắng đoán hướng cây kiếm được ném ra khi quan sát xác của con Golem và tàn dư của cây kiếm gãy. Lee Hansoo đi về hướng anh đã xác định, ngang qua những Hunter đang reo hò.

- "Này!"

Có một người lính đang đứng ở đó.

- "Vâng? Ngài gọi tôi?"

“Đúng, anh đó!”

Khi cái vóc dáng to lớn đó đi về phía người lính, người lính trở nên cứng đờ và khẽ nuốt nước bọt. Đó là áp lực mà người bình thường phải chịu khi đứng trước một Thợ săn.

Lee Hansoo đưa ra cây kiếm gãy và hỏi,

- "Anh có biết ai là người ném cái này không?"

- "À, đó là..."

Người lính quay lại đằng sau, rồi dừng lại.

“Ủa? Có một người Thợ săn vừa đứng đây..."

Chẳng có ai ở đó cả. Người lính hoảng loạn nhìn xung quanh. Lee Hansoo gãi đầu và nhìn vào cây kiếm trong tay một lần nữa.

- "Sức mạnh... và sức hủy diệt đó... Là một Hunter cấp cao sao?"

Vì nhân vật đó đã biến mất, nên anh chẳng có cách nào để biết câu trả lời...

Cùng lúc đó, thì Jinwoo đang trên đường về nhà. Cậu đã quay lưng bỏ về khi mà cậu thấy con Golem ngáp ngừng khi cái đầu nó bị thổi bay.

Cậu đã hạ gục con Golem đó. Thông thường, những vật phẩm rơi ra từ con quái vật sẽ thuộc về người hạ nó. Nếu cậu muốn, cậu đã yêu cầu lấy vật phẩm từ xác con Golem rồi.

- "Vấn đề là mình phải chứng minh rằng mình là người hạ gục con Golem".

Ai mà tin được chuyện Hunter hạng E đã hạ gục con Golem? Cậu chẳng có bằng chứng nào cả; cây kiếm gãy, và cả người lính cũng không phải là bằng chứng nhân chứng hữu hiệu cho mấy. Ngay cả khi, cậu chứng minh được điều đó, thì cậu cũng phải tiết lộ cách cậu có được sức mạnh để hạ gục con Golem. Cho dù Jinwoo suy nghĩ như thế nào, thì cái giá phải trả còn cao hơn lợi nhuận đạt được.

Khả năng lên cấp của cậu là độc nhất.

Cậu không có ý định tiết lộ sự kiện mang tính lịch sử này vì vài vật phẩm rơi ra từ con Golem cùi bắp.

- "Tiếc quá đi... mà chẳng thể làm gì hơn hết... huhu"

À thì, cũng không hẳn là trắng tay. Bảng tin hiển hiện lên ngay khi cậu hạ gục con Golem.

Bạn đã lên level!

Hạ gục con Golem mang về cho cậu một Level.

- "Vậy là mình có thể lên level bằng cách giết mọi loại quái vật, không cần phải là quái vật trong Hầm ngục hệ thống."

Thật tốt khi biết điều này. Bây giờ, đối với cậu vậy là đủ rồi.

Ở ngoại ô thành phố, có một chung cư cũ kỹ, trông có vẻ như nó sẽ sụp bất cứ lúc nào. Nhà của Jinwoo nằm ở tầng 9.

Căn nhà tối như mực khi cậu mở cửa vào.

- "Có vẻ như Jinh đạo này siêng năng hơn thì phải".

Giờ này chắc cô em gái của cậu đang ở thư viện. Bữa tối đã có sẵn trên bàn. Jinh vẫn thường xuyên làm việc nhà, cô trở nên siêng năng hơn kể từ lúc mẹ của họ nhập viện vài năm trước. Có một tờ ghi chú nhỏ kê bên thức ăn, và chính xác đó là những dòng hăm dọa mà em gái cậu đã viết cho cậu.

- "Cấm nhậu đấy. Em sẽ kiểm tra xem anh có ăn không đấy nha".

Nhận được tin hôm nay cậu xuất viện, nên chắc là cô đã dành thời gian chuẩn bị bữa ăn cho cậu giữa cái lịch bận rộn còn hơn ca sĩ. Jinwoo mỉm cười và ngồi xuống, nhưng có thứ mà cậu cần phải kiểm tra trước khi ăn.

- Bảng trạng thái.

Tên: Sung Jinwoo

Level: 18

Nghề nghiệp: Không

Danh hiệu: Kẻ diệt sói

HP: 2220

MP: 350

Một mẻ: 2

Chỉ số

Sức mạnh: 48

Thể chất: 27

Nhanh nhẹn: 27

Trí tuệ: 27

Giác quan: 27

(Điểm chỉ số còn lại: 0)

Kỹ năng

Kỹ năng thụ động

(chưa xác định) (Lv. Max)

Tinh thần bất khuất (Lv. 1)

Kỹ năng chủ động

Tăng tốc (Lv. 1)

Đó là một ngày dài. Trong cái ngày dài đó, cậu đã leo một mạch lên level 18. Điểm sức mạnh đã gần 50, và các chỉ số khác cũng tăng lên khá nhiều. Ngoài ra, cậu cũng đã có thể hiểu được tác động của chỉ số nhanh nhẹn và giác quan.

- "Còn lụn được con dao găm ngon quá chừng luôn... hí hí... còn được thêm tí vàng giặt túi... à mà chưa tìm hiểu được cách xài vàng nhi..."

Bỏ qua cái gói

Đối với cậu, cuộc đột kích vào cái Dungeon của “Hệ thống” là một thành công rực rỡ.

- - -

Những người phải rời khỏi nhà vào sáng sớm luôn lặng lẽ, là vì họ không muốn đánh thức người thân mình đây, và Jinah cũng không ngoại lệ. Nghĩ đến người anh trai đang ngủ ngon, cô nhẹ nhàng mở cửa đi học.

"Đi học hả nhóc?"

“Eh?!”

Cô đang khóa cửa thì giật mình quay lại thấy ông anh quý hóa của cô đang chạy về phía cô. Cậu đang mặc bộ đồ thể thao, cáo mũ áo hoodie thì đang trùm lên đầu.

Jinah mở to mắt ngạc nhiên nhìn anh trai cô.

- "Quào. Giật cả mình, anh dậy hồi nào vậy oppa?"

- "Được một lúc rồi. Ngày mới vui về nha nhóc".

“Ah... okay.”

-

Cô nghiêng đầu bối rối nhìn anh trai mình đi vào nhà.

- "Mình không nghĩ sẽ có một ngày mình chứng kiến oppa dậy còn sớm hơn mình".

Không phải vì Jinwoo lười biếng, mà là Jinah là một học sinh siêng năng, cô thường dậy rất sớm để đến trường, nên việc cô gặp anh trai mình vào sáng sớm như thế này là điều rất hiếm thấy.

- "Giờ mới thấy..."

Bờ vai của anh trai cô hình như trở nên rộng hơn.

“Sai quá sai luôn rồi, làm sao có chuyện đó được... Xi...”

Cơ thể con người chứ đâu phải cộng thun. Không thể nào có chuyện mới mấy ngày đã “dần” ra như vậy được.

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Thành viên tạm thời

Khi Jinah lác đầu hoài nghi, Jinwoo đột nhiên quay lại và đưa cho cô cây dù.

"Hừm, chi vậy?"

Cô cầm lấy cây dù và nhìn lên trời. Bầu trời vẫn còn khá tối vì mới bình minh, nhưng rất trong lành.

"Em không nghĩ hôm nay sẽ mưa đâu..."

"Cứ cầm đi".

"Nhưng nó vướng lắm..."

"Cứ cầm theo, nhẹ hều, ngăn ngùn mà vướng cái gì, bớt cầm rầm đi".

Cậu đóng cửa và quay vào trong.

"Haiz, lúc nào cũng bướng bỉnh".

Còn cô thì đứng ngoài lấy chân đá mấy cái vào cánh cửa trút giận, nhưng rồi cũng bỏ dù vào túi và đi.

"Mà khoan..."

Cô nhớ lại hình ảnh của anh trai mình, nó hơi kì kì. Anh trai cô cao hơn hẳn những gì cô nhớ.

"Con trai sau 20 vẫn cao lên được huh?"

Không thể nào...

Cô lắc đầu lần nữa và đi thẳng tới trường.

Cạch

Jinwoo chốt cửa và mở hòm đồ.

"Túi đồ".

Túi đồ, túi, hòm đồ...

Sau khi thử nghiệm, cậu thấy rằng yêu cầu bằng giọng nói không cần phải chính xác 100% từ đó.

Cậu lấy cây dù đã thu được từ Hộp ngẫu nhiên và cho nó vào túi đồ.

Hôm nay lại đen nữa rồi...

Đã 4 ngày trôi qua kể từ khi cậu vào cái Dungeon rồi. Kể từ khi đó, cậu đã hy vọng sẽ mở được một cái chìa khóa khác từ Hộp ngẫu nhiên, nhưng may mắn không đến với cậu.

Đời không như là mơ, đời không như là thơ...

Cậu vào phòng và ngồi lên giường.

Có một thứ mà cậu phải quyết định trong hôm nay.

"Bảng chỉ số"

ring~

Chỉ số

Sức mạnh: 48

Thể chất: 27

Nhanh nhẹn: 27

Trí tuệ: 27

Giác quan: 27

(Điểm còn lại: 12)

Cậu đã không bỏ lỡ một cái nhiệm vụ hằng ngày nào, và tất nhiên cậu cũng siêng năng thu thập mấy phần thưởng. Điểm chỉ số cộng dồn của 4 ngày cậu chưa sử dụng, mà bây giờ cậu cũng không biết nên sử dụng thế nào nữa...

"... Pha này căng à nha..."

Thực sự nó là một quyết định không hề dễ dàng.

Sức mạnh. Chỉ số tốt. Không hề hối tiếc khi dồn hết chỉ số vào nó từ trước tới giờ.

Nhanh nhẹn. Cũng là chỉ số tốt. Nó không quan trọng lắm khi đối đầu với quái vật level thấp, nhưng rất quan trọng khi đối đầu với quái vật level cao. Sau cùng thì, tốc độ là ưu thế.

Thể chất và giác quan. Gia tăng thêm lượng máu luôn luôn có lợi, và giác quan thì hữu ích một cách đáng ngạc nhiên.

Trí tuệ...

...Cái này mới thực sự là vấn đề. Đây là chỉ số duy nhất mà cậu không có bất cứ thông tin gì. Ngay cả khi chỉ số này tăng lên khi level của cậu tăng lên, cậu cũng chẳng thấy thông minh hơn. Khả năng ghi nhớ cũng chẳng cải thiện mấy, hay khả năng tính toán cũng chẳng nhanh hơn là bao.

"Minh khá chắc là nó có liên quan đến cột mana..."

Và có vẻ như cậu chẳng cần nó.

Vậy thì chỉ còn lại sức mạnh, nhanh nhẹn, thể chất và giác quan.

"...Dù vậy đi nữa thì vẫn khó".

Ngay cả khi chỉ còn lại một sự lựa chọn, thì cậu vẫn không chắc chắn. Sự kết hợp giữa sức mạnh và sự linh hoạt đã khá rõ ràng, cho dù cậu có thể đánh mạnh đến đâu đi nữa, cũng chả có ích gì khi cậu không đánh trúng mục tiêu. Ngược lại, cho dù cậu có đánh trúng mục tiêu cả trăm lần đi nữa, nó cũng chả có ích gì khi mấy cú đánh đó không có sức mạnh. Sức mạnh và nhanh nhẹn là một set, một combo, một sự kết hợp hoàn hảo.

"Sức mạnh khá cao rồi, chắc mình nên nâng nhanh nhẹn lên tầm tầm đó nhĩ".

Đồng thời, nếu cậu chọn tăng chỉ số nhanh nhẹn, thì cậu đành phải để nguyên chỉ số thể chất. Nhanh nhẹn và thể chất thì tụi nó chả có gì để kết hợp với nhau. Với chỉ số nhanh nhẹn cao, khả năng tránh né đòn tấn công của cậu cũng cao hơn; còn thể chất, thì chỉ có thể tỏa sáng khi cậu đứng đầu tàu hứng chịu sát thương.

"Tất nhiên, mình sẽ chừa lại một ít, để phòng trường hợp khẩn"

Tuy nhiên, nâng cả nhanh nhẹn và thể chất cùng lúc, thì có vẻ như đó không phải là cách phân phối tốt nhất vào thời điểm này.

Suy nghĩ hồi lâu, cậu đi đến một kết luận:

Đầu tiên, là nhanh nhẹn. Thứ hai, là giác quan. Thứ ba, là thể chất.

Cậu vốn đã tăng chỉ số sức mạnh lên khá cao rồi, nên bây giờ cậu có thể để nó ở yên đó. Cậu sẽ tập trung nâng điểm nhanh nhẹn; rồi tới giác quan, cuối cùng là thể chất.

Sau khi đã quyết định, Jinwoo tăng 2 điểm vào sức mạnh.

ring~

Sức mạnh: 50

(Điểm chỉ số còn lại: 10)

Cậu chỉ muốn điểm sức mạnh chẵn 50. Ai chơi game chẳng vậy?

Sau đó cậu đút 8 điểm vào chỉ số nhanh nhẹn với cùng lý do. Cậu muốn con số chẵn (kiểu 5, 10, 15, 20...)

(Điểm chỉ số còn lại: 2)

Mấy con số lúc nào cũng dễ nhìn hơn khi nó chẵn. Minh nghĩ vậy...

50 điểm sức mạnh và 35 điểm nhanh nhẹn. Điểm số chẵn làm cậu thỏa mãn, dù nó khá vô nghĩa.

"Còn dư 2 điểm..."

Cậu đút nó vào chỉ số giác quan. Và như vậy, cậu đã hoàn thành công việc phân phối điểm chỉ số.

Chỉ số

Sức mạnh: 50

Thể chất: 27

Nhanh nhẹn: 35

Trí tuệ: 27

Giác quan: 29

(Điểm chỉ số còn lại: 0)

Cậu khá buồn khi mà không thể nâng điểm giác quan lên con số 30.

"Haiz, chẳng thể làm gì hơn... hết điểm rồi".

Ngoài việc đó, thì mấy cái khác trông ổn với cậu. Thể chất và trí tuệ sẽ tăng thông qua việc lên Level.

"Đủ xài chưa nhỉ?"

Tất nhiên, chẳng có gì có thể hài lòng 100% cả. Tuy nhiên, làm sau khi tính toán kỹ lưỡng khiến cậu cảm thấy hài lòng.

Reng~ Reng~

Cậu nghe thấy tiếng chuông điện thoại ở phòng khách.

Điện thoại từ Hiệp hội?

Trong quá khứ, cậu chần chừ càng lâu càng tốt, vì sợ bị gọi vào một cuộc Đột kích nào đó. Nhưng giờ, cậu đang thấy ngứa ngáy vì đồng chỉ số đã được tăng mà chẳng có gì để động tay động chân, nên cậu nhanh chóng nhấc điện thoại.

"Sung Jinwoo nghe đây".

"Ah, cậu đây rồi".

Jinwoo cảm thấy hơi thất vọng khi đó không phải là cuộc gọi từ Hiệp hội.

"Cậu học sinh Jinwoo, tôi có gọi cho cậu mấy lần mà không được, có chuyện gì à?"

Một giọng nói quen thuộc. Đã 4 năm kể từ khi Jinwoo tốt nghiệp phổ thông. Nhưng chủ nhà, người đã quen cậu từ khi còn bé, vẫn gọi cậu là học sinh.

"Xin lỗi bác. Cháu bị tai nạn phải nằm viện một thời gian".

"Cái gì, thật á? Ồ... ừm... Cậu học sinh Jinwoo này, tôi vẫn chưa nhận được tiền nhà tháng này. À mà nếu cậu đang kẹt thì để tháng sau cũng được không sao..."

"À không không. Cháu ổn mà, cháu sẽ gửi bác ngay bây giờ".

"À vậy cũng được, nhưng đừng ép bản thân quá nghen con. Bác biết là con phải làm lụng cực khổ để lo cho mẹ và em gái. Tiền quan trọng, nhưng đừng bỏ mặc bản thân nghe".

"Dạ cháu hiểu mà. Cảm ơn bác nhiều nha".

Cậu cúp máy rồi lấy ra cuốn sổ tiết kiệm trong ngăn kéo. Tài khoản cậu có 800 ngàn won.

"Haizzz..."

Tiếng thở dài dài nãy nê. Trả 500 ngàn won cho tiền nhà xong, phần còn lại sẽ là chi phí sinh hoạt cho tháng này. Cậu thuê một ngôi nhà cũ kỹ ở rìa thành phố nên nó mới có giá 500 ngàn won, và ông chủ nhà tốt bụng thông cảm cho hoàn cảnh của cậu nên đã không tăng giá trong vài năm nay.

Sẽ khá là khó khăn khi tìm được chỗ ở giá 500 ngàn won ở thời điểm này. Và sẽ rất là khó khăn khi sống từ giờ tới cuối tháng với 300 ngàn Won.

Đầu tiên, phải đi kiếm tiền đã

Cậu đưa ra mục tiêu ưu tiên hàng đầu.

Cậu không còn là chàng Thợ săn yếu đuối ngày xưa, vật lộn cả tiếng đồng hồ mới giết được con quái vật hạng E nữa.

Thợ săn kiếm tiền bằng cách nào?

Cách tốt nhất là hạ gục những con quái vật.

Các Thợ săn đều kiếm được những vật phẩm ở trong các Dungeon, và họ bán những vật phẩm không cần thiết để lấy tiền sinh hoạt. Các Thợ săn hạng A và S, thì ngoài khoản đó ra, họ còn có tiền tài trợ, hợp đồng quảng cáo, hay tiền cát-xê khi được mời lên chương trình truyền hình.

Thu nhập của một Thợ săn phụ thuộc vào chất lượng và số lượng của Dungeon, và còn tùy thuộc vào khả năng của Thợ săn đó.

Thợ săn hạng cao, thì đi Dungeon cấp cao. Kinh nghiệm càng nhiều, thì càng tham gia được nhiều Dungeon.

Với tư cách là Thợ săn hạng E dưới trướng Hiệp hội, Jinwoo chưa bao giờ được tham gia vào Dungeon nào cao hơn hạng D. Mà cậu cũng chẳng có cấp bậc cao cũng như kinh nghiệm để chứng tỏ giá trị của mình.

Jinwoo nhủ mày.

Đẹp mấy cái điều kiện đi, phải có một nhóm đột kích nào đó chẳng cần điều kiện gì chứ nhỉ >"<

Cậu đọc qua các thông báo trong mục tìm kiếm trên web của các Thợ săn, và đã thử liên hệ đến vài nhóm, nhưng thật sự không có gì tiến triển. Chẳng ai muốn một Thợ săn hạng E cả. Tất cả những nhóm đang yêu cầu tuyển người đều là những nhóm tư nhân, do đó, họ đang tìm kiếm những người có thể tin cậy, có kinh nghiệm và một vài tiêu chí khác nữa.

Những người này là những người đứng khoảng giữa trong thế giới Thợ săn. Quá yếu để làm việc cho một Bang hội nào đó, nhưng lại quá mạnh để làm việc cho Hiệp hội.

Mấy ông này có khi tháng phải kiếm được chục triệu.

Rủi ro cao, thì lợi nhuận cũng cao. Đặt mạng sống lên một sợi chỉ, thì phần thưởng sau đó cũng tuyệt vời không kém. Đó là lý do tại sao Thợ săn là mục tiêu của sự đổ kỵ. Còn đối với Jinwoo, điều đó khá là bức bối.

"Bà mẹ, hay là đi kiểm tra lại để nâng hạng nhỉ?"

Jinwoo lắc đầu. Cho dù cậu có nghĩ, hay tính toán nó trong bao lâu đi nữa, thì nó vẫn là một ý tưởng ngu ngốc. Không phải là về vấn đề thứ hạng cao hay thấp, hạng A, B hay thậm chí hạng C cũng được. Vấn đề là tin tức về một Thợ săn Tái thức tỉnh là một vấn đề nóng hổi, và sẽ có hàng trăm người bầu vào xâu xé cậu, rồi sẽ có hàng trăm người khác đồn đại thổi phồng lên. Nếu cậu đi test hạng lại bây giờ, thì bí mật đặc biệt của cậu không sớm thì muộn cũng bị phát hiện. Suy cho cùng, cậu vẫn chưa tìm ra cách nào để dừng sự phát triển của mình lại cả.

"Một Thợ săn có thể tự nâng cao khả năng sao?"

"Anh ta có thể trở nên mạnh hơn qua thời gian?"

"Thợ săn đó là ai?"

"Sao anh ta có thể làm điều đó?"

"Làm sao tôi có thể giống như anh ta?"

Chắc chắn, nó sẽ thu hút rất nhiều người qua tâm. Chưa từng có Thợ săn nào như cậu trong lịch sử. Giữa sự quan tâm đó, sẽ có những người cố gắng lợi dụng cậu, hoặc là trừ khử cậu.

"Và nếu như trong số đó có người mạnh hơn mình thì..."

Suy nghĩ đó khiến Jinwoo sợ hãi. Cậu vẫn còn yếu lắm. Cho đến khi cậu tự tin vào khả năng của mình, và có thể bảo vệ cho chính cậu và người thân, còn bây giờ cậu không muốn tiết lộ bản thân cậu ra với thế giới. Vì vậy, bài kiểm tra lại đã bị gạt ra khỏi đầu cậu ngay lập tức.

Dù vậy, mình vẫn phải tìm cách kiếm tiền... bằng cách nào đó...

Cậu không thể kiếm một công việc bình thường, mà cậu cũng chẳng biết khi nào Hiệp hội sẽ gọi. Nếu được gọi vào một cuộc Đột kích, cậu sẽ có thể kiếm được điểm exp và cả tiền.

Khi Jinwoo còn đang suy nghĩ vẩn vơ, thì một bài viết tuyển dụng mới đã được đăng lên danh sách.

Chúng tôi sẽ nhận bất kỳ ai, bất kỳ thứ hạng, ai đăng ký trước nhận trước!

Mất cậu mở to, đó là một bài mới đăng. Nhanh chóng kiểm tra chi tiết, cậu nhận ra là địa điểm tập trung cũng không xa nhà cậu mấy. Jinwoo nhanh chóng nhắc điện thoại gọi cho họ. Chẳng để cậu chờ lâu, bên kia nhanh chóng nhắc máy.

“Hello?”

Jinwoo giới thiệu ngắn gọn và hỏi về bài đăng tuyển dụng.

"Ah, cậu thuộc hạng E hả?"

Phản ứng tốt hơn cậu mong đợi.

"Không sao. Cậu chỉ cần tới và giúp chúng tôi đủ người thôi. Nhưng đây là Công hạng C, chắc là cậu sẽ không giúp ích được nhiều trong việc đánh đám, nên có lẽ chúng tôi sẽ không chia các chiến lợi phẩm cho cậu được. Thay vào đó, chúng tôi sẽ gửi cho cậu 2 triệu won, nghe ổn chứ? Cậu có muốn làm không?"

2 triệu won!

Đó là một khoản bồi thường đáng kinh ngạc cho việc chỉ cần điền tên để đủ thành viên tham gia. Các điều kiện không hẳn tệ, mặc dù cậu khá tiếc nuối vì không được chia chiến lợi phẩm, nhưng cậu cũng không vì thế mà quăng 2 triệu cho người khác được.

Bắt đầu như vậy đi đã....

Jinwoo chấp nhận đề nghị,

"15 phút nữa tôi sẽ đến đó".

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Hwang Dongseok

Sau khi chuẩn bị xong, Jinwoo gọi taxi đến địa điểm hẹn.

Có 9 người đang chờ cậu. Một người đàn ông có vẻ như là đội trưởng đang vẫy tay gọi Jinwoo.

"Đây đây, ở đây!"

Người đàn ông to lớn và đầy lông chào đón Jinwoo bằng một nụ cười thật tươiiiiiiii.

"Cậu Sung Jinwoo?"

- "À vâng".

- "Tôi mừng vì cậu đã đến. Để chúng tôi giới thiệu cái nhĩ?"

Người đàn ông to lớn và đầy lông giới thiệu ngắn gọn về đồng đội của mình. Có 8 Hunter, đó là tính luôn người đàn ông to lớn và đầy lông đó, là một nhóm đã hoạt động với nhau từ khá lâu. Còn Hunter thứ 9, là Jinwoo, người được gọi tới để lấp đầy danh sách thành viên.

Khi cậu chào hỏi mọi người, Jinwoo sẵn tiện lướt qua mặt họ. Nhờ có chỉ số giác quan được nâng khá cao, cậu có thể nhận thấy rằng sức mạnh của các Hunter này tương đương nhau.

“Tầm khoảng 5 người có cấp độ ngang ngang với nhau. 4 người thấp hơn. Vậy là 5 hạng C và 4 hạng D nhĩ?”

Có một quy tắc để được phép Đột kích Công hạng C, đó là phải cần tối thiểu là 10 người tham gia, và một nửa trong số đó phải là Hunter hạng C trở lên. Khi đáp ứng được yêu cầu, Hiệp hội mới cho phép đột kích. Có vẻ như yêu cầu của họ là lấp đầy thành viên là hợp lý.

"Chúng ta kết thúc phần giới thiệu ở đây nhé, tôi sẽ giải thích một vài thứ".

Hwang Dongseok, một Hunter hạng C, với khuôn mặt khá thoải mái, anh bắt đầu giải thích vài quy tắc và không quên cảnh báo vài thứ trong cuộc Đột kích này. Trong khi đó, thì có ai đó tiếp cận Jinwoo.

"Có vẻ như chúng ta đến đây với cùng một mục đích nhĩ".

Chàng trai có khuôn mặt sáng sủa này là một Hunter khác được Hwang Dongseok tuyển dụng để lấp đầy danh sách. Tuy nhiên, không giống như Jinwoo, người không cần tham gia thực sự; chàng trai này là một Hunter hạng D sẽ tham gia trận chiến.

Tên anh ta là Yoo Jinho, 22 tuổi. Jinwoo chào anh ta bằng một cái gật đầu nhẹ, rồi hướng mặt về Hwang Dongseok. Yoo Jinho, người đã hy vọng sẽ có một cuộc trò chuyện cho đỡ nhàm chán, gãi đầu và im lặng.

"Lẹ rồi đi thôi ông nội ơi".

- "Cũng có mỗi tội mình đánh từ đầu tới cuối thôi, giải thích chi dài dòng vậy ba?"

"Ồ, với lại chắc gì tội nó đã nghe, mà tội nó có nghe thì cũng chắc gì tội nó sẽ nhớ."

Khi đồng đội của người đàn ông to lớn và đầy lông hói thúc, Hwang Dongseok cười và vỗ tay

"Được rồi, tôi sẽ ngưng phần giải thích ở đây. Chúng ta lên đường nào".

Mọi người tạm dừng giây phút cuối cùng để chuẩn bị trước khi tiến vào Cổng.

"À quên nữa, hai cậu làm ơn ký vào đây nhé".

Hwang Dongseok đưa cho Jinwoo và Yoo Jinho tờ giấy. Đó là một bản hợp đồng khá đơn giản.

"Hai cậu ký ghi rõ họ tên dùm tôi nhé".

Bản hợp đồng của Jinwoo nêu rõ, cậu không cần phải tham gia chiến đấu, cậu cũng sẽ không được chia phần chiến lợi phẩm, nhưng cậu sẽ được bồi thường khoản tiền là 2 triệu won sau khi cuộc Đột kích kết thúc. Đúng như những gì đã nói với cậu qua điện thoại. Tuy nhiên, dòng cuối cùng mới thực sự đáng chú ý.

"Chúng tôi sẽ không chịu trách nhiệm cho bất kỳ chuyện gì xảy ra trong Dungeon..."

Nếu so sánh với một cuộc Raid chính thức của Hiệp hội, thì một cuộc Raid tư nhân sẽ không có bất kỳ đền bù nào nếu có chuyện gì xảy ra. Thậm chí còn không có bảo hiểm cho các Hunter tham gia; thật sự là cuộc sống của một Hunter rất nguy hiểm.

Đọc xong những dòng này, nó chính thức nói với Jinwoo là cậu đã tham gia một cuộc Đột kích tư nhân đúng nghĩa.

Trước khi ký vào bản hợp đồng, Jinwoo quay sang hỏi Hwang Dongseok,

"Vậy anh muốn tôi làm gì?"

"Cũng không cần làm gì nhiều, đi theo chúng tôi và xách hành lý thôi"

"Hành lý...?"

Hwang Dongseok chỉ đồng hành lý mà đồng đội của anh ta đang chất xuống khỏi cái xe tải nhỏ.

"Trong đó là thức ăn, quần áo, trang thiết bị, hộp sơ cứu, vân vân và mây mây..."

Khoan, mang hộp sơ cứu vào Dungeon?

"Vậy chúng ta đi mà không có Trị liệu sư à?"

"À phải, cậu phải biết là rất khó để có thể tuyển dụng hay thuyết phục một Healer tham gia cuộc Đột kích cá nhân. Nhưng tính ra, như cậu thấy, chúng tôi vẫn ổn".

Hwang Dongseok cười gượng.

Một nhóm Đột kích được hình thành vào phút cuối, và chỉ đủ lượng thành viên tối thiểu mà thôi.

Còn có cả một người đến và tưởng nhầm cuộc Đột kích là một sự kiện cộng đồng nữa chứ... Hwang Dongseok vừa giải thích xong cũng là lúc anh chàng ngáo ngơ này từ biệt như một nhân giả...

Và giờ mới biết là không có Healer trong nhóm, chỉ có Tanker và mấy Dealer* mà thôi.

Jinwoo buồn bã,

"Chẳng thể trông chờ gì vào lũ này cả..."

Tuy nhiên, lý do mà cậu ký vào bản hợp đồng không chỉ vì 2 triệu won, mà cậu tự tin vào khả năng tự bảo vệ mình.

"Của tôi đây".

"Còn đây là của tôi"

Hwang Dongseok kiểm tra hai chữ ký của Sung Jinwoo và Yoo Jinho, rồi lớn giọng.

"Xong rồi, lên đường thôi!"

Cả nhóm đi về phía Cánh cổng đã xuất hiện. Nơi họ đang tụ tập là một công trường xây dựng khu chu cư bị bỏ hoang. Việc xây dựng khu chung cư này đã bị dừng lại giữa chừng.

"Chắc... có vẻ như nền kinh tế nước nhà càng lúc càng chán nhỉ..."

Hwang Dongseok tắc lưỡi. Dấu vết của một tòa nhà đang xây sừng sững như một tấm bia mộ. Nó sẽ là một đài tưởng niệm tuyệt đẹp cho ngôi mộ của người khổng lồ.

"Anh biết gì không?"

Yoo Jinho bước đến bên Jinwoo, và cố gắng hạ thấp giọng xuống.

"Tôi nghe nói là mấy nhà đầu tư và nhân viên làm việc ở đây đã mất trắng và đang phải vật lộn để sống. Vì chủ tịch của công ty thầu dự án này đã ôm 900 tỷ won bỏ trốn sang nước ngoài rồi".

"..."

- Dù cho Jinwoo đã làm một số dấu hiệu thể hiện rằng cậu không muốn nói chuyện, nhưng Yoo Jinho dường như không để ý. Điều này cũng khó trách cậu ta, vì 8 Hunter kia dù gì cũng là bạn với nhau, còn Jinwoo và Jinho là 2 người xa lạ, nên 2 người khó hòa nhập với bọn họ.

"Ông anh à, bình thường anh cũng ít nói như vậy hả?"

Trước khi cậu kịp nhận ra, thì Jinho đã gọi cậu bằng anh. Dù cho việc ngó lơ cậu ta cũng khiến Jinho mắc mết.

"Cậu không giỏi trong việc nhận ra biểu cảm của người khác nhỉ?"

"Từ bé tôi đã vậy rồi, haha".

Jinwoo không chắc cậu nhóc này là dạng lạc quan hay ngây ngô. Cậu gãi đầu nhìn khuôn mặt ngu ngơ của thằng nhóc.

"Hmm... mình đang khá là căng thẳng".

Đúng hơn là cậu trở nên căng thẳng mỗi khi đứng trước Cánh cổng. Cuối cùng thì, cậu vẫn chưa vượt qua được. Với các Hunter khác, thì Dungeon có thể đơn giản chỉ là nơi kiếm thu nhập. Còn với Jinwoo, mỗi cuộc Đột kích đều là một trận chiến vì mạng sống. Tất cả những ký ức đau đớn trong quá khứ là nguyên nhân dẫn đến sự căng thẳng tột cùng của cậu.

"Đây rồi".

Hwang Dongseok dừng cả nhóm lại.

Oooh-

-

Các Hunter giật mình.

"Hwang, anh có chắc đây là Cánh cổng hạng C không vậy? Nhìn nó hơi to hơn cổng hạng C đó..."

"Xi, bộ cậu nghĩ Hiệp hội nói dối à? Tôi nghe nói là đội giám sát của họ đã kiểm tra đến 2 lần đó".

Cánh cổng nhìn như một cái hố đen đang treo lơ lửng trên không khí vậy.

Các sóng ma thuật sẽ phát ra khi mà Cánh cổng xuất hiện, và lượng sức mạnh ma thuật trong các sóng đó sẽ quyết định cấp độ của Dungeon. Sau khi được phát hiện, Hiệp hội sẽ gửi các đội đặc biệt tới đo sức mạnh ma thuật của Cánh cổng bằng một thiết bị. Thông tin kết quả đo sức mạnh ma thuật sẽ được công khai, cá nhân và Bang hội sẽ được quyền yêu cầu Đột kích từ Hiệp hội.

Hầu hết những Cổng hạng B và A sẽ được các Bang hội lớn giành giật. Những Cánh cổng đó quá nguy hiểm nếu để cho một nhóm cá nhân nào đó đi vào. Thay vào đó, các nhóm cá nhân nhỏ sẽ yêu cầu và đặt trước những Cổng hạng C trở xuống.

Hwang Dongseok dừng lại trước Cánh cổng rồi quay mặt lại với nhóm.

"Tôi sẽ vào trước, mọi người theo sau nhé".

Tanker nắm chặt tấm khiên của mình và bước vào, rồi từng người một, những người trong nhóm cứ lần lượt theo sau tiến vào.

"Đề đề phòng thì..."

Jinwoo khởi động nhẹ trước khi tiến vào. Kế bên, Yoo Jinho đang lấy trang thiết bị từ túi của cậu ta. Nhưng thanh kiếm và tấm khiên đó sáng lên lấp lánh, đó là thứ vật phẩm kiểu "nhìn phát biết đất". Chỉ cần nhìn lướt qua, Jinwoo cũng có thể thấy đó là hàng chất lượng cao, và đó không phải là thứ mà một Hunter mới bắt đầu sẽ có.

"Hmm... Có vẻ như cậu ta đến từ một gia đình giàu có".

Jinwoo nhìn cậu nhóc ngạc nhiên. Bất gặp ánh mắt cậu, Jinho tiến về phía cậu với sự phấn khích hiện rõ trên mặt.

"Ông anh, anh hạng E đúng không? Vậy em sẽ bảo vệ cho anh. Anh hãy đứng gần em nhé".

Jinwoo nghe xong gãi đầu. Ai sẽ bảo vệ ai ấy nhỉ?

"À chắc chắn rồi, cảm ơn cậu nhé".

"Vậy chúng ta đi thôi nào".

Bất kể là Jinwoo căng thẳng đến mức nào, nhưng cậu và Jinho vẫn an toàn bước qua cổng.

Bên trong Dungeon rất yên ắng.

"..."

- Một không gian yên tĩnh và tối tăm

Hwang Dongseok đưa ra mệnh lệnh đầu tiên sau khi bước vào Dungeon.

- "Gyuhwan, lên đèn".

"Yes sir."

-

Jo Gyuhwan, một Hunter class Mage*, tạo ra một ngọn lửa trôi nổi trên không trung. Không gian xung quanh trở nên sáng sủa hơn. Hwang Dongseok hạ khiên và nghiêng đầu.

"Kì vậy? Sao không thấy con quái vật nào vậy?"

"Cũng không có Phát quang thạch luôn".

Thông thường trong các Dungeon, các Phát quang thạch sẽ có ở hai bên đường đi xuyên suốt Dungeon. Nhưng mà cái Dungeon này thì không có cái nào.

Yoo Jinho nói nhỏ với Jinwoo,

"Hyung à, có cái Dungeon nào không có quái vật không anh?"

"Suýtttttt..."

Jinwoo đưa tay lên miệng, cậu đang cố gắng nghe ngóng. Từ xa, cậu nghe thấy tiếng nhiều bước chân đang chạy lại.

Jinwoo nói,

"Không phải là không có. Mà là chưa tới".

Yoo Jinho nuốt nước bọt.

skitter-

Cả tổ đội sớm nghe được những tiếng bước chân mà Jinwoo đã nghe thấy. Hwang Dongseok cảm thấy có gì không ổn.

“Một cái Dungeon không có Phát quang thạch...?”

Có nghĩa là ở đây có thứ gì đó có thể sống trong bóng tối và sẽ bị thu hút bởi ánh sáng?

Đúng rồi!

Giương mặt của Hwang Dongseok và đồng đội của anh ta tối sầm lại.

"Bọ!"

"Là Bọ!"

- "Mẹ kiếp, sao bao nhiêu thứ không ra, lại cứ phải là bọ?! Khốn khổ khốn nạn thân tôi..."

Hwang Dongseok hét lớn,

“Tất cả vào vị trí! Chúng sắp tới rồi! Nhìn thẳng phía trước!”

Đầu đó phía trước, một đàn gì đó không rõ số lượng đang tiến tới.

“Đừng nói với tôi đây là tổ kiến nha...”

- "Bậy, bậy rồi, đừng nói gở vậy chứ, bạn tôi..."

Trong các loại quái vật, loài côn trùng là loài đặc biệt rắc rối. Chúng rất khó giết; và di chuyển theo đàn rất đông; trên hết, dù là một con đi nữa thì nó cũng có sức mạnh khá cao. Và trong cái loài đặc biệt rắc rối đó, tôi tặc nhất là gặp phải kiến. Nhiều nhóm Hunter đã từng vào nhằm tổ kiến, chắc họ đã gặp phải kết cục bị thảm lắm hay sao đó mà chả thấy ai trở về cả O.O

kitter skitter skitter-

Âm thanh của lũ bọ di chuyển vang vọng khắp nơi đang lớn hơn và lớn hơn, có nghĩa là chúng đã tới rất gần với nhóm Hunter rồi. Hwang Dongseok thậm chí đã nâng khiên chuẩn bị, nhưng chờ một lúc vẫn chưa thấy con nào. Các cấp dưới của anh ta bối rối,

- "Ủa? Bọn chúng đâu rồi?"

"Tao vẫn nghe thấy tiếng bọn chúng".

“Dongseok đại ca, huynh có thấy gì không vậy?”

Jinwoo hét lên ngắt lời họ,

“TRÊN ĐẦU!”

- "Hả? Cái gì?"

Hwang Dongseok theo phản xạ của tiếng hét ngược nhìn lên.

skitter skitter-

Mấy con bọ khổng lồ đang tới chỗ họ từ trên trần hang. Nếu Jinwoo mà cảnh báo muộn hơn một chút, thì lũ bọ đã tấn công bất ngờ rồi. Chiến đấu với lũ bọ, mà lỡ bạn có mất tập trung thì bạn nên tập đánh vẫn chữ “tử” là vừa.

“Nếu phát hiện chậm chút xíu thôi thì...”

Hwang Dongseok vặn vẹo những khớp xương của anh ta nghe rắc rắc. May mắn cho anh ta và cả nhóm, là không có bất kỳ con kiến nào trong một đàn bọ đang hùng hổ lao tới. Hwang Dongseok lập tức tập trung và ra lệnh:

"Bắn! Bắn chúng rớt xuống! Tôi sẽ giữ aggro* khi chúng rớt xuống đây!"

Những mũi tên và phép thuật bay tứ tung nhắm vào lũ bọ đang bám trên trần hang.

woosh- thwack!

bang!

screeeeech!

scree-

Có vài con bọ đã rơi xuống vì cuộc tấn công của các Hunter, có một vài con tự nhảy xuống vì muốn đánh nhau, cũng giống như những quái vật ở các Dungeon khác, mục đích của chúng là tiêu diệt những kẻ xâm nhập, và những kẻ xâm nhập ở đây chính là các Hunter. Và bây giờ vai trò của Tanker trong trận chiến sẽ được phát huy.

Hwang Donseok sử dụng kỹ năng khiêu khích đối phương, đúng như dự đoán về lũ bọ, tất cả chúng đều bị Hwang Dongseok khiêu khích, và giờ tất cả chúng đều đang hướng tới tấn công anh ta.

"Tới đây, cái lũ côn trùng hôi hám này!"

screeech!

Hàng chục con bọ nhào tới Hwang Dongseok.

clang! clang!

Tầm khiên của anh ta chặn tất cả đòn tấn công của lũ bọ, ngay cả khi lũ bọ có móng vuốt và lợi thể sắc nhọn, nhưng chúng vẫn không thể xuyên qua được tầm khiên của Hwang Dongseok.

"Từ từ. Bình tĩnh..."

Anh ta đang chờ đợi thời cơ.

Giải thích nhẹ nhàng:

*Dam Dealer: Là một thuật ngữ của những game RPG cày level, những team bạn bè với nhau đi săn boss luôn chia các công việc ra cụ thể: phải có buff (hồi máu, buff bù lại chạy nhanh tăng sát thương các kiểu các thứ), tanker (người đứng đầu khiêu khích Boss hứng chịu sát thương của Boss), và Dealer (là người có sát thương cao, hoặc có những kỹ năng - Skill- đòn sát thương cao, để gây sát thương trực tiếp cho Boss). Vì ở đây mình không dịch ra tiếng Việt vì dịch ra nghe rất chi là củ chuối, và để nguyên tiếng Anh thì nghe ngầu hơn nhiềuuuuuu.

*Mage: có lẽ hầu hết mọi người đều hiểu, nhưng mình cũng sẽ giải thích phòng hờ có bạn chưa biết. Khi đăng nhập và tạo nhân vật cho một game RPG bất kỳ, nó cũng sẽ cho bạn lựa chọn các class để bắt đầu, ví dụ như class warrior (chiến binh), class assassin (sát thủ), class archer (cung thủ). Và mage cũng vậy, class mage có nghĩa là Pháp sư.

*Aggro: Cũng là một thuật ngữ của những game RPG cày level. Khi đi săn boss hoặc đi train theo tổ đội, tanker phải giữ aggro. Nó có thể hiểu rằng con Boss, hoặc đám quái lúc nào cũng đuổi theo và cố gắng giết người mà Boss hoặc đám quái nghĩ rằng có nhiều mối đe dọa nhất. Ở đây, tanker Hwang Dongseok đã dùng kỹ năng độc quyền của tanker là Taunt (Khiêu khích), nên anh sẽ là người giữ aggro để đồng đội dồn sát thương.

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Mình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Âm mưu của Hwang

Mặc dù lũ bọ liên tục cắn xé lớp phòng thủ của anh ta, nhưng Hwang Dongseok vẫn bình tĩnh chờ đợi cơ hội tới. Anh ta muốn chắc chắn rằng lũ bọ vẫn nhắm vào anh ta để các đồng đội có thể phản công.

"Có lẽ họ chuẩn bị xong rồi!"

Bây giờ mới bắt đầu một cuộc đi săn thực sự. Lũ bọ sẽ hiểu được danh hiệu Thợ săn không phải vô cơ mà có.

Hwang Dongseok ra lệnh,

"Đánh!"

Nghe được hiệu lệnh của anh ta, toàn bộ hỏa lực của tổ đội rót như mưa xuống đầu lũ bọ, nào là mũi tên, nào là phép thuật.

screech-!

screeeeech-!

Tiếng rên la của lũ bọ vang khắp hang động. Vì đã ký bản hợp đồng nên Jinwoo chỉ có thể đứng nhìn từ phía sau. Quan sát kỹ lưỡng, cậu tự tưởng tượng rằng nếu là mình thì mình sẽ đánh như thế nào.

Nhìn bức thiết chứ....

Cậu phải vận dụng khối óc của mình để tìm hãm đôi chân đang muốn xông tới. Lũ bọ để lộ rất nhiều sơ hở; nhưng thật không may, chả có ông Hunter nào nhìn ra được sơ hở đó. Jinwoo bị bản hợp đồng buộc phải đứng phía sau quan sát, không được làm gì. Điều đó khiến cậu rất bức bối.

Nhưng tính ra, team của Hwang Dongseok cũng không phải nhận bất cứ hậu quả nào nặng nề cả. Có vẻ như khuôn mặt bình tĩnh và tự tin của Hwang Dongseok trước khi vào Dungeon là có lý do.

"Jinseok, hướng 11 giờ!"

"Hyung, còn bên phải kìa!"

"Joontae, Sukmin, Gyuhan! Qua cánh phải!"

"Rồi!"

"Cheoljin, cổ tay cậu bị thương rồi. Ra đằng sau băng bó đi!"

"Tôi còn chịu được!"

"Cậu nghĩ rằng cái Dungeon này chỉ có nhiều đây thôi sao? Chúng ta không biết được là còn bao nhiêu trận chiến ở phía trước nữa, đừng bung hết sức ngay từ đầu! Đây là lệnh!"

"Rõ, tôi hiểu rồi!"

Trải qua nhiều trận chiến cùng nhau, ngay cả cách nói chuyện của họ cũng có thể thấy kinh nghiệm chất chồng trong đó. So sánh với mấy cái đội hình hỗn loạn của Hiệp hội Hunter, thì họ khác hoàn toàn.

- “Kể cả thằng nhóc đó cũng đang làm tốt đấy chứ”

Jinwoo nhìn sang Yoo Jinho. Cậu nhóc đưa khiên che chắn ngay khi có con bọ lao tới, sau đó vung kiếm. Thanh kiếm đất tiền lướt ngang qua đầu con bọ, tách đầu và thân con bọ ra làm 2 mảnh riêng biệt. Tính ra, so với hạng D của cậu nhóc, thì nó đang làm rất tốt.

- “Hừm, mấy trang bị tốt đúng là có thể bù đắp cho sự thiếu hụt về kinh nghiệm lẫn sức mạnh nhỉ”

Đó là lý do tại sao các Hunter phải luôn tìm những trang bị thật tốt.

Bắt gặp ánh mắt của cậu, Yoo Jinho gợn ngón cái lên.

“...”

Không thể tránh được cái ánh mắt ngời sáng hy vọng của thằng nhóc, Jinwoo đành phải gợn ngón cái lại với nó. Và thằng nhóc Yoo Jinho phấn khích ra mặt.

screeee-

Tuy rằng, cuộc chiến đã gần kết thúc, và các thành viên trong tổ đội vẫn còn dọn dẹp mấy con bọ còn sót lại, nhưng Hwang Dongseok đã truyền lệnh,

"Thu thập tất cả lõi ma thuật! Rồi bắt đầu chia cho 9 phần".

"Rõ".

"Đây là phần yêu thích nhất của tao".

"Haha! Tao cũng vậy".

Trong khi những đồng đội đang thu thập chiến lợi phẩm trong hạnh phúc, Hwang Dongseok tiến thẳng về phía Jinwoo.

"Uầy cậu nhóc! Ta phải cảm ơn cậu vì điều đó".

"Hả O.O!?"

"Cậu là người đã hét lên cảnh báo đúng không? Mà làm sao cậu biết rằng lũ bọ ở trên đầu thế?"

"À... cảm giác, cảm giác thôi ấy mà".

Jinwoo đưa ra lời giải thích giọng gào. Mà cậu chẳng thể nào nói “tại tui nâng điểm giác quan lên khá cao rồi nên cảm nhận được tụi nó ở trên đầu”,

chẳng lẽ nói thế...

"Thật sao? Haha, cảm giác tốt đấy chứ, cậu có mang theo may mắn trong người hả. Nói chứ nếu chúng ta phát hiện trễ một chút thì có lẽ... phù-..."

Đột nhiên, một trong các Hunter đang thu thập chiến lợi phẩm tiến về phía Hwang Dongseok.

"Đại ca, em nghĩ anh phải coi cái này".

Đám đàn em của anh ta đang đứng xung quanh cái gì đó. Hwang Dongseok tiến thẳng về phía đó,

"Chuyện gì?"

"Có cái gì đó lạ lắm đại ca à".

Các Hunter nhường chỗ cho Hwang Dongseok. Anh ta ngồi xuống và nhìn vào chỗ đàn em mình đang chỉ. Chẳng có gì đặc biệt từ cái nhìn đầu tiên; chỉ là con bọ chết.

"Có gì lạ đâu?"

Một trong số đàn em của anh ta chỉ vào mấy cái chân của con bọ. Mấy cái chân bị cái gì đó xé nát tùm lum.

"Vết thương đó, tụi em nghĩ là không phải tụi em gây ra".

"..."

Hwang Dongseok nghiêng đầu băn khoăn. Sau khi nhìn kỹ hơn, anh ta kết luận,

"Có vẻ như... nó bị cắn bởi cái gì đó".

"Anh cũng nghĩ vậy đúng không? Con này không phải là con duy nhất đâu. Anh nhìn kia, con kia, con đó, con xa xa kia nữa, còn có con kia cái cánh nó bị xé toạc ra nữa. Em nghĩ chúng nó đã bị thể này trước khi đến đây tấn công chúng ta".

Hwang Dongseok như chợt nhận ra điều gì đó. Mặc dù số lượng của lũ bọ rất đông, nhưng dường như trận chiến diễn ra nhanh hơn rất nhiều so với dự đoán.

"Có khi nào... chúng đánh nhau trước khi đến đây không?"

Khoảnh khắc đó, cực kì ngắn, nhưng Jinwoo cảm thấy cả 8 Hunter đang dồn ánh mắt về phía cậu. Khi họ thấy cậu đang nhìn, cả 8 người nhanh chóng quay lại. Khi thấy điều đó, Jinwoo dường như chắc chắn hơn về những điều cậu đã dự tính.

"Đúng như mình nghĩ..."

Trực giác của cậu đã đúng. Họ làm việc nhóm rất tốt, đó là dấu hiệu cho thấy họ đã chiến đấu cùng nhau rất lâu. Nhưng cậu vẫn thắc mắc vì sao họ đã trải qua nhiều trận chiến như vậy mà không có Healer? Cho dù họ có giỏi đến đâu đi nữa, thì cũng chẳng có ai hoàn hảo để không mắc lỗi được. Ngay cả lúc này, nếu không nhờ Jinwoo cảnh báo, thì đội hình đã bị phá tan bởi cuộc tấn công bất ngờ của lũ bọ rồi.

Từng mảnh ghép được ghép lại trong đầu Jinwoo, và cậu nở một nụ cười.

"Mình có thể sử dụng chúng..."

Miễn là chúng làm đúng như những gì mình mong đợi.

Hwang Dongseok nhếch môi cười nhẹ rồi đứng dậy, nói lớn:

"Rồi, rồi. Đi thôi nào. Có vẻ như chúng ta chẳng còn lý do gì để ở đây nữa".

Có vẻ như người đàn ông to lớn và đầy lông này nói thật to không phải vì những đàn em của anh ta không nghe; vì tính ra, họ đang đứng kế bên anh ta mà.

Trong lúc đó, Yoo Jinho đến gần Jinwoo với nụ cười rộng tới mang tai.

"Anh, anh thấy chứ? Anh thấy em phải không? Em chỉ vútttt, và bùmmmmm một cái là mấy con quái vật..."

Cậu nhóc vừa nói vừa vung kiếm diễn tả.

Jinwoo hỏi:

"Thanh kiếm và tấm khiên của cậu đắt lắm, đúng không?"

"Hà? À, vâng. Cha của em đã cố gắng chu cấp cho em những thứ xịn nhất vì đây là lần đầu tiên em tham gia một cuộc Đột kích".

"Vậy thì hãy thật cẩn thận nhé".

Jinwoo vỗ lưng Yoo Jinho, rồi sải bước theo những Hunter phía trước.

"Hà O.O!?"

Vội về mặt đây sự bối rối, Yoo Jinho cũng nhanh chóng đi theo.

Cả tổ đội đi sâu hơn vào Dungeon nhưng không gặp một con quái vật nào cả. Là một Dungeon khá kì lạ khi chỉ có một đường thẳng, nên sẽ không thể nào nói là đi lạc được.

"Có khi nào đi lạc không nhỉ?"

"Bậy, không thể nào".

"Sao kì vậy ta..."

"Ít nhất phải có Boss chứ, đúng không?"

"Thế mà y có thấy Cánh cổng nào mở ra mà không có Boss ở trong đó không?"

Các Hunter nói những ý kiến khác nhau, khi họ vẫn đi trong một cái Dungeon rộng như hang Sơn Đòng như lại chẳng có gì cả.

"Dừng lại".

Hwang Dongseok dừng tổ đội lại. Việc dừng lại đột ngột làm cho những người đi sau đập mặt vào người đi trước. Ông Hunter đi sau Hwang Dongseok vừa xoa cái mũi vừa hỏi:

"Ay da, chuyện gì vậy anh?"

"Gyuhwan, thấp sáng chỗ này lên".

Jo Gyuhwan đưa quả cầu lửa từ đằng sau đến chỗ mà Hwang Dongseok chỉ.

"Cái đ*t..."

"Tất cả đều là..."

Tất cả các Hunter đều bàng hoàng.

Cánh, chân, cơ thể, thậm chí là đầu của mấy con bọ vút bừa bãi trên mặt đất. Xác chết của những con bọ ở khắp mọi nơi, và càng nhiều hơn khi tiến vào sâu bên trong. Ở cuối đường hầm:

"Phòng của con Boss".

Có người thốt lên. Hwang Dongseok gật đầu đồng ý.

"Đúng vậy! Tất cả! Lên hàng".

Họ rút vũ khí, chuẩn bị sẵn sàng, nhưng trên khuôn mặt vẫn đầy sự lo lắng. Cả tổ đội thận trọng tiến tới phòng Boss, với Hwang Dongseok đi tiên phong. Đột nhiên, Hunter vừa nãy dưng vào Hwang Dongseok kêu lên:

"C... cái đ* má!"

Tạo ra tiếng ồn là hành động cấm kỵ trong Dungeon; nó có thể thu hút sự chú ý của những con quái vật khó nhằn trong khi có thể né tránh đối đầu với chúng. Nhưng ở đây, chẳng có ai quở trách Hunter kia cả, vì...

“Whoa-“

"Trời-"

"Cả chỗ này..."

"Trúng mảnh con mọt nó rồi!"

Tất cả đều thót lên với sự mừng rỡ.

"Bình tĩnh".

Khi Jo Gyuhan đưa quả cầu lửa lên cao, những gì mà các Hunter phát hiện trở nên rõ ràng hơn. Một lượng lớn những viên như ngọc dính ở trên tường.

"Là tinh thể mana!"

"Toàn bộ bức tường dính đầy tinh thể mana!"

Mắt của các Hunter còn lấp lánh hơn mấy viên tinh thể kia nữa.

Tinh thể mana!

Đó là một trong những báu vật có thể tìm thấy trong các Dungeon. Mặc dù chúng chứa ít sức mạnh ma thuật hơn lời ma thuật của các quái vật, có nghĩa là giá trị ít hơn lời ma thuật, nhưng chúng thường được tìm thấy với số lượng lớn. Khai thác nó sẽ mang lại một nguồn thu nhập ấn tượng cho các Hunter. Và giờ đây, họ kiếm được một bức tường dính đầy tinh thể mana.

"Theo tính toán của tôi..."

Một trong các Hunter nhanh chóng tính toán, bắt đầu đếm số lượng tinh thể.

"Nếu chúng ta có thể đưa hết ra ngoài, thì nó sẽ rơi vào khoảng 1 tỷ won. Rồi chia cho 9, thì mỗi người có thể mang về hơn 100 triệu won".

Một nụ cười tươi như hoa hướng dương mùa hạ xuất hiện trên gương mặt của các Hunter. Đột nhiên, Yoo Jinho huých cùi chỏ vào người Jinwoo:

"Anh, đưa em mượn bản hợp đồng của anh cái".

"Bản hợp đồng? Chỉ vậy?"

"Cứ đưa cho em đi mà, em khá là giỏi trong mấy khoản thương lượng đó".

Jinwoo nhún vai rồi đưa hợp đồng cho cậu nhóc.

Yoo Jinho cầm và tiếng thẳng tới chỗ Hwang Dongseok.

"Xin lỗi đội trưởng, tôi có vài điều muốn nói".

Cậu nhóc đưa hợp đồng cho mọi người đều có thể thấy.

"Đội trưởng, đây là bản hợp đồng của anh Jinwoo. Như anh cũng đã biết, không có bất kỳ điều gì ở đây nói là anh Jinwoo không được chia tinh thể mana, chỉ nhắc tới việc là những vật phẩm rơi từ quái vật như lời ma thuật mà thôi".

Mọi người đều hiểu điều mà Yoo Jinho muốn nói tới là gì. Đó là luật bất thành văn trong Dungeon về việc thu thập được những kho báu và cổ vật thì sẽ được chia đều cho tất cả các thành viên trong tổ đội Đột kích. Điều này khác hoàn toàn với lời ma thuật chỉ dành cho những người tham gia trận chiến với quái vật. Như vậy, các tinh thể mana nên được chia thành 10 phần, chứ không phải 9.

Khuôn mặt của các Hunter lập tức thay đổi, nhưng Hwang Dongseok tiến tới trước bọn họ với một nụ cười.

"Tất nhiên là sẽ chia đều cho tất cả mọi người rồi. Tôi biết điều này mà. Nhưng mà có thứ chúng ta nên quan tâm trước".

Hwang Dongseok chỉ về phía trước. Yoo Jinho giật mình; cậu nhóc nghĩ anh ta đang chỉ vào mình. Nhưng quay lại, cậu nhóc thấy một con nhện khổng lồ đang nằm trên đồng tơ từ phía xa.

"Whoa...!"

Yoo Jinho hoảng hốt đi lui lại sau khi phát hiện ra con nhện. May thay, con nhện không di chuyển, hình như là nó đang ngủ. Đồng xác bộ chất đầy 2 bên nhắc nhở các Hunter rằng ở đây có thứ quan trọng hơn đồng tinh thể mana kia.

"Đó là con Boss".

"Nó là con đã ăn hết lũ bọ này sao?"

"Con diên này tổ chức tiệc hả."

Hwang Dongseok tập trung tất cả Hunter, kể cả Jinwoo và Yoo Jinho.

"Như tất cả đều đã biết, nếu con Boss chết thì Cánh cổng sẽ bắt đầu đóng lại. Nên là bây giờ chúng ta sẽ đào đồng tình thể này ra và chuyển ra ngoài, trước khi đám cho con nhện này không trượt phát nào, được chứ?"

Tất cả đều gật đầu tán thành.

Hwang Dongseok quay sang hỏi ông Hunter có quả đầu hói thời thượng:

"Cheoljin, cậu chuẩn bị dụng cụ nhé?"

Lee Cheoljin lắc đầu.

"Có dụng cụ đầu mà chuẩn bị, đại ca. Ai mà biết được chúng ta sẽ tìm được tinh thể mana ở Dungeon hạng C đâu cơ chứ. Em để hết dụng cụ ngoài xe rồi".

"Cái lọ đạn thẳng ngu này. Không phải tao đã nói mày luôn luôn phải chuẩn bị mọi thứ sao?"

"Em xin lỗi, em xin lỗi..."

Lee Cheoljin cúi đầu với một nụ cười đều đặn.

Hwang Dongseok gỡ đầu rồi nói:

"Haiz, thiết tình thẳng ngu này. 2 cậu có thể ở đây một lúc để chúng tôi đi lấy dụng cụ được không?"

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Mặt tối của giới Thợ săn

Khi các Thợ săn chuẩn bị rời đi, Yoo Jinho lên tiếng hỏi với giọng đầy lo lắng:

"Các anh muốn tôi và anh Jinwoo ở lại đây sao? Đây là phòng Boss đó..."

Với sự hân hoan trong ánh mắt, Hwang Dongseok trả lời:

"Xì, nãy giờ ồn vậy mà nó còn chưa dậy, không sao đâu, các cậu sẽ ổn thôi. Chúng tôi phải ra ngoài lấy dụng cụ, tôi cũng tranh thủ hút điều thuốc luôn. Không sao đâu, chúng tôi sẽ quay lại ngay ấy mà"

Jinwoo lắng nghe lời giải thích nửa vờ của Hwang Dongseok và cười thầm.

"Hahah! Chờ từ đầu giờ mới lộ chân tướng, lâu vậy. Cơ mà có vẻ như bọn chúng đang quá khinh thường mình nhỉ?"

Lý do chỉ có thể là do Jinwoo và Jinho có cấp bậc thấp. Nhưng đúng như dự đoán, Hwang Dongseok và đồng bọn sẽ đi khỏi đây, ngay cả khi nó có một chút khác biệt so với những gì cậu đã tính toán.

Đã 4 năm rồi kể từ khi Jinwoo bước chân vào giới Thợ săn này; trong thời gian đó, cậu đã gặp rất nhiều "loại" Thợ săn khác nhau. Trong đó có ông Oh, là một freelancer* thỉnh thoảng giúp đỡ các công việc của Hiệp hội.

"Phải cẩn thận với "thần lẩn".

Đó là điều mà ông Oh nhắc hoài, giống như một lời cảnh báo mỗi nguy hiểm ở trong Dungeon vậy. Nếu gặp mấy trường hợp quá nguy hiểm, sẽ có những Thợ săn hy sinh đồng đội của mình để trốn thoát. Họ sẽ bỏ bất kỳ ai phía sau để trốn thoát, kể cả là người quen, người lạ, kể cả là bạn thân đi nữa. Giống như là con thần lẩn tự cắt đứt đuôi của nó để trốn thoát khỏi sự nguy hiểm.

"Cắt đi cái đuôi hà..."

Theo định nghĩa của ông Oh thì đám Thợ săn này là "con thần lẩn", và chúng đang "tự cắt đứt đuôi".

Số lượng tối thiểu mà Công hạng C yêu cầu là 10 người, nhưng Hwang Dongseok đã có sẵn 8 người rồi.

"Cậu phải biết là rất khó để có thể tuyển dụng hay thuyết phục một Healer tham gia cuộc Đột kích cá nhân. Nên chúng tôi vẫn luôn như thế và vẫn ổn".

Jinwoo nhớ lại những điều mà Hwang Dongseok đã nói. Nếu bọn chúng “vẫn luôn như thế” thì có nghĩa là chúng đã vào Cổng hạng C nhiều lần trước đây rồi.

“Tất nhiên là họ luôn tuyển thêm người vào cho đủ số lượng tối thiểu”.

Nếu vậy thì chúng bắt buộc phải “cắt đuôi”. Đó là lý do vì sao chúng không quan tâm đến cấp hạng, dù cho có là hạng A hay hạng E đi chăng nữa thì cũng vậy.

Và giờ, Hwang Dongseok lên kế hoạch bỏ “cái đuôi” là Sung Jinwoo và Yoo Jinho, vì chỉ có 2 người họ là không ở trong nhóm của Hwang Dongseok.

“Mà thật sự ra thì như vậy lại càng hay cho mình.”

Biết kế hoạch của Hwang Dongseok, nhưng Jinwoo thấy khá là bình thường. Thật ra, đó là những gì mà cậu đã muốn. Tuy nhiên, Yoo Jinho, thằng nhóc lần đầu tiên tham gia một cuộc Đột kích, thì không tự tin cho lắm, nó hỏi với giọng đầy lo lắng:

“Ừm, nhưng... Anh không nghĩ là chúng ta nên đi cùng nhau sao?”

Jinwoo nhận thấy một tên trong bọn chúng lập tức đưa tay chuẩn bị rút vũ khí. Cậu liền đi tới và đặt tay lên vai Yoo Jinho.

“Không sao đâu. Chúng tôi sẽ ở lại và chờ mọi người”.

Tên Thợ săn kia lập tức dừng tay.

“Anh...?”

Yoo Jinho nhìn cậu với ánh mắt van nài, nhưng cậu không trả lời, thay vào đó là cái lắc đầu nhẹ. Yoo Jinho tỏ ra khó chịu, cậu nhóc không muốn chết nhảm như thế này. Dù không có lợi lộc gì cho bản thân, nhưng cậu nhóc đã muốn bảo vệ cho Jinwoo, vậy mà giờ Jinwoo lại...

Hwang Dongseok mỉm cười, nói:

“Không sao đâu mà, chúng tôi chỉ quay lại xe chút xíu thôi. Vậy nha, chúng tôi sẽ quay lại liền”.

Sau đó, bọn chúng lập tức quay lưng bỏ đi, tiếng bước chân của chúng xa dần rồi biến mất. Yoo Jinho quay sang hỏi Jinwoo:

“Anh, sao anh có thể nói như vậy được chứ? Sẽ làm sao nếu cái “thứ kia” tỉnh dậy chứ”

Cậu nhóc sợ nhện.

“Có vẻ như cậu nhóc chả biết gì về tình hình hiện tại hết”

Jinwoo tắc lưỡi. Sẽ rất phiền phức nếu giải thích cặn kẽ cho thằng nhóc này hiểu. Thay vào đó, cậu bắt đầu làm nóng cơ thể.

Đó là lúc mà Hwang Dongseok quay mặt lại phòng Boss, những Thợ săn đi sau anh ta cũng dừng lại. Họ không thực sự ở quá xa phòng Boss, chỉ đủ xa để không thể nghe được gì thôi.

Mỉm cười, Hwang Dongseok hát mặt về phía Jo Gyuhan.

“Gyuhan, chặn lối vào phòng Boss đi”.

“Cho nó nổ luôn nha?”

“Ồ cũng được. Nhưng mà đừng làm căng quá, lát còn phải quay vào nữa”.

Lee Cheoljin ngắt lời họ:

“Đại ca Hwang, sao làm chi cho phiền phức vậy? Sao chúng ta không giết quách chúng ở trong đó luôn đi?”

Hwang Dongseok hướng ánh mắt giận dữ về phía Cheoljin.

“E... em xin lỗi”.

Hwang Dongseok tắc lưỡi:

“Chậc... vậy nếu như con nhện tỉnh dậy lúc chúng ta đang đánh nhau thì sao? Vậy sao lấy được tinh thể mana?”

“Em xin lỗi”.

Jo Gyuhan tham gia:

“Đại ca Hwang, anh nhắc mới nhớ, vậy lỡ con nhện dậy lúc chúng ta đang thu thập tinh thể mana thì sao? Việc khai thác không thể làm trong yên lặng được”.

Cái thứ đó đã dùng những con quái vật bỏ làm thức ăn. Nếu chúng mất cảnh giác trong khi khai thác, nó sẽ dẫn đến một thảm họa cho chính chúng.

“Và đó chính là lý do,”

Hwang Dongseok nở nụ cười.

“...chúng ta bỏ hai thằng ngu kia lại đó”.

“Ah,”

Jo Gyuhan gật đầu hiểu ý. Hiện tại, họ chẳng biết được khi nào con nhện sẽ thức dậy, có thể là 10 tiếng hay chỉ 1 phút nữa nó sẽ dậy ngay. Vì vậy, lựa chọn tốt nhất là đánh thức nó dậy ngay bây giờ, và cho nó ăn, để làm mới chu kỳ ngủ của nó. Âm thanh từ việc lắp cổng vào phòng Boss chắc chắn sẽ làm nó thức dậy.

Hwang Dongseok tiếp tục:

“Rồi sau đó chúng ta có thể vào khai thác tinh thể mana khi mà con nhện quay lại giấc ngủ của nó”.

Hiệp hội đã cho họ thời gian 5 ngày để thực hiện cuộc Đột kích, vậy có nghĩa là họ còn 4 ngày nữa để hoàn thành. Họ sẽ chờ xem con nhện có ngủ không. Nếu không, họ sẽ hạ con nhện và cố gắng khai thác nhiều tinh thể nhất có thể trước khi Cánh cổng đóng lại. Có thể sẽ không khai thác được nhiều trong vòng 1 tiếng, nhưng không phải chia cho 2 người, họ vẫn có thể ra về với thu nhập cao. Điều đó tốt hơn là cứ làm trong sợ hãi. Cuối cùng, thì điều quan trọng nhất là sự an toàn của chính họ.

Và tất nhiên, đó chỉ là tình huống xấu nhất thôi...

Nếu họ may mắn, họ sẽ có thể lấy tất cả tinh thể mana, hạ con nhện, rồi còn lấy được trang bị của Yoo Jinho nữa.

“Thanh kiếm và tấm khiên đó... ít nhất thì cũng đáng giá hàng trăm triệu won cho mỗi thứ.”

Sẽ rất ít khả năng kế hoạch này bị thất bại. Khóe miệng của Hwang Dongseok khẽ nhếch lên.

“Được rồi, chặn lối vào đi rồi ra ngoài làm điều thuốc nào”.

“Vâng, đại ca”.

Khi anh ta vừa trả lời, một ánh sáng chói lòa tập trung trên tay của Jo Gyuhan.

“...”

Đôi mắt của Yoo Jinho dán chặt vào con nhện, cố hết sức để thờ chậm lại. Cậu nhóc hỏi với vẻ mặt vẫn còn sợ hãi:

“Con nhện đó... anh không nghĩ là nó sẽ thức dậy đâu đúng không?”

“Hmm...”

Jinwoo không trả lời. Cậu đang tính toán về những gì sắp xảy ra, nhưng cậu cảm thấy đầu thẳng nhóc sẽ nổ tung khi nghe cậu giải thích mất.

“Tính xem nào...”

Từ lúc Yoo Jinho hỏi tới giờ đã là 5 phút trong sự im lặng rồi, và dường như sự sợ hãi của cậu nhóc tăng lên theo thời gian.

Ngay lúc đó thì,

BANG!

BÙM!

Với một âm thanh tai hại, lối vào phòng Boss bị lắp lại.

“Huh? Hà? Chuyện gì vậy?!!!”

Yoo Jinho chạy tới chỗ lối vào trong sự hoảng loạn, nhưng mấy cục đá đã rơi xuống bít lối ra rồi. Cậu nhóc cố gắng hết sức để đẩy, nhưng không xê dịch được tí nào cả. Jinwoo tiến tới.

“Anh... anh giúp em một tay!”

Cậu nhóc vẫn dùng hết sức cố gắng đẩy đồng đá.

“Tên của thằng Mage đó là Jo Gyuhwan thì phải?”

Jinwoo thấy vài tia sáng trước khi lối vào bị bịt kín. Sức mạnh của một Mage có thể tạo ra một vụ nổ bịt kín lối vào thế này, phải là Mage hạng C trở lên. Mà Mage hạng C thì chỉ có thể là hèn thôi.

Jinwoo đặt tay lên một cục đá.

“Mình có thể thoát ra dễ dàng”

Cậu có thể cảm nhận được sức nặng của cục đá khi sờ tay vào. Nó nhẹ hơn dự đoán rất nhiều. Dùng một ít sức vào đã thấy những cục đá có sự di chuyển nhẹ rồi, nhưng cậu không có ý định thoát ra.

“Ah! Em hiểu rồi!”

Yoo Jinho đột ngột dừng đẩy, và nói như kiểu đã được thông nào. Cậu nhóc quay về phía Jinwoo với khuôn mặt đỏ bừng vì gắng sức và tiếp tục:

“Lũ chó đó định giết chúng ta! Chúng không muốn chia số tình thế cho chúng ta, nên chúng nhốt chúng ta ở đây để con nhện sẽ giết chúng ta thay chúng”.

“Trời lụ đạn, cậu nhận ra rồi sao. Tốt lắm”.

Jinwoo cố gắng để không thở dài.

“Đúng vậy đó, và giờ có thể nói chúng ta đang gặp một ít rắc rối”.

“Argh! Lũ chó!”

Khuôn mặt đang đỏ bừng bừng vì tức giận nhanh chóng trở nên tái nhợt, Jinwoo cũng không cần phải hỏi tại sao. Cậu có thể cảm nhận được, mà bóng của con nhện cũng đang phản chiếu trong mắt của Yoo Jinho. Cậu quay lại.

gmrr

Vì tiếng động vừa nảy mà con nhện đã thức dậy, chậm chạp di chuyển cái thân hình khổng lồ của nó.

Kích cỡ bằng ngôi nhà 1 trệt 2 lầu 3 phòng ngủ 4 toa lét.

Thêm mấy chục con mắt.

Còn thêm cái hàm đáng sợ.

Mấy cái chân dài và khẳng khiu, còn chân giữa thì chưa biết.

Thứ đó chuyển động nhìn không dễ thương bằng lúc ngủ nhì.

“Thôi rồi...”

Yoo Jinho bắt đầu chu kỳ hoảng loạn, cả cơ thể của cậu nhóc như đóng băng, đứng hình hơn 5 giây. Trong khi đó, Jinwoo tập trung vào con nhện và bình tĩnh gọi con dao độc Casaka trong túi đồ.

“Em là của anh đừng là của ai” – cậu nghĩ.

Cuối cùng cũng đã được động tay động chân, cậu cũng đang muốn thử đồng chi số mới tặng nhờ “Nhiệm vụ hằng ngày”. Nắm chặt con dao độc Casaka trong tay, cậu nhúm mày tập trung.

Hãy bắt đầu cuộc đi săn nào. Bây giờ là lúc thể hiện tại sao Thợ săn lại có được danh hiệu Thợ săn!

“Kh-khoan đã, anh!”

Yoo Jinho điên cuồng chặn Jinwoo, người đang thông thả tiến lại con nhện.

“A-Anh đang làm cái quái gì vậy?”

Hai bàn tay đang nắm lấy Jinwoo run lẩy bẩy. Jinwoo chỉ vào con nhện bằng tay trái:

“Thì giết nó nè”.

Đó là lý do tại sao Jinwoo lại theo dõi mọi hành động của Hwang Dongseok tới bây giờ. Nếu hắn “tự cắt đứt đuôi” theo dự đoán của Jinwoo, thì cậu sẽ hốt trọn tất cả, đó là cơ hội cực tốt để hốt đồng exp và lời ma thuật.

“Bà mẹ... nếu không phải tại con Boss điên này ăn hết mấy con quái vật thì...”

Cậu đã có thể kiếm được nhiều hơn nữa. Thật đáng tiếc.

Trong khi đó, Yoo Jinho, người chả biết gì về Jinwoo, đang nhìn cậu một cách bối rối.

“Thằng cha này mới nói gì chứ O.O!”

Cậu nhóc Jinho đã từng nghe nói rằng con người có thể sẽ phát điên sau một cú sốc lớn. Và giờ thằng cha hạng E này mới kêu là thằng chả sẽ solo với con Boss hạng C. Nếu cái này không phải điên, thì là gì nhỉ!

“Anh sẽ giết cái thứ đó?!”

Jinwoo gãi đầu:

“Ừa cậu có muốn giết nó không? Tôi nhường...”

Jinwoo quay lại đối diện với con Boss mà không cần nghe câu trả lời của cậu nhóc. Vì cậu thấy chẳng cần phải đợi câu trả lời trong khi cậu nhóc đứng còn không vững. Với lại, cậu cũng không mong đợi gì từ cậu nhóc này ngay từ đầu.

“Nó sẽ ngáng đường mình mất.”

Jinwoo tiến tới con nhện một cách chậm rãi. Phát hiện ra cậu, con nhện cũng chậm rãi tiến tới Jinwoo với 8 cái chân dài tới nách.

Như thể thích thú với loại thức ăn mới, con nhện không hề vội vã. Nó bước từng bước nhỏ với 8 cái chân dài tới nách, và từ từ thu hẹp khoảng cách với Jinwoo.

“Hít thở...”

Tiến tới gần với con nhện khổng lồ, Jinwoo nhận ra hơi thở cậu đang rất gấp, tim cậu cũng đập liên hồi.

Thình thịch - thình thịch -

Cậu cố gắng điều hòa nhịp thở, và kiềm chế sự hưng phấn của mình xuống. Phải bình tĩnh. Hình ảnh đứng trước lối xuống level 3 trong ga tàu đang tái hiện lại trong đầu cậu.

Sau khi trải qua khá khá các trận chiến, cậu đã tự tin vào khả năng của mình hơn. Cậu đã không còn áp lực như lúc đứng ở ga tàu nữa.

gmrrrl-

Con nhện và cậu đã ở khoảng cách đủ gần để cậu có thể nhìn thấy hình ảnh của mình phản chiếu qua mắt của con nhện.

Jinwoo nhú mày tập trung.

*Freelancer: Là một danh từ ám chỉ những người tự do, thích gì làm đó, không bó buộc bởi công ty, cá nhân, hay tổ chức nào. VD: Freelancer quay film, là mấy người ai tới thuê họ quay, họ thích thì quay, không thì từ chối, không bị ràng buộc bởi công ty truyền thông, hay đài truyền hình nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Săn Boss

“Lốp da ngoài của con nhện nhìn khá cứng... Con dao găm này liệu có gây sát thương nổi không nhỉ”

Con dao găm ngắn hơn thanh kiếm mà cậu đã sử dụng rất nhiều. Để gây được sát thương lớn với nó, cậu cần phải sử dụng rất nhiều sức mạnh. Cậu nắm

con dao găm, quay cái lưỡi về dọc theo cánh tay. Cậu cảm thấy cầm ngược con dao như vậy sẽ dễ dàng gây sát thương hơn.

grrl...

Con nhện dừng lại trước mặt Jinwoo. Nó giơ 2 chân trước lên, vươn mấy cái chân ngang ra. Hình dáng y hệt ngôi sao (*) không lồ vậy.

“Nó đang làm cái méo gì-”

Đừng!

Nếu phản xạ của cậu không đủ nhanh để tránh đòn vừa rồi, thì vùng ngực của cậu đã bị xuyên thủng bởi cái chân đầy lông của con nhện rồi. Con nhện nhanh chóng rút chân về và trở lại tư thế lúc này.

Jinwoo liếc nhanh qua chỗ lúc này cái chân đầy lông của con nhện đánh xuống. Mặt đất thủng một lỗ chà bá lĩa.

“Nếu hồi nãy mà né không kịp, thì chắc mình thiết kế cục năng lượng giống Iron man trên ngực mất”

Đôi mắt cậu bắt đầu nhú lại, đẩy sự tập trung lên cao nhất.

“Tới rồi!”

Vútttt-!

Cậu đã có thể thấy được cái chân con nhện lao đi nhanh như đạn bắn.

Bên trái.

Cậu cúi đầu, khụy một chân để cả người nghiêng về phía ngược lại.

Bên phải.

Dùng chân đang khụy xuống tạo thành lực đà đẩy người về phía bên trái, xoay người một vòng trên không sẽ đẹp và ngẫu hơn. Cậu tranh thủ tiến thêm một bước.

Bên phải nữa.

Cái chân nhắm thẳng vào đầu cậu nên dễ dàng né tránh bằng cách nghiêng đầu sang một bên. Jinwoo tranh thủ tiến thêm hai bước.

Trái. Phải. Phải.

Trái. Phải. Phải.

Phải. Trái. Trái.

Đừng! Đừng! Đừng!

Đừng! Đừng! Đừng!

Đừng! Đừng! Đừng!

Tiếng mặt đất như nổ tung sau mỗi đòn tạt công của con nhện làm cậu bị đau tai, đất đá bị vỡ và văng ra bay tứ tung. Vừa né “Con mura của những đôi chân”, cậu vừa thu hẹp khoảng cách với con nhện.

Yoo Jinho như không tin vào mắt mình.

“Thằng cha này là ai vậy?”

Cậu nhóc đứng cách một khoảng khá xa so với trận chiến, nhưng mỗi lần con nhện giơ chân lên là mỗi lần tóc gáy của cậu nhóc dựng thẳng đứng lên. Và thằng cha quái gở này đang tránh né được hết mấy đòn tấn công đó, còn thu hẹp được khoảng cách với con nhện nữa. Jinwoo không hề có động tác thừa nào cả.

“Đó là Thợ săn hạng E?”

Không, không thể nào là như vậy được.

.Nếu cậu nhóc đứng vào vị trí của Jinwoo, thì giờ chắc cậu nhóc đã được con nhện tha thu cho cả trăm cái lỗ trên người rồi. Cậu nhóc không tự tin để né

dù chỉ là một đòn tấn công của con nhện, nhưng Jinwoo lại đang làm điều đó mà không có bất cứ sai sót nào. Nếu nói Jiwoo hạng E, thì cậu nhóc sẽ là hạng gì? Hạng F à?

Chỉ có một cách giải thích cho chuyện này mà thôi.

“Một kẻ mạo cấp”

Mặt Yoo Jinho tối sầm lại. Trong số những Thợ săn tài giỏi, có những người có thể điều khiển được sức mạnh của mình. Nếu họ muốn, họ có thể kìm nén sức mạnh của mình xuống khi làm bài kiểm tra đo hạng, và họ sẽ nhận được thứ hạng thấp hơn thứ hạng thật sự của họ rất nhiều.

Những người đó được gọi là “kẻ mạo cấp”. Hầu hết những “kẻ mạo cấp” được biết tới đều không phải là những người tốt lắm...

“Mình nghe nói bọn chúng là những kẻ giết người hàng loạt, lấy việc giết người yếu hơn trong những Dungeon cấp thấp làm thú vui...”

Vì chỉ những người tham gia vào cuộc Đột kích mới biết có chuyện gì xảy ra trong Dungeon, thế nên, đó là một nơi hoàn hảo để phạm tội.

Yoo Jinho nuốt nước bọt. Đột nhiên, cậu nhóc thấy Jinwoo còn đáng sợ hơn con nhện nữa.

“Zoi oi... tại sao mình lại đến đây cơ chứ... huhuh”

Cậu nhóc như muốn bật khóc.

---

woosh! woosh! woosh!

Con nhện tiếp tục tấn công không ngừng nghỉ. Jinwoo tiếp tục những bước né đầy tự tin. Cậu đã từng bước, từng bước thu hẹp khoảng cách, và cuối cùng đầu con nhện đã ở trong phạm vi của cậu. Do cách tấn công của con nhện khá đơn điệu, cậu đã không gặp phải quá nhiều khó khăn để né và thu hẹp khoảng cách.

“Đầu tiên là mấy con mắt.”

Khi chiến đấu, ai tìm ra điểm yếu của đối phương trước thì người đó thắng. Cậu chọn mắt của con nhện là điểm tấn công đầu tiên, vì so với tất cả những bộ phận còn lại, mắt có vẻ như là chỗ dễ gây sát thương nhất.

“Thử xiên vài nhát lên mấy con mắt dễ thương này cái nhì.”

Hình như các đòn tấn công của con nhện đang chậm đi thì phải.

Vút! Vút!

Hay là vì cậu đã quen với kiểu tấn công này rồi?

Đùng! Đùng!

Không. Không phải vậy.

Thị giác có thể bị đánh lừa, nhưng thính giác thì không. Tiếng đùng đùng của con nhện tạo nên mỗi khi chân nó cắm xuống đất chậm hơn một nhịp so với trước. Ngay cả trước khi có được sức mạnh này, Jinwoo đã rất tự tin vào thính giác của mình. Và có một cảm giác khó chịu đang len lỏi trong cậu.

Nhìn kỹ hơn, Jinwoo thấy miệng của con nhện giật giật.

“Sao miệng nó lại giật giật nhì?”

Jinwoo, người đang chuẩn bị nhảy lên trên đầu con nhện, cảm thấy có gì đó sai sai. Tin vào trực giác của mình, cậu nhảy sang một bên thay vì nhảy lên trên.

shaaaaa-!

Phụtttttt-!

Con nhện phun ra một thứ chất lỏng trắng đục từ cái miệng không dễ thương chút nào. Jinwoo lăn một vòng trên mặt đất sau khi nhảy sang một bên, úng lên và nhìn vào chỗ cậu vừa đứng lúc này.

Khu vực mà cậu vừa đứng bây giờ đang bốc khói và hóa thành màu đen.

Xiiii-xèooooo-

Cục đá gần đó bị thứ chất lỏng đó văng trúng đang chảy ra.

Jinwoo nuốt nước bọt:

“Hồi nãy mà nhảy lên trên thì...”

Thì cục đá sẽ không phải là thứ duy nhất tan chảy, mà còn có cậu trong đó nữa.

Nhận thấy cậu đang sững sờ, con nhện nhanh chóng quay sang và tiến tới Jinwoo.

skitter skitter skitter

Con nhện đã ở trước mặt cậu khi cậu vừa quay sang.

Vút!

Jinwoo nhảy né cái chân của con nhện.

Đùng!

Các đòn tấn công của con nhện lại bắt đầu.

“Mẹ kiếp!”

Cậu thực hiện lại những hành động vừa nãy, vừa né vừa thu hẹp khoảng cách, nhưng tiến tới một khoảng cách đủ gần thì con nhện sẽ lại tạo khoảng cách với cậu bằng cách phun acid. Thêm một kiểu tấn công của con nhện, tình hình trở nên khó khăn hơn.

Cậu tới gần thì có acid.

Cậu ở xa thì xài chân.

“Má nó!”

Không tiếp cận được, Jinwoo bèn tấn công thử vào mấy cái chân. Nhưng con dao găm của cậu thậm chí còn không gây ra nổi vết trầy xước lên mấy cái chân dài tới nách đó.

Jinwoo cắn chặt môi.

“Không ổn.”

Khi mà con nhện chỉ dùng 2 chân để tấn công, thì cậu phải dùng cả người để tránh né. Và sự thật rõ ràng đến học sinh lớp 1 cũng sẽ thấy được là cậu sẽ là người kiệt sức đầu tiên.

“Mệt mỏi.”

Mệt mỏi: 57

Đúng như dự đoán, điểm mệt mỏi của cậu tăng theo cấp số nhân. Nếu nó đạt mốc 70, tốc độ của cậu sẽ chậm dần. Nếu trên 90, hơi thở của cậu sẽ nặng nề hơn và sẽ khó khăn để di chuyển. Jinwoo sắp hết thời gian.

“Nếu mà mình nhanh hơn...”

Tốc độ.

Tốc độ chính là vấn đề.

Đùng! Đùng! Đùng! Đùng!

“Khoan, tốc độ?”

Khi cậu tránh được đòn tấn công trong đường tơ kẽ tóc, thì cậu nhớ ra.

“Đúng rồi! Còn có nó”

Kỹ năng chủ động duy nhất của cậu. Cậu đã quên bằng nó đi vì không có dịp sử dụng.

“Tăng tốc”

Tăng tốc được kích hoạt.

Tốc độ di chuyển của bạn sẽ tăng 30%

Tổn 1 mana/giây để duy trì.

Kèm theo bằng tin nhắn, là cơ thể của Jinwoo trở nên nhanh hơn như được tăng cường. Cậu đã dễ dàng tránh né các đòn tấn công của con nhện hơn lúc trước.

Vút! Vút! Vút!

Đùng! Đùng! Đùng!

Tránh né những đòn tấn công nhanh như chớp của con nhện, Jinwoo nhanh chóng áp sát con nhện một lần nữa. Thấy vậy, con nhện vội vàng phun acid.

shaaaaaa-!

Phựttttttt-!

Nhưng bây giờ Jinwoo đã được tăng tốc, cậu nhảy lên đầu con nhện nhanh hơn tốc độ con nhện phun acid.

Xoẹt!

Con dao găm cửa ngang mấy con mắt của con nhện.

Hiệu ứng tê liệt được kích hoạt.

Sự kháng cự của mục tiêu quá cao. Hiệu ứng bị hủy.

Hiệu ứng chảy máu được kích hoạt.

Mục tiêu sẽ mất 1% máu mỗi giây.

“Tốt!”

Hiệu ứng đặc biệt của “Nanh độc Casaka” đã kích hoạt thành công

screeeech!

Con nhện rú lên và lắc cơ thể nó để Jinwoo rơi xuống. Cậu bị hất xuống dưới nhưng khi vừa tiếp đất, cậu lợi dụng lực để bung lên đầu con nhện một lần nữa. Con nhện cố gắng dùng chân để tấn công kẻ thù đang trên đầu mình, nhưng những đòn tấn công của nó không mang lại hiệu quả. Nó đã bị giảm bớt tầm nhìn vì có mấy con mắt đã bị thương bởi Jinwoo.

Đùng! Đùng! Đùng!

Chỉ tội nghiệp cho mặt đất giờ toàn là lỗ như mặt của chị Hằng vậy.

Trên đầu con nhện, Jinwoo đang cố gắng tấn công mấy con mắt còn lại.

stab! stab! stab!

screeeech!

stab! stab!

screeeeeeeech!

Con nhện cố gắng lắc cái cơ thể to khổng lồ của nó nhằm hất Jinwoo xuống, nhưng cậu vẫn bám chặt và tiếp tục gây sát thương vào vùng đầu của con nhện. Nó bắt đầu bối rối, các sát thương ngày một lớn. Còn bàn tay của Jinwoo ngày một nhanh hơn.

Cuối cùng, cái cơ thể khổng lồ cũng đổ sập xuống đất.

Bùm!

stab! stab! stab!

krrrrl-

Cậu biết nó chết khi tiếng rên thảm thiết của nó tắt lịm, và bảng thông báo hiện lên.

Bạn đã hạ gục con Boss của Dungeon.

Bạn đã lên level!

Bạn đã lên level!

Bạn đã lên level!

“Được rồi!”

Mặc kệ máu của con nhện đang dính tùm lùm trên người, Jinwoo giờ cánh tay đang nắm chặt con dao găm lên trời, dấu hiệu của sự chiến thắng. Đánh bại con Boss đã cho cậu lên hẳn 3 level.

Cậu nhảy một phát từ level 18 tới level 21. Và không chỉ có thế, thêm một bảng thông báo hiện ra sau bảng thông báo lên level.

ring~

Bạn đã vượt qua level 20. Chức năng “Mua” trong cửa hàng đã được mở khóa.

“Cuối cùng cũng xài vàng được rồi”

Đó là một tin tốt lành. Nhưng hiện tại cậu không có thời gian để thử chức năng đó.

shake-

Hang động bắt đầu rung lắc.

Vì Boss của Dungeon đã bị đánh bại, nên Cánh cổng sẽ đóng lại sau 1 giờ.

Thời gian còn lại: 59 phút 58 giây.

Cậu phải thoát ra trước khi “Cánh cổng” đóng lại hoàn toàn. Sẽ có nhiều thời gian để cậu khám phá cửa hàng khi thoát ra ngoài. Nhưng khi chuẩn bị rời đi, thì cậu chợt để ý thấy chỗ đầu của con nhện đang lấp lánh.

““Vật phẩm?”

Nhưng để so sánh với lúc bình thường, thì này giờ chẳng có bảng thông báo nào hiện lên rằng vật phẩm gì đã rơi ra.

- “Vậy thì là cái gì nhỉ?”

Lăn tăn suy nghĩ, thì Jinwoo sức nhận ra:

“À đúng rồi, lời ma thuật.”

Dù có vội vã đến mấy, cậu cũng không thể quên những thứ này. Cậu đi đến đầu con nhện và lôi cái lời ma thuật ra. Lời ma thuật từ con Boss của Dungeon hạng C phải trị giá khoảng 10 triệu won.

Và đó không phải là phần thưởng tồi sau một cuộc chiến căng thẳng.

Jinwoo nhảy xuống khỏi đầu con nhện. Sau cú tiếp đất nhẹ nhàng, cậu tự nhiên liếc về phía sau và nhận thấy bụng con nhện cũng lấp lánh. Và lần này là rất nhiều.

Jinwoo trở nên nghi ngờ. Cậu đã nghe về việc có những con quái vật có nhiều lời ma thuật, nhưng đây là quá nhiều.

“Đó là cái gì được nhỉ?”

Mở bụng con nhện, cậu tìm thấy câu trả lời. Mấy con bọ mới tiêu hóa được một nửa rớt ra từ chỗ cậu rạch trên bụng con nhện. Ánh sáng lấp lánh từ mấy con bọ mà ra.

“Có thể nào...”

Hết con này tới con khác, mỗi con cậu đều tìm thấy lời ma thuật. Một số cái nhỏ hơn do bị tiêu hóa, nhưng hầu hết vẫn ở trong tình trạng hoàn hảo. Tổng cộng, cậu thu được thêm 10 lời ma thuật.

“Ngon lành cảnh đào!”

Cậu đến đây để kiếm tiền. Và cậu sẽ rời khỏi đây với một đồng tiền.

“Anh”

Quay người lại, cậu thấy Yoo Jinho.

“Đề em vắt chúng hộ anh.”

Yoo Jinho cẩn thận cầm từng lõi ma thuật bỏ vào túi. Rồi, cậu lấy ra bình giữ nhiệt và đổ nước vào cái nắp.

“Anh khát nước rồi phải không? Em rót cho anh ít nước nè”.

Một cốc nước đủ lạnh để cậu giải tỏa cơn khát ngay lúc này.

“Có cục đá bay trúng đầu nó hà ta?”

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Mình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nhiệm vụ đột xuất

Thật đúng lúc. Jinwoo đang khát khô cổ sau trận chiến.

Dù bối rối, Jinwoo vẫn đưa tay cầm lấy chiếc cốc.

"Ừc"

Dòng nước lạnh chảy xuống cổ họng cậu.

"Ồn không, đại ca?"

Nghĩ lại thì, tên nhóc này ban nãy gọi cậu là "ông anh", giờ đã chuyển cách xưng hô thành "Đại ca".

"Mm Mm, đã quá".

Cậu trả lại chiếc cốc cho Jinho.

"Về những gì cậu vừa thấy ở đây thì -"

Trước khi Jinwoo kịp nói hết câu, Jinho vội ngắt lời:

"Tất nhiên! Em sẽ mang những bí mật này xuống mồ".

Với gương mặt quả quyết, Jinho tỏ ra cực kì nghiêm túc.

"Er... Cậu không cần phải làm thế đâu".

"Sao lại thế được! Đó là lời hứa của em với đại ca!".

"... Ok, tùy cậu thôi. Nếu cậu muốn thế..."

"Đừng ngại, đại ca!"

Ai mà tin được rằng một thợ săn hạng E lại tự mình hạ gục một con trùm của công hạng C. Dù vậy, Jinwoo vẫn cảm kích vì Jinho đã chủ động hứa rằng không tiết lộ chuyện này cho ai.

"Chắc cậu ta không nói dối đâu nhì. Nhìn thẳng bé có vẻ tử tế thật thà..."

"Sao thế, đại ca?"

"...Không có gì."

Chàng trai này thật kỳ lạ. Jinwoo nghĩ vậy và đưa mắt nhìn Jinho từ đầu đến chân.

"Chắc là do mình đã cứu mạng cậu ấy".

Cũng có lý. Thường thì người ta sẽ cảm kích trước ân nhân cứu mạng. Jinwoo đoán vậy, và không nghĩ ngợi gì nữa.

Tất nhiên, sự thật hơi khác một chút.

UỶNH

ÀM

Dungeon khẽ rung lên lần nữa, rồi dừng lại. Sự rung chuyển là tín hiệu cho thấy cánh cổng sẽ sớm đóng lại.

Càng lúc, rung động sẽ càng mạnh, và khi cánh cổng hoàn toàn đóng lại, nó sẽ rung lên như một trận động đất.

"Đi nào."

"Vâng, đại ca".

Jinwoo bắt đầu đi về phía cổng đá. Đột nhiên, những tảng đá sụp đổ và một tia sáng lóe lên.

ÀM

Hwang Dongseok và đồng bọn bước vào phòng Trùm. Nhìn thấy con nhện gục xuống đằng sau Jinwoo, chúng tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

"Oát dờ heo"

"Nó chết rồi sao?"

"Hai tên này đã giết nó?"

"Hóa ra con trùm này chỉ được cái to xác thôi à?"

"Chà, nếu hai tên nhãi này hạ được con trùm thì... Đại ca, chúng ta phải làm gì bây giờ?"

Hwang Dongseok nhìn Jinwoo và Yoo Jinho và gãi cằm. Khi con nhện chết, Cánh cổng sẽ sớm đóng lại. Không còn đủ thời gian để khai thác các tinh thể mana nữa. Dù họ đã chuẩn bị kỹ lưỡng, nhưng thời gian còn lại chưa đầy một giờ.

Hắn hiểu rằng cần phải thay đổi kế hoạch.

Hwang gân cổ lên và hét về phía Yoo Jinho,

"Yoo Jinho!"

Yoo Jinho giật mình và lùi lại một bước, khuôn mặt đầy lo lắng.

Hwang Dongseok nhếch mép,

"Trang bị của chúng mày xịn vãi... Thế nên bọn anh đã đã điều tra một chút. Ai mà ngờ được, cha chú mày lại là lão già Yoo Myunghan!"

Yoo Myunghan. Chủ tịch của Tập đoàn xây dựng Yoojin. Ông trùm tài chính Hàn Quốc.

"Thì... Thì sao?!" - Jinho run rẩy.

"Hmm... Bọn anh cho chú mày một cơ hội. Thực ra bọn anh định giao kèo với ông già nhà chú cơ, nhưng nếu những gì xảy ra ở đây bị tiết lộ, thì phiền lắm. Nên là, chú mày chịu khó trở thành đồng lõa với bọn anh nhé".

"Đồng lõa?"

Hwang Dongseok hát cầm về phía Jinwoo. Ánh mắt đe dọa của hắn khiến Jinwoo nhả mặt.

"Giết thẳng tép riu này đi".

"Gì cơ?"

Yoo Jinho hốt hoảng, nhưng Hwang Dongseok vẫn đứng đó, nhìn vào mặt cậu và cười nham nhở.

Kế hoạch ban đầu của Hwang là giết Jinho để lấy trang bị. Nhưng chúng đã phát hiện ra rằng cha của Yoo Jinho, là chủ tịch của một trong những công

ty xây dựng hàng đầu của đất nước.

Vì thế, Hwang nghĩ ra một "cơ hội kiếm tiền". Kiểu như là, quay phim cảnh Yoo Jinho giết Sung Jinwoo chẳng hạn.

Ông trùm tài chính Hàn Quốc sẽ chi bao nhiêu tiền để mua lại video đó?

"Tài sản của Yoo Myunghan được định giá khoảng 10 nghìn tỷ won".

Nếu trót lọt, Hwang có thể kiếm được gấp nhiều lần so với số tiền bán tinh thể mana.

"Đó là điều kiện để chú mày sống sót. Miễn là chú mày tự tay giết thẳng Sung Jinwoo kia. Nếu không, bọn anh sẽ cho chú mày đi theo nó xuống mồ".

Đôi mắt của Hwang Dongseok tỏa ra sát khí mãnh liệt.

"Còn chờ gì nữa? Hạng D mà lại sợ hạng E à?"

"Đừng lo, không ai biết chuyện gì đã xảy ra trong hầm ngục đâu."

Yoo Jinho quay đầu nhìn Jinwoo, nhưng cậu chỉ nhún vai đáp lại.

"Hãy làm những gì cậu muốn" - Thông điệp của Jinwoo rất đơn giản.

Yoo Jinho gạt đầu và rút thanh kiếm ra với khuôn mặt kiên quyết.

"Quyết định nhanh đấy".

Hwang Dongseok gạt đầu và mỉm cười.

Nhưng kết quả không như hán mong đợi.

Yoo Jinho cầm thanh kiếm của mình lên và đứng về phía Jinwoo.

"Oh? Lập nhóm để chống lại bọn anh à?"

Hwang Dongseok bật cười.

"Có lẽ thằng nhãi này bị cuồng dâm sinh hoang tưởng sau khi may mắn hạ gục một con trùm hạng C".

Jo Gyuhan thì thầm với hán ta từ sau

"Đại ca, làm sao đây?"

Hwang Dongseok thì thầm đáp lại,

"Tạm thời cứ xử thằng hạng E kia đi. Tên công tử bột kia dễ đau, túi tiền đầy. Chúng ta đã mất quá nhiều trong hôm nay rồi".

"Hiểu rồi."

Một ánh sáng rực rỡ xuất hiện trong tay Jo Gyuhan. Mắt Jinwoo nheo lại.

"Hóa ra chúng luôn làm như vậy từ trước đến nay..."

Đây sẽ là lần đầu tiên cậu chiến đấu với một Thợ săn.

Tuy nhiên, cậu ta không có ý định thương xót những kẻ đã đe dọa mạng sống của mình.

Đột ngột!

ting~

Một âm thanh điện tử vang lên trong đầu cậu.

Nhiệm vụ khẩn cấp!

"Huh? Nhiệm vụ khẩn cấp?" - Jinwoo ngẩng đầu lên. Cậu không đưa hẻ mở nó, mà nó tự bật ra.

Đây là lần đầu tiên chuyện này xảy ra.

Nhiệm vụ khẩn cấp: Đối phó với kẻ thù!

Phát hiện một số kẻ muốn giết ‘Người chơi’.

Tiêu diệt chúng để đảm bảo an toàn.

Số kẻ thù cần đối phó với: 8

Số kẻ thù đã bị xử lý: 0

Không thực hiện nhiệm vụ sẽ bị phạt.

Jinwoo tròn mắt.

"Một nhiệm vụ yêu cầu mình phải giết cả nhóm Hwang Dongseok?"

Một cái gì đó lóe lên đằng sau màn hình. Đó là mũi tên ánh sáng được phóng ra từ bàn tay của Jo Gyuhan.

Bang!

Mũi tên bắn vào cơ thể Jinwoo, tạo ra một vụ nổ lớn khiến cậu văng mạnh vào tường.

UỶNH

Bức tường vỡ vụn và những mảnh vụn rơi xuống Jinwoo.

"Đại ca~!"

Yoo Jinho hoảng hốt, cố gắng chạy đến Jinwoo, nhưng Hwang Dongseok đã ngăn cậu ta lại,

"Nào nào, cậu bé!"

Yoo Jinho nao núng và dừng lại.

"Tốt hơn là quên cái xác ấy đi, và lại đây với anh."

Hwang Dongseok ra hiệu cho Jinho.

Yoo Jinho quay lại và nhìn xem Jinwoo đang ở đâu. Đúng như Hwang Dongseok đã nói, Jinwoo bị chôn vùi trong đất đá và dường như không di chuyển.

"Các người... các người là quân giết người!"

Những giọt nước mắt tụ lại ở khóe mắt Yoo Jinho.

Hwang Dongseok và nhóm của hắn cười phá lên.

Sau tất cả, đó là sự thật. Bọn chúng đã giết rất nhiều người trong hầm ngục.

Trong lúc chúng cười vào mặt Yoo Jinho, Jinwoo lặng lẽ quan sát tất cả bên dưới đồng đồ nát. Trước mắt cậu, nội dung nhiệm vụ đã thay đổi.

Nhiệm vụ khẩn cấp: Đối phó với kẻ thù!

Phát hiện một số kẻ muốn giết % * @ ##. Tiêu diệt chúng để đảm bảo an toàn.

Số kẻ thù cần đối phó: 8

Số kẻ thù đã bị xử lý: 0

Không thực hiện nhiệm vụ sẽ # \$% ^% @ \$ # \$% # ^! ^ & # \$% ^ \$.

Một số các chữ cái đã bị phá vỡ và xếp lại thành các từ mới.

Nhiệm vụ khẩn cấp: Đối phó với kẻ thù!

Phát hiện một số kẻ muốn giết bạn. Tiêu diệt chúng để đảm bảo an toàn.

Số kẻ thù cần đối phó: 8

Số kẻ thù đã bị xử lý: 0

Không thực hiện nhiệm vụ, tìm bạn sẽ ngừng đập.

Đó là một mối đe dọa rất rõ ràng từ hệ thống.

GIẾT CHÚNG, HOẶC TA SẼ GIẾT NGƯỜI.

“Giết hoặc bị giết?”

Đó là một tin nhắn gây sốc, nhưng Jinwoo không bối rối quá lâu.

Sự bối rối nhanh chóng chuyển thành sự thoải mái.

Dù rất khó tin, nhưng những gì diễn ra là sự thật. Từ ngày các nhiệm vụ và màn hình trạng thái xuất hiện, một ý nghĩ duy nhất đã làm khổ tâm Jinwoo.

Chuyện gì xảy ra nếu sự việc kỳ lạ này kết thúc?

"Nếu tất cả điều này xảy ra do sự trùng hợp, liệu nó có kết thúc đột ngột như lúc nó xảy ra không?"

Những suy nghĩ như vậy luôn đeo bám trong tâm trí cậu.

Nhưng bây giờ, với sự xuất hiện của nhiệm vụ này, cậu đã chắc chắn một điều.

Đây không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên, cũng không phải là sự tử tế.

Nếu Hệ thống xuất hiện vì sự tử tế của ai đó, nó sẽ cho phép cậu chạy trốn. Một lựa chọn để tránh né nguy hiểm. Nó sẽ không đưa ra một hình phạt để ép cậu phải giết ai đó.

Hệ thống có một mục tiêu rõ ràng.

Không phải nó giúp Sung Jinwoo trở nên mạnh mẽ, mà nó cần làm cho Sung Jinwoo trở nên mạnh mẽ.

"Tùy theo tình hình, nó sẵn sàng yêu cầu mình giết cả thợ săn..."

Đó là những gì anh ta thu thập được từ sự xuất hiện của nhiệm vụ.

Tuy nhiên, Jinwoo cảm thấy thoải mái.

"Cảm ơn Chúa".

Bởi vì đó không phải là sự trùng hợp.

Có một mục đích rõ ràng.

Mỗi lần đối mặt với nguy hiểm, cậu đều muốn trở nên mạnh mẽ hơn. Cậu muốn có cơ hội vượt lên chính mình, vượt qua cảm giác cheo leo trên vách đá. Và vào ngày đó, vào thời khắc nguy hiểm nhất của cuộc đời, cơ hội đã đến với Jinwoo.

Các mục tiêu của Hệ thống hoàn toàn phù hợp với mong muốn của Jinwoo.

"Hệ thống sử dụng mình và mình sẽ sử dụng Hệ thống."

Đó là tất cả những gì cậu phải làm. Chỉ cần có một mục tiêu rõ ràng, cậu có thể nỗ lực hết mình.

Jinwoo đứng dậy từ đồng đồ nát.

Sức khỏe: 1360/2600

Đó là hậu quả sau cuộc tấn công của một Pháp sư hạng C. Một cú đánh đã lấy đi một nửa sinh lực của cậu.

Không có chỗ để nhân từ. Một sự lạnh lùng len lỏi vào đôi mắt Jinwoo. Cậu bắt đầu đi về phía Hwang Dongseok.

"Giờ cơ?"

Đang bao vây Yoo Jinho tội nghiệp, nhóm người Hwang Dongseok chợt chú ý đến Jinwoo.

"Cáo méo gì vậy, thằng hạng E kia còn sống?"

"Gyuhwan, chú mày bắn trượt rồi à".

"Không giết nổi một thằng hạng E, tệ quá".

Hwang Dongseok gãi cằm,

"Guyhwan, làm cho tử tế xem nào".

Jo Gyuhwan mặt đỏ bừng vì ngượng.

"Tôi hiểu"

Gyuhwan bối rối. Hắn đã sử dụng phép thuật mạnh mẽ nhất. Đó là một cuộc tấn công sử dụng hết một phần ba mana của Gyuhwan, làm sao một thợ săn hạng E có thể đứng dậy được?

Đòn tấn công đó có trượt không? Không thể nào - nếu trượt thì không thể tạo ra một âm thanh lớn như vậy.

Có rất nhiều câu hỏi vang lên trong đầu Gyuhwan. Nhưng hắn không có cơ hội để hỏi.

Bởi vì Jinwoo đã lên tiếng.

"Chúng mày chơi đùa với sinh mạng con người".

Cả nhóm Hwang Dongseok tròn mắt nhìn Jinwoo.

Jinwoo đã dừng lại. Yoo Jinho rất ngạc nhiên, nhưng các Thợ săn khác còn ngạc nhiên hơn. Vài tên thậm chí còn đang chế giễu.

Jinwoo tiếp tục nói với giọng lạnh lùng.

"Chúng mày sẵn sàng trả giá chứ?"

Nghe câu đó, Hwang Dongseok khịt mũi.

"Thằng điên này nói cái quái gì vậy?"

"Đại ca, để tôi".

Một tên mất hí đi và va vào tay lên cổ Jinwoo.

"Có vẻ như anh bạn không thực sự hiểu tình hình ở đây..."

Hắn cố dồn sức để bẻ cổ Jinwoo, nhưng...

"...Gì thế này? Tại sao lại..."

Hắn ta dùng hết sức lực, nhưng Jinwoo vẫn thản nhiên đứng đó.

"Tên khốn này hạng E thật sao?"

Bàn tay gã mất hí ướt đầm mồ hôi lạnh.

"Cái.... cái éo gì thế này..."

Xoẹt

Đầu tên mất hí rơi xuống đất.

THỊCH

"J-Joontae!"

Đôi mắt Hwang Dongseok giật giật.

"Chờ đã, cái quái gì?"

Tên khốn đó lấy dao găm khi nào vậy? Và nó từ đâu đến?!"

Nhóm của Hwang Dongseok nhanh chóng rút vũ khí và lùi lại một bước. Trong tay Jinwoo là cây "Nanh độc của Casaka", được rút ra từ kho đồ.

Con dao găm vẫn đang dính máu.

ring~

Số kẻ thù cần đối phó: 7

Số kẻ thù đã bị xử lý: 1

""Còn lại 7 tên".

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Kết liễu

Với đôi mắt của loài thú săn mồi, Jinwoo chuyển ánh nhìn sang Thọ sản tiếp theo.

Hwang Dongseok nuốt nước bọt.

Một con dao găm xuất hiện trong tay Jinwoo từ hư không. Nhưng điều đáng sợ hơn chính là cái chết của Park Joontae.

‘Làm sao mà một tên hạng E giết được Thọ sản hạng D chỉ trong 1 đòn?’

Bất kể cậu sử dụng mảnh khốe gì, chúng cũng không dám đánh giá thấp cậu nữa. Hwang Dongseok đang cực kì tập trung. Hắn liếc sang bên cạnh.

‘Cho nó một đòn nữa đi..’

Jo Gyuwan gạt đầu. Quyết tâm không phạm sai lầm lần nữa, ánh sáng bắt đầu lóe lên trong tay hắn ta.

Nhưng trước khi mũi tên ánh sáng được bắn ra, Jinwoo đã xuất hiện trước mặt Jo Gyuwan.

‘Huh?’

Miệng Jo Gyuwan mở to cực độ, đôi mắt Jinwoo đang tràn ngập sự giận dữ.

‘Đầu tiên là Thọ sản lớp Pháp sư, hỏa lực mạnh nhưng thể chất yếu.’

Cậu đã tính toán trước.

Con dao găm nhắm vào cổ Jo Gyuwan.

Phập!

Hự!

Jo Gyuwan ôm cổ ngã vật xuống.

Thịch.

“Giết nó!!!”

“Ahhhh!!!”

Cái chết của tên Pháp sư như hồi chuông báo hiệu cho cuộc chiến, tất cả lao vào Jinwoo. Jinwoo tập trung từng chuyển động của bọn chúng.

Âm thanh biến mất, thời gian như trôi chậm lại.

Lợi ích của việc tăng chỉ số Nhanh nhẹn lên 38, bắt đầu phát huy tác dụng.

Jinwoo dễ dàng tránh những đường kiếm, mũi tên, giáo tấn công vào người.

Đôi mắt cậu mở to.

‘Làm thế quái nào một tên hạng E có thể di chuyển thế này???’

‘Hắn nhanh quá!!!’

‘Tôi không thể chạm vào hắn...’

Khuôn mặt nhóm Thợ săn tái đi như trúng gió.

Tốc độ cũng chỉ mang tính tương đối. Nhưng đối với bọn chúng, Jinwoo quá nhanh.

Cậu len giữa nhóm Thợ săn và ghim dao từng tên một.

Hiệu ứng: Tê liệt đã được kích hoạt!

Hiệu ứng: Chảy máu đã được kích hoạt!

Hiệu ứng: Tê liệt đã được kích hoạt!

Nanh độc của Casaka gây ra hiệu ứng liên tục, ném những tên Thợ săn vào trạng thái hỗn loạn.

“Arg!!! Tao không thể di chuyển được!”

“Chó chết!! Đó có phải là ma thuật không..”

“Uwak!!!”

“Thằng khốn kiếp...”

Hiệu ứng: Chảy máu đã được kích hoạt!

Hiệu ứng: Tê liệt đã được kích hoạt!

Hiệu ứng: Tê liệt đã được kích hoạt!

“Ahhhhh!”

“Ngươi là cái quái gì vậy?”

“Uwaaaak!”

Xung quanh căn phòng tràn ngập tiếng la hét. Thêm năm tên trong số đó đã gục xuống.

Thịch.

Thịch.

Ring~

Kẻ địch cần tiêu diệt: 1

Kẻ địch đã kết liễu: 7

Jinwoo đối mặt với tên cuối cùng trong nhóm.

Một người đàn ông tóc rậm, có râu quai nón và thân hình to lớn.

Với khuôn mặt hoảng sợ, hắn ta ném khiên sang một bên và gồng mình.

“Waaaaaaah!!!”

Đôi chân dẫm xuống mặt đất và tích tụ năng lượng.

Boom- boom- boom- boom-

Trong khi lao đi, Hwang Dongseok không bao giờ nghĩ mình sẽ thua cuộc. Một Tanker hàng top ở hạng C, cộng với chuyển động hiện giờ, không có cách nào có thể xuyên thủng được cơ thể hắn. Đó là kỹ năng ‘Cường hóa sức mạnh’.

‘Mày định hạ tao chỉ bằng con dao găm ghè đó sao?’

Người bị đè bẹp sẽ là Sung Jinwoo. Bằng một cú húc vai...

‘Cường hóa sức mạnh!’

Căn phòng trở nên quay cuồng và đôi mắt hắn ta hướng lên trần Hàm ngục.

Ầm!

Đầu đau như búa bổ. Cổ và lưng cũng hứng chịu cảm giác tương tự. Hwang Dongseok cố gắng gượng dậy nhưng bất lực, cơ thể hắn ta không chịu nghe lời.

‘Khụ!’

Máu đã chảy ra từ miệng của Tanker hạng C.

‘Mình... bị ném đi sao?’

Hắn, Hwang Dongseok, vừa bại trận. Trong một cuộc tỉ thí về sức mạnh.

‘Mây... thắng chó rác rưởi hạng E...’

Hắn đã nhận ra sai lầm của mình. 5 hạng C và 4 hạng D bị hạ gục trong nháy mắt. Jinwoo không thể nào là một Thợ săn hạng E được.

Jinwoo đứng cạnh Hwang Dongseok, hắn giờ còn không thể lết đi. Kết quả đã quá rõ ràng. Nếu đây là trò chơi để sinh tồn, giờ đã đến lúc kết thúc.

Nhưng nó chưa kết thúc ở đây.

‘Chờ... chờ đã...’

Hwang Dongseok giờ tay yếu ớt.

‘Đừng giết tôi. Nếu cậu muốn tiền, tôi sẽ đưa cậu, rất nhiều tiền. Xin cậu đừng giết tôi...’

‘Ba lần.’

Jinwoo trả lời, với một giọng nói vô cảm.

‘Người đang cầu xin tha mạng một kẻ mà người đã cố sát 3 lần sao?’

Một. Lấp cửa hang.

Hai. Thỏa thuận với Jinho.

Ba. Đòn đánh của Jo Gyuwan.

Hwang Dongseok ba lần muốn hạ sát Jinwoo, và giờ đây, hắn ta lại lên tiếng cầu xin.

Cho và nhận.

Sau khi trở về từ ngôi đền dưới lòng đất, Jinwoo hoàn toàn làm theo những tín ngưỡng đó.

Gây ra những gì, sẽ nhận lại bấy nhiêu tương ứng.

Dù đó là tốt hay xấu.

Sẽ không bao giờ thỏa hiệp.

Nhận ra mình không thể cầu xin sự thương xót, Hwang Dongseok sáng giọng.

‘Mày nghĩ mày có thoát được chuyện này không? Mày có biết tao là anh trai của ai không...’

Phụp!

Hwang Dongseok không thể tiếp tục với cổ họng đã bị cắt đứt. Đôi mắt trắng dã mở to.

Ring~

Kẻ địch cần tiêu diệt: 0

Kẻ địch đã kết liễu: 8

Nhiệm vụ cuối cùng đã kết thúc.

Phew~

Tiếng thở dài của Jinwoo có nhiều ý nghĩa trong đó. Cậu bỏ tay ra khỏi cổ Hwang Dongseok. Dù đó là trận chiến một chiều, tay cậu vẫn run rẩy vì vừa lấy đi 8 mạng người.

‘Điều này có ổn không?’

Jinwoo đưa tay lên trái tim đang đập.

Thình thịch. Thình thịch.

‘Mình tự hỏi...’

Từ ngày trở về, có lẽ Hệ thống không phải là sự thay đổi duy nhất. Nhưng những lo lắng nhanh chóng biến mất. Âm thanh điện tử quen thuộc vang lên.

Ring~

Bạn đã hoàn thành Nhiệm vụ khẩn cấp: Đối phó kẻ thù!

Phần thưởng nhiệm vụ

Bạn có muốn nhận phần thưởng không? (Có / Không)

Jinwoo đang mong chờ điều này. Cậu xác nhận mà không ngần ngại.

“Chấp nhận!”

Ring~

Bạn đã nhận được các phần thưởng sau đây

Phần thưởng 1: Phục hồi trạng thái

Phần thưởng 2: Điểm chỉ số +10

Phần thưởng 3: Kỹ năng [Khát máu]

Chấp nhận tất cả? (Có / Không)

‘Thêm 10 chỉ số và một kỹ năng mới?’

Jinwoo ngạc nhiên trước phần thưởng được nhận. Bỏ qua điểm thuộc tính một bên, kỹ năng mới là điều cậu quan tâm lúc này.

‘Nếu mà lúc solo với con nhện, mình không có ‘Tăng tốc’ thì...’

Lý do Jinwoo có thể hạ gục con Boss, chính là nhờ kỹ năng này. Hiệu quả của nó trong những trận chiến là không thể xem thường. Vậy nên, những Runestone thường có giá trên trời.

Jinwoo lập tức kiểm tra kỹ năng ‘Khát máu’.

‘Kiểm tra phần thưởng 3!’

Ring~

Khát máu (Lv.1)

[Kỹ năng chủ động]

Mana hao tổn: 100

Gây ra ‘Sợ hãi’ lên mục tiêu trong 1 phút

Tác động lên nhiều mục tiêu

Hiệu ứng Sợ hãi: Tất cả chỉ số – 50%

“Bạn tỏa ra sát khí”

Dù chỉ là tạm thời, nhưng hiệu ứng của kỹ năng không thể xem thường. Jinwoo đoán rằng nó sẽ không ảnh hưởng đến những đối tượng có chỉ số quá cao. Nhưng với những tên tép riu, đồ quả là miếng mồi ngon. Hơn nữa, nó tác động lên nhiều mục tiêu cùng lúc.

‘Không thể tin được...’

Hình phạt thì đáng sợ, nhưng phần thưởng quá tuyệt vời.

‘Quá xá đã luôn...’

Jinwoo thực sự lên hương. Mà chờ một chút...

Cậu nhìn xung quanh hiện trường vụ ‘tàn sát’. Jinwoo đã chứng kiến cái chết của nhiều thợ săn trước đó, nhưng cậu vẫn không quen được việc thấy xác chết của họ. Đây là nhiệm vụ mà Hệ thống bắt cậu phải hoàn thành để bảo vệ mạng sống. Và phần thưởng cũng không hề nhỏ. Nhưng nếu nhiệm vụ không xuất hiện, chắc cậu cũng không tránh khỏi những điều này.

‘Lòng tham của con người là vô đáy.’

Cậu lắc đầu.

Trần Hàm ngực bắt đầu rung chuyển.

Ầm ầm!

Tiếng rung mạnh hơn rất nhiều so với trước đây. Không nên nấn ná thêm nữa.

Nhưng còn một chút chuyện phải giải quyết trước khi rời đi.

Yoo Jinho.

Jinwoo hướng ánh mắt về cậu nhóc. Bộ dạng vô cùng đáng thương, như một con gà đang đông cứng lại vì sợ hãi. Cậu nhóc đang đưa mắt nhìn Jinwoo.

‘Phải làm gì với cậu ta đây...’

Tất nhiên không phải là việc giết cậu ấy. Không có lý do gì để làm chuyện đó.

Nhưng nếu chuyện ở đây bị lộ ra, thật không dễ chịu chút nào.

‘Mình cần làm gì đó để cậu ta giữ im lặng!’

Như thể đọc được suy nghĩ của Jinwoo, Jinho nhanh chóng chạy tới trước mặt cậu và quỳ xuống.

“Hyungnim! Xin hãy để tôi sống...”

Jinwoo thề rằng cậu nghe thấy nhịp tim của Jinho đang loạn xạ hơn bao giờ hết.

‘Có phải nó đang đập không?’

“Tiền... tiền... nếu... nếu anh cần, tôi sẽ đưa...”

“Cậu giỡn mặt tôi đó à?”

Jinwoo bùng lên một sự giận dữ thật sự. Cậu sống cả đời trong khốn khó, nhưng thật sự, cậu chưa từng nghĩ sẽ đe dọa ai đó để kiếm tiền cả. Nếu cậu làm vậy, thì có khác gì Hwang Dongseok.

“Xin... xin lỗi...”

Nếu Jinho đang không run rẩy trong sợ hãi, hẳn Jinwoo đã đấm cho cậu nhóc một cái. Nhưng nếu Jinwoo làm vậy, cậu sợ tim cậu nhóc sẽ ngừng đập mất.

Jinwoo giữ tay cậu nhóc.

Nhìn về mặt nghiêm túc của Jinwoo, Jinho nuốt nước bọt.

‘Giờ mình mới nhớ lại, thực sự hyung đã từ chối lời đề nghị tiền bạc của Hwang Dongseok. Không lẽ anh ấy không định kiếm tiền sao?’

Hình ảnh Jinwoo trở nên thật lạ lùng trong mắt cậu nhóc. Nhưng còn quá sớm để kết luận điều đó.

‘Nhưng anh ấy đang lấy lời ma thuật kia mà?’

Quả thực, Jinwoo đang mở bụng con nhện để thu thập lời ma thuật. Đó là nguyên liệu cần thiết để chế tác các vật phẩm ma thuật. Đối với một thợ săn, đó chẳng khác gì nguồn thu nhập chính.

Đầu óc Jinho đang quay tròn với mớ suy nghĩ hỗn độn.

‘Chắc là thế!’

"Đó là cái giá của việc đổ máu. Anh ấy sống chết lao vào nhóm thợ săn kia đơn giản chỉ để thu thập ma thạch từ xác con Boss. Anh ấy sẽ không bỏ qua kẻ nào dám cản đường, và tất nhiên sẽ không hại ai không liên quan đến".

‘Vậy mà mình định mua sự thương hại của anh ấy bằng tiền. Anh ấy không giận mình mới là lạ...’

Thành ra, thứ Jinho cần bây giờ không phải là ‘tiền của cha cậu’, mà là ‘sự xứng đáng’ để sống sót. Cậu liếc nhìn gương mặt của Jinwoo, nhưng cậu ấy vẫn đang điên cuồng thu thập.

‘Hyungnim, nếu anh tha cho em, em sẽ đưa mọi thứ trong Hầm ngục cho anh!’

‘Hmm?’

Đúng như cậu nhóc dự đoán, Jinwoo đã quan tâm.

‘Anh nghĩ kĩ lại đi đại ca, nếu cả 9 trên 10 người đều bị giết, còn duy nhất mình anh đem về toàn bộ mọi thứ, anh chắc chắn sẽ bị nghi ngờ!’

Jinho chắc chắn Jinwoo là một thợ săn mạo cấp. "Một kẻ như thế rất thích giết chóc. Anh ấy sẽ không vô cớ tha mạng cho mình."

‘Thì sao?’

‘Nếu hyungnim và em ra khỏi đây cùng nhau, theo hợp đồng, lời ma thuật đều thuộc về em. Anh sẽ không bị nghi ngờ gì vì anh chẳng được chút lợi ích nào.’

Tất nhiên, không ai có thể nghi ngờ Yoo Jinho, con trai chủ tịch tập đoàn quyền lực nhất Hàn Quốc. Lời ma thuật chẳng đáng giá bao nhiêu đối với cậu ta.

‘Và sau đó, em sẽ chuyển toàn bộ cho anh, hyungnim. Đó là để trả ơn việc anh giết hội Hwang Dongseok và cứu mạng em.’

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Mình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chiến lợi phẩm

Yoo Jinho nhấn mạnh vào các từ, ‘trả ơn’ và ‘cứu mạng’.

‘Cậu ta nói không sai...’

Gợi ý của Jinho sẽ là cách tốt nhất để Jinwoo có được toàn bộ lời ma thuật nhưng vẫn an toàn. Hiện tại, quyền sở hữu ma thạch đã rõ. Cho dù tham lam đến thế nào, Hwang Dongseok cũng không thể chiếm toàn bộ nơi này, nên hắn đã làm hợp đồng để chia tình thế mana cho các đồng đội. Nhưng giờ nhóm của hắn đã theo nhau sang thế giới bên kia, Jinho có quyền hợp pháp sở hữu chúng. Bây giờ, cậu ta lại đưa mọi thứ cho Jinwoo, trong khi anh chẳng hề dùng vũ lực.

‘Mình chẳng đại gì từ bỏ vận may thế này...’

Rốt cuộc, nếu không có Jinwoo, hẳn Jinho đã bỏ mạng hoặc bị bắt làm con tin. Với điều đó, việc anh có được tất cả ma thạch cũng xứng đáng.

Nhìn gương mặt của Jinwoo dịu lại, Jinho nghĩ mình đã thương lượng đúng.

‘Anh ấy đã phải đổ máu để có được ma thạch khi nhập đội với của Hwang Dongseok, nên anh ấy không việc gì phải từ bỏ cả.’

Suy nghĩ của hai người về việc thương lượng hoàn toàn khác nhau. Nhưng thật hài hước là họ lại đồng ý với quyết định của nhau.

“Được rồi!”

Câu trả lời của Jinwoo làm mặt cậu nhóc bùng sáng. Jinho hơi có chút kinh ngạc trước câu trả lời chắc nịch Jinwoo. Nhưng gương mặt Jinwoo nhanh chóng trở nên lạnh lùng.

“Làm sao tôi tin tưởng cậu được?”

Jinwoo nhớ lại mục tiêu ban đầu của cuộc nói chuyện này. Anh không sợ việc Jinho quịt nợ, anh chỉ muốn mọi chuyện trong Hầm ngục hôm nay không ảnh hưởng tới mọi việc trong tương lai.

“Anh đã cứu mạng em hết lần này tới lần khác, sao em có thể phản bội anh được hyung?”

“Cậu có thể thất hứa rồi đi rêu rao mọi thứ mà?”

Điều này cũng không ảnh hưởng lắm. Việc giết chết đội của Hwang Dongseok chỉ là để tự vệ không hơn không kém. Tám người có vũ trang cố ý tấn công một mình Jinwoo. Với luật pháp hiện nay nghiêng về phía Thợ săn, Jinwoo cũng khó bị kết tội trong trường hợp này. Nhưng anh muốn tránh những phiền toái không cần thiết. Và lúc này, Jinwoo cần sự hợp tác của Jinho.

“Đúng chứ?”

Jinwoo nhấn mạnh câu hỏi của mình và đưa mắt nhìn Jinho. Jinho cũng đáp lại bằng ánh mắt cực kỳ kiên quyết.

“Em sẽ không bao giờ làm chuyện hèn hạ đó. Nhất là với vị cứu tinh của em!”

‘Hmm...’

Jinwoo nhận thấy sự quyết tâm trong ánh mắt đó. Đôi mắt đã đứng lên thách thức trước yêu cầu của Hwang Dongseok.

‘Cậu nhóc này... cậu ta nói thật đúng không?’

Cho và nhận.

Jinho đã lựa chọn đứng cùng chiến tuyến với Jinwoo, chiến đấu chống lại tám Thợ săn kia. Và có lẽ, Jinwoo cũng nên đáp lại niềm tin đó.

Jinwoo bước đến và nhặt chiếc khiên của Hwang Dongseok.

“Cậu biết đấy, tôi vẫn còn bức mình vì sự phản bội của Hwang Dongseok!”

Anh xoay người, ném chiếc khiên vào tường.

Crack!

Chiếc khiên găm một nửa vào vách. Jinho nuốt nước bọt, trán cậu bắt đầu vã mồ hôi.

“Cậu sẽ không phản bội tôi chứ, cậu nhóc?”

“Tất nhiên là không, đại ca!”

Hầm ngục lại bắt đầu rung lắc dữ dội, còn mạnh hơn trước.

Shaaaaake!

Ồn rồi. Jinwoo quyết định không trêu chọc cậu nhóc nữa. Ngay từ đầu anh cũng không có ý định làm hại Jinho. Jinwoo nghĩ mình nên dừng lại và đưa ra quyết định cuối cùng.

“Được rồi, đi lấy ma thạch và rời khỏi đây, nhanh lên!”

“Cám ơn anh rất nhiều, đại ca!”

Jinho cúi gập người 90 độ một cách chân thành. Nụ cười trở lại trên khuôn mặt cậu.

Trong khi Jinho nhặt nhanh những thứ của tổ đội Hwang Dongseok, Jinwoo lại đi thẳng đến chỗ Hwang.

‘Mình cần lấy phần của mình...’

Số tiền theo hợp đồng hôm nay của Jinwoo là 2 triệu. Anh không thể để Hwang Dongseok xử tiền khi sang thế giới bên kia. Có hơn 2 triệu won trong ví của hắn. Có lẽ, việc hắn nói sẽ trả cho Jinwoo ngay sau khi cuộc đột kích kết thúc không hẳn là nói suông. Vì dù gì, không phải lần nào cũng bắt được. Nếu không có gì bất ngờ thì nhóm của hắn đã hoàn thành cuộc đột kích suôn sẻ.

“Cám ơn người vì tiền công hôm nay!”

Jinwoo cất lời, sau đó đứng dậy và bước đi. Yoo Jinho, sau khi trở lại không thấy Jinwoo đâu, cậu nhóc vô cùng hoảng loạn nhìn đảo mắt.

“Đại ca???”

Chỉ có những xác chết nằm rải rác khắp nơi.

“Ahhhhhhhh!!!”

Mặt Jinho tái nhợt, cậu nhanh chóng tìm đường đuổi theo Jinwoo.

“Đại caaaa, chờ em!!!”

- - -

Tại hiện trường vụ việc, các điều tra viên và nhân viên của Hiệp hội đã có mặt. Việc xử lý trường hợp tử vong khi tham gia đột kích cũng khá đơn giản, các thành viên cần tham gia một cuộc điều tra nhỏ. Lần này, điều tra viên là một người phụ nữ còn khá trẻ.

“Tên anh là gì?”

“Sung Jinwoo!”

“Tôi là Yoo Jinho!”

Cái chết của Thọ sản trong Hàm ngục không phải là chuyện hiếm gặp. Những cuộc điều tra như vậy vẫn thường xảy ra. Mục đích cuối cùng cũng chỉ là tạo hồ sơ lưu trữ phòng cho những trường hợp cần thiết. Mọi chuyện đa phần đều suôn sẻ nếu điều tra viên cảm thấy không có gì đáng nghi ngại.

“Hmm??? Ý các anh là, những Thọ sản hạng C đã chết hết, chỉ còn hai anh, hạng D và hạng E thoát được ra ngoài???”

Điều tra viên dùng ngón tay đẩy gọng kính lên và nheo mắt lại. Có vẻ hơi khó tin một chút.

‘Trong một cuộc đột kích, những người yếu sẽ chết đầu tiên...’

Khi cô đưa mắt qua những người sống sót, đột nhiên, ánh nhìn của cô ta nhanh chóng dừng lại.

“Ôi trời!!!”

Cô tiếp cận Jinho với đôi mắt ngưỡng mộ.

“Chẳng phải đây là một trong những sản phẩm mới của Công ty Maya sao?? Trường kiếm, Kallion? Và, trời ơi tin được không? Đây là sản phẩm của nghệ nhân bậc thầy Gredo, Royal Series Shields!!!”

Jinho ưỡn ngực tự hào. Có vẻ mũi cậu đang phồng lên một chút.

“Cô biết chúng sao!!!”

“Hohoho, sao lại không chứ, tôi hay xem danh mục những sản phẩm mới ra mắt mà.”

Giá của thanh trường kiếm là 700 triệu, khiên là 500 triệu. Chúng được chế tác từ lõi ma thuật và hàng tá nguyên vật liệu đắt tiền khác. Những trang bị này có thể nâng tầm một Thọ sản cấp D lên C dễ dàng.

Một viễn cảnh diễn ra trong Hàm ngục đang xuất hiện trong đầu cô.

‘Nếu một người được trang bị như thế này...’

Một người hạng D có thể hạ gục con Boss trong khi những Thọ sản hạng C đã chết.

‘Còn anh chàng hạng E, có lẽ anh ta đã may mắn trốn vào một góc nào đó...’

Tất nhiên là sự thật hoàn toàn ngược lại. Nhưng cô đã có kết luận riêng của mình. Một người giàu sù, có thể mua những trang bị đắt tiền không thể nào đi phản bội đồng đội để kiếm vài viên ma thạch tí ti. Người xếp hạng E kia lại càng không thể giết những người hạng C.

Như vậy thì Hwang Dongseok và cộng sự đã gặp phải một tai nạn đáng tiếc.

“Minh chắc rằng mọi chuyện là như vậy!”

Vội về mặt hài lòng, nữ điều tra viên đã hoàn thành xong việc thẩm vấn.

“Cuộc điều tra đã xong. Hai anh có thể rời đi. Tôi biết hôm nay là một ngày khó khăn. Cảm ơn vì đã hợp tác với Hiệp hội.”

“Cảm ơn cô.”

Jinwoo trả lời thay mặt cho cả Jinho.

Điều tra viên nhanh chóng rời đi, nhanh như lúc mà cô xuất hiện.

“Em cũng cảm ơn anh rất nhiều, hyungnim!”

Jinho lại cúi người một góc 90 độ. Ngay cả khi đã ra khỏi cánh Cổng, thái độ của cậu nhóc vẫn như vậy. Có lẽ, Jinho đã trải qua sự sợ hãi tột cùng khi còn trong đó.

“Cậu cũng đã làm rất tốt.”

“Em có làm gì đâu chứ, tất cả là nhờ có anh. À, đây là lời ma thuật của anh, hyungnim!”

Jinho lễ phép đưa chiếc túi cho Jinwoo bằng hai tay. Nó chứa đầy ma thạch bên trong. Giá cao nhất cho lời ma thuật ở Cổng hạng C là 10 triệu, tệ lắm cũng được vài triệu. Jinwoo không kìm nén được niềm vui, anh đã cố gắng để có thể thu thập ma thạch càng nhiều càng tốt. Anh như muốn hét lên.

‘Chỗ này chắc chắn là một món hời...’

Đột nhiên.

Lách tách.

Lách tách.

Jinwoo ngược nhìn lên bầu trời. Mây đen kéo đến. Trời đã bắt đầu mưa.

‘Chà, may mà mình đã đưa cho con bé một cái ô!’

Jinwoo mỉm cười khi nghĩ đến em gái mình.

Trời tối đen.

Anh đã về đến nhà.

Jinwoo nhanh chóng mở màn hình trạng thái.

“Bảng trạng thái”

Ring~

Chỉ số

Sức mạnh: 53

Thể chất: 30

Nhanh nhẹn: 38

Trí tuệ: 30

Giác quan: 32

Điểm chỉ số còn lại: 10

Vẫn còn 10 điểm chỉ số nhận từ nhiệm vụ khẩn cấp. Jinwoo vẫn chưa sử dụng. Nó gần như bằng với 3 nhiệm vụ hàng ngày, hay lên hai cấp độ. Hơn nữa, Jinwoo có thể phân phối điểm tự do.

‘Quan trọng nhất bây giờ là Nhanh nhẹn, rồi đến Giác quan...’

Jinwoo cộng 7 điểm vào nhanh nhẹn, 3 điểm còn lại vào giác quan.

Chỉ số

Sức mạnh: 53

Thể chất: 30

Nhanh nhẹn: 45

Trí tuệ: 30

Giác quan: 35

Điểm chỉ số còn lại: 0

“Ngon rồi!”

Chỉ số của anh đã tăng lên khá nhiều. Nhanh nhẹn đã gần bằng với Sức mạnh. Và trong thời gian ngắn, Giác quan đã tăng lên 35 điểm. Khi nhanh nhẹn và sức mạnh gần như cân bằng, Jinwoo dự định sẽ tăng Thể chất, còn Trí tuệ sẽ tính sau. Anh vẫn chưa biết rõ lắm công dụng của chỉ số này.

Jinwoo cố gắng tăng chỉ số của mình một cách đồng đều.

“Kiểm tra toàn bộ một chút nào...”

Sung Jinwoo

Danh hiệu: Thợ săn sói

Cấp độ: 21

Chức nghiệp: Không

HP: 2600

MP: 390

Mệt mỏi: 0

Chỉ số

Sức mạnh: 53

Thể chất: 30

Nhanh nhẹn: 45

Trí tuệ: 30

Giác quan: 35

Điểm chỉ số còn lại: 0

Kỹ năng

[Kỹ năng bị động]

Chưa xác định (Lv. max)

Tinh thần bền bỉ (Lv. 1)

[Kỹ năng chủ động]

Tăng tốc (Lv. 1)

Khát máu (Lv. 1)

Điều làm Jinwoo hạnh phúc nhất: Tăng 3 cấp độ. Và ngoài ra, kỹ năng mới [Khát máu]. Nhờ có thêm 10 điểm chỉ số, mọi thứ trông còn tuyệt vời hơn. Một ngày phải nói là quá tuyệt vời, nhưng đó chưa phải là tất cả.

‘2 triệu tiền công và một túi ma thạch...’

Jinwoo bắt đầu mở túi ra và đếm. 11 lõi ma thạch từ con nhện, 38 từ nhóm của Hwang Dongseok. Tổng cộng là 49 cái.

Mức giá hiện nay khoảng 5 triệu 1 viên, Jinwoo đã có hơn 200 triệu won.

“200 triệu 1 ngày...”

Một sự may mắn không thể tưởng tượng được, con số kinh khủng. Đó là số tiền cả mười, à không, chín người kia đã ‘nhường’ cho anh.

‘Việc còn lại chỉ là bán thứ này...’

Ma thạch không khó bán. Ngược lại thì đúng hơn. Nó là một món hàng rất hot. Có thể bốc hơi ngay sau khi được chào hàng. Vấn đề là anh sẽ bán chúng cho ai.

Một cá nhân, một Bang hội, hay một doanh nghiệp đều sẵn lòng mua nó. Có điều, với số tiền nhận được, Jinwoo nghĩ sẽ bán nó thông qua một trung tâm môi giới.

‘Giá mà mấy thứ này bán được trong Cửa hàng thì tốt.’

Sẽ khá thuận tiện nếu Cửa hàng chịu mua mấy thứ lặt vặt này. Như nhớ lại điều gì đó, anh nhanh chóng cất túi đi. Có một điều nữa vừa nhận được mà Jinwoo quên chưa thử.

“Mua.”

Ring~

Giai điệu điện tử quen thuộc vang lên. Danh sách các mặt hàng có thể mua được như kéo dài vô tận trước mắt anh. Từ những bình thuốc rẻ tiền, phụ kiện linh tinh đến những chiếc áo giáp đắt tiền hay vũ khí mạnh mẽ. Tất cả đều được bán bằng vàng.

Đồ càng xịn thì giá càng cao, rõ ràng là vậy. Có những món còn có giá 10 tỉ vàng.

“Woa... 10 tỉ...”

Jinwoo hiện có 112 nghìn. Quá ít để có thể mua thứ gì đó hữu dụng. Nhưng không việc gì phải vội, anh còn khá nhiều thời gian trước mắt.

‘Miễn là mình kiếm thêm được vàng, mình có thể mua mọi thứ ở đây...’

Jinwoo tiếp tục lướt qua các mặt hàng còn lại. Đã có thêm lý do cho anh dọn dẹp những Hầm ngục.

Anh đang dự đoán đến phần thưởng ngày mai từ Hộp quà ngẫu nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Phép thuật của Đại pháp sư Kandiaru

Đã ba ngày trôi qua khi Jinwoo trở từ Cổng hạng C.

Hôm nay là thứ 7, Jinah trở về nhà khá sớm. Cô bé nhanh chóng ngửi thấy mùi gì đó khi đang tháo giày.

“Gi vậy? Oppa à, anh đặt gà chưa?”

“Oh, em về đúng giờ lắm!”

“Yay!”

Jinwoo ra hiệu cho cô nhóc ngồi xuống. Jinah nhìn xung quanh và liếc sang Jinwoo với ánh mắt ngạc nhiên.

“Nhân dịp gì đây? Sao ông anh tiết kiệm của em hôm nay mua nhiều vậy?”

“Này này, ngay bây giờ. Bỏ cái túi của em xuống trước đã!”

“Hehe! Không sao, cái túi nhẹ xù à oppa.”

Jinwoo tắc lưỡi, nhưng vẫn không giấu được niềm vui trên gương mặt mình.

‘Hắn là có chuyện gì đó rất vui...’

Tất nhiên rồi, số tiền trong tài khoản của cậu từ 800 nghìn đã lên tới 180 triệu 300 nghìn won. Chỉ phải trả 500 nghìn won tiền thuê nhà, Jinwoo lại thu về 180 triệu từ việc bán lỗi ma thuật.

Là 180 triệu won đấy!

Đây là số tiền đáng kinh ngạc Jinwoo có được chỉ sau một cuộc đột kích. Trong quá khứ, cậu vẫn là một Thợ săn chăm chỉ, nhưng số tiền cậu kiếm được chả bỏ bển gì. Lần đầu tiên Jinwoo cảm thấy giàu có thực sự khi làm một Thợ săn. Gương mặt của những nhân viên trao đổi ma thạch như vẫn đang hiện hữu trước mắt cậu.

“Anh, anh đã tự mình thu thập toàn bộ thứ này sao?”

“Vâng, bằng một cách tình cờ nào đó.”

“Làm thế nào... thật điên rồ...”

49 ma thạch cấp C. Ước tính ban đầu gần 300 triệu won, nhưng khoản thuế đi kèm cũng không hề nhỏ.

“Những 40%???”

“Vâng thưa ngài. Thuế của một cá nhân là 40%, và của một Bang hội là 10%!”

“Sao một Bang hội lại có được ưu đãi lớn như vậy chứ?”

“Tại vì không như những Thợ săn riêng lẻ, một Bang hội không thể từ chối lệnh triệu tập của Hiệp hội.”

Giờ Jinwoo mới nghĩ về điều đó. Ngay cả một Bang hội hùng mạnh như Bạch Hồ vẫn nhận được sự hỗ trợ từ Hiệp hội. Và trong tình huống ngược lại, để đi kèm với những lợi ích đó, Bạch Hồ phải có mặt bất cứ khi nào Hiệp hội yêu cầu.

Điều này làm Jinwoo khựng lại một giây.

‘Hay là mình vào đại một Bang hội rồi mới bán đồng ma thạch này nhỉ?’

Nhưng Jinwoo nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ đó. Nếu cậu vào một Bang hội lớn, các công cậu tham gia sẽ là hạng B hoặc A, chứ không phải Công C lèo tèo này. Số tiền kiếm được từ đó sẽ vượt ngoài sức tưởng tượng. Lúc đó, Jinwoo sẽ không còn lăn tăn về những đồng lẻ này nữa.

‘Mình không thể vào một Bang hội vớ vẩn nào đó chỉ để tiết kiệm mấy đồng thuế như này được...’

“Được rồi, tôi đồng ý giao dịch!”

Và 180 triệu won đã chảy vào tài khoản của Jinwoo như vậy. Còn về phần Jinah, cô nhóc cứ nghĩ gà và bia để ăn mừng cơn mưa lớn đầu mùa.

“Cám ơn vì đồ ăn~”

Jinwoo búng nhẹ vào trán cô bé, khi cô đang cố với tới lon bia.

Tách.

“Ui da...!”

“Phần của em là cái này!”

Anh đặt lon coca trước mặt Jinah.

“Auww... em đùa thôi mà...”

Jinah xoa xoa vết đỏ trên trán, Jinwoo nhấp một ngụm bia mát lạnh. Đột nhiên, âm thanh điện tử quen thuộc vang lên.

Ring~

Jinwoo cau mày khi nghe âm thanh đó.

“Thông báo gì từ Hệ thống sao?”

Một chất độc đã được phát hiện

Buff[Giải độc] sẽ được kích hoạt

Hoàn thành giải độc sau 3...2...1...

“Chất độc có hại được phát hiện sao? Nó đang nói lon bĩa của mình à?”

Jinwoo uống xong và mở một lon khác.

Ực!

Một chất độc đã được phát hiện

Buff[Giải độc] sẽ được kích hoạt

Hoàn thành giải độc sau 3...2...1...

Đúng như dự đoán, tin nhắn tiếp theo xuất hiện. Sau khi nốc cả hai lon bĩa, Jinwoo vẫn tỉnh như sáo. Hiệu quả của buff[Giải độc] đúng là không thể xem thường.

“Nhưng mà mình nhận cái buff này khi nào chứ?”

Jinwoo nghiêng đầu. cậu chưa bao giờ gặp một Thợ săn có khả năng Buff hiệu ứng lên người khác. Những Thợ săn như thế chỉ đầu quân cho các Bang Hội lớn. Chẳng mấy ai chịu chui vào Hiệp hội cả.

“Vói lại, ngay cả khi ai đó buff vào mình, thì Hệ thống phải thông báo cho mình chứ?”

Có hai khả năng có thể xảy ra. Một là cậu nhận được buff khi đang bất tỉnh. Hai là, buff này xuất hiện trước khi có cả Hệ thống. Jinwoo đang nghiêng về trường hợp sau hơn.

“Gi vậy oppa? Khó tiêu hả? Anh ăn chậm lại chút đi...”

Nhìn gương mặt đăm chiêu suy nghĩ của Jinwoo, Jinah lo lắng hỏi.

“Không, anh đang suy nghĩ chút! Em ăn tiếp đi.”

Jinwoo đóng cửa phòng mình lại. Từng dòng kí ức chạy qua, cậu cố gắng không bỏ lỡ bất cứ điều gì.

‘À...’

Một cái gì đó vừa lóe lên trong tâm trí Jinwoo.

Tất cả những nhiệm vụ từ trước đến giờ cậu đều đã nhận thưởng, kể cả nhiệm vụ phạt. Chỉ duy nhất một nhiệm vụ, cậu vẫn chưa xem phần thưởng của nó là gì.

Jinwoo nhanh chóng mở hộp tin nhắn. Lúc đó, cậu vẫn chưa hiểu mọi thứ là gì nên đã gạt nó sang một bên. Tuy nhiên, hẳn là tin nhắn kia sẽ đề cập đến thứ đó.

Nhịp tim cậu trở nên dồn dập.

Jinwoo cuộn đến tin nhắn cuối cùng trong danh sách.

Chào mừng bạn trở thành [Người chơi] (Độc)

Jinwoo nói với giọng run run.

“Mở tin nhắn!”

Ring~

Hệ thống này sẽ giúp cho sự phát triển của [Người chơi]

Không tuân thủ theo hướng dẫn của Hệ thống sẽ bị phạt

Bạn đã nhận được phần thưởng

Đúng như Jinwoo nghĩ, cậu đã nhận được một phần thưởng. Lần đầu tiên cậu nghe thấy giọng nói này, chính là lúc hấp hối ở ngôi đền dưới lòng đất.

[Bạn đã hoàn thành tất cả điều kiện của nhiệm vụ bí mật: Sự can đảm của kẻ yếu]

Nhiệm vụ bí mật. Là một nhiệm vụ như bất kì nhiệm vụ nào khác, nhưng Jinwoo chưa hề xem phần thưởng của nó. Tất cả trong tâm trí cậu lúc đó, chỉ là cái chết đang chuẩn bị ập tới.

Jinwoo tiếp tục cuộn xuống.

...Không tuân thủ theo hướng dẫn của Hệ thống sẽ bị phạt

Bạn đã nhận được phần thưởng

Bạn có muốn xác nhận? (Có / Không)

‘Có.’

Ring~

Phần thưởng [Nhiệm vụ bí mật: Sự can đảm của kẻ yếu]

Phước lành của Pháp sư vĩ đại Kandiaru

Hiệu ứng chỉ sử dụng một lần: Tái sinh

Hiệu ứng vĩnh viễn: Trường thọ

Tái sinh: Tất cả các bộ phận bị tổn thương của cơ thể sẽ được phục hồi

Trường thọ: Miễn nhiễm với mọi bệnh tật, chất độc và nguyên chú

Ngủ sẽ làm tăng khả năng phục hồi.

Ngạc nhiên trước lòng dũng cảm tuyệt vời của bạn, Pháp sư vĩ đại Kandiaru đã ban phước lành như một món quà đặc biệt. Nhờ có nó, bạn sẽ có một cuộc sống lâu dài và khỏe mạnh.

“Một tương lai tươi sáng đang chờ đợi kẻ thách thức”

Mọi thứ vốn đã như vậy.

‘Đó là lý do tại sao chân mình được phục hồi..’

Cái chân bị cắt đứt xuất hiện trở lại là nhờ phần thưởng. Nhưng thực tế là, cậu không thể uống bia được nữa.

‘Chờ chút, miễn nhiễm với mọi chất độc sao?’

Jinwoo đột nhiên cảnh giác. Biết đâu cái đó cũng có tác dụng...?

Jinwoo lấy một món đồ từ trong kho.

Độc của Casaka

Độ hiếm: A

Loại: Tiên dược

Buff [Vây giáp của Casaka]

Debuff [Suy cơ bắp]

[Vây giáp của Casaka]: Giảm sát thương vật lý + 20%

[Suy cơ bắp]: Sức mạnh- 35

Nọc độc tinh chế của Casaka. Đem lại lớp bảo vệ vĩnh viễn, đồng thời cũng làm giảm cơ bắp của bạn.

‘Nếu debuff do nọc độc, buff của mình sẽ vô hiệu hóa nó...’

Chỉ có một cách để xác nhận, Jinwoo nhắm mắt và từ từ đổ túi vào miệng.

Ực!

‘Blehhh... thuốc đắng dã tật là đây sao...’

Khi túi độc trống rỗng, một thông báo xuất hiện.

Một chất độc có hại đã được phát hiện

Buff [Giải độc] sẽ được kích hoạt

Hoàn thành giải độc sau 3...2...1...

Debuff [Suy cơ bắp] đã bị giải trừ

“Yeah! Nó có hiệu quả!”

Jinwoo giờ cao nắm tay như biểu tượng chiến thắng, cậu nhanh chóng kiểm tra màn hình trạng thái của mình.

"Chỉ số."

Chỉ số

Sức mạnh: 53

Thể chất: 30

Nhanh nhẹn: 53

Trí tuệ: 30

Giác quan: 36

Giảm sát thương vật lý: +20%

Điểm chỉ số còn lại: 0

Như mong đợi, điểm sức mạnh không bị giảm. Thêm một thuộc tính mới về giảm sát thương vật lý đã xuất hiện. Những 20%. Thật không thể tin nổi.

"Tuyệt vời!"

Trong khi Jinwoo còn đang hân hoan, có tiếng gọi của Jinah từ phòng khách.

"Oppa, anh có biết ai tên là Yoo Jinwoo không? Một người tên là Yoo Jinwoo đang tìm anh nè!"

"Này, anh không nghĩ người đó tên Yoo Jinwoo đâu đấy..."

Anh nhanh chóng bước ra phòng khách và nhận lấy điện thoại từ tay Jinah.

"Tôi Sung Jinwoo nghe đây."

"Hyungnim, là em đây, Yoo Jinho."

Không sai vào đâu được.

"Sao cậu biết số này?"

"Em quen một vài người trong Hiệp hội. Tại anh không nghe di động nên em gọi qua số điện thoại bàn luôn..."

"Nói ngắn gọn lại nào!"

"Ah ah! Em xin lỗi hyungnim. Thật sự là em có chuyện muốn bàn bạc với anh nhưng nói qua điện thoại không tiện. Chúng ta có thể gặp ở đâu đó không?"

Jinwoo nghiêng đầu.

"Sau tất cả những chuyện đó, cậu ta vẫn muốn gặp mình sao?"

"Chuyện này thực sự quan trọng luôn á, hyungnim!"

Cậu nhóc này đúng là một người kì lạ.

Jinwoo cho Jinho một tiếng đồng hồ trong quỹ thời gian rảnh của mình. Địa điểm là một quán cà phê kiểu Pháp gần nhà Jinwoo. Dù không phải buổi chiều cuối tuần, quán cà phê vẫn chật kín người.

"Hyungnim, em ở đây!"

Yoo Jinho chào đón cậu bằng vẻ mặt tươi rói. Jinwoo mở rộng giác quan, nhưng có vẻ, không có bất kì Thợ săn nào khác ở đây. Có vẻ không phải là một cuộc phục kích để trả thù. Mà chắc Jinho cũng không có lý do gì để trả thù.

Jinwoo ngồi xuống đối diện Jinho. Trước mặt cậu ta là bát kem đã bị voi đi phân nửa.

"Tôi còn không nghĩ sẽ gặp lại cậu..."

Đột nhiên, Jinho đứng dậy và hỏi.

"Anh gọi gì chưa? Để em kêu một ly cà phê cho anh?"

"Được rồi! Không cần đâu."

Với vẻ mặt tiu nghỉu, Jinho từ từ ngồi xuống.

Jinwoo bắt đầu cho cuộc trò chuyện.

"Vậy thì, những điều cậu định nói là-..."

Nhưng những lời nói đó đã bị chen ngang bởi một nhóm học sinh.

"Đề tao nói cho mày nghe, mày coi thử đi! Nó thực sự điên rồ!"

Ba cậu nhóc, mặc đồng phục thể thao đang ba hoa gì đó với ba cô gái.

Jinwoo cố trở lại với câu hỏi của mình.

"Vậy thì, những điều cậu định-..."

"Mày xem thằng khỉ gió này này! Đi chơi với gái mà xem nó trang điểm kìa."

"...-nói là-..."

"Tao nói mày đó! Thằng cò hó, mày muốn coi hình không? Tao mở cho mày coi liền!"

Giọng nói của những tên nam sinh khá to. Nhưng giọng cười của các nữ sinh còn to hơn.

"..."

Không thể nào tiếp tục với âm thanh như vậy. Jinwoo đứng dậy và bước sang bàn bên cạnh. Gương mặt của ba tên học sinh quay sang nhìn Jinwoo.

"Các cậu có thể nhỏ tiếng một chút được không? Ở đây còn những người khác nữa!"

Một tên trong số đó cúi đầu lên tiếng.

"Yes sir, yes sir! Chúng tôi sẽ giữ yên lặng."

Những cô gái bật cười trước trước lời xin lỗi đó.

"..."

Jinwoo chỉ nhìn lướt qua rồi quay lại. Đột nhiên, thứ gì đó mềm mềm bay thẳng tới đập vào gáy cậu. Một chiếc khăn ăn rơi xuống sàn nhà.

"Hahahahaha!"

"Hehehehehehe!"

"Dừng lại đi! Hahaha, dừng lại đi mà!"

Những tên nam sinh cười lớn. Còn những cô gái giả vờ ngăn lại nhưng cũng đang cười theo.

Yoo Jinho đã nhìn thấy hết tất cả. Khuôn mặt cậu như muốn đóng băng tại chỗ.

"Hyung...hyungnim..."

Jinwoo lấy chiếc thìa từ bát kem của Jinho và bước đến quầy.

"Nhìn này, đoán xem anh ấy sẽ nói gì với chúng ta nào..."

"Mẹ ơi...có một số người đang ồn ào. Hahaha!"

Ngay cả khi Jinwoo bước đi, bọn chúng vẫn không ngừng chế giễu.

Jinwoo hỏi nhân viên cửa hàng, người đang nhìn cậu với khuôn mặt lo lắng.

"Chiếc thìa này, giá bao nhiêu?"

"Xin lỗi quý khách, nhưng chúng tôi không bán nó..."

"Tôi trả nó mười nghìn, được chứ?"

"Thưa quý khách... chuyện đó...nó thì..."

Jinwoo đặt tờ mười ngàn lên quầy và quay lại.

"Quý khách...chờ một chút..."

Jinwoo phớt lờ sự lúng túng của cô gái và đi về phía bàn của đám học sinh. Thấy cậu bước đến với vẻ mặt nghiêm túc, đám nam sinh liền đứng phắt dậy.

"Sao, muốn đi đâu đây?"

Ánh mắt của mọi người trong quán đều đổ dồn về phía Jinwoo.

Jinwoo đưa chiếc thìa ra trước mặt những tên nam sinh.

"...?"

"...?"

Trong khi bọn chúng còn đang bối rối về hành động của Jinwoo, cậu nắm chiếc thìa lại trong lòng bàn tay.

Chiếc thìa kim loại biến thành một mớ hỗn độn không thể nhận ra hình dạng được.

Khuôn mặt những tên nam sinh tái xanh như đất nhái.

Viu.

Lộc cộc. Lộc cộc.

Thứ lẩn trên bàn không thể gọi là một cái thìa nữa. Nó như một viên kim loại nhẵn nhúm hơn.

"!"

Từng tên bắt đầu nuốt nước bọt.

"Đó không phải sức mạnh của một người bình thường."

"Chắc chắn là một Thợ săn..."

Khi liếc nhìn lẫn nhau, tên ném khăn giấy là người đầu tiên quỳ xuống.

"Tôi... tôi xin lỗi..."

Hai tên kia nhanh chóng làm theo.

"Chúng tôi thực sự xin lỗi... chúng tôi sai rồi"

Sau khi liên tục cúi đầu, những tên đó nhanh chóng chạy ra khỏi quán. Những cô nàng cũng luống cuống chạy theo.

Whoa-

Các khách hàng cũng gửi một lời biết ơn thầm lặng đến Jinwoo. Họ đã không thể làm gì. Jinwoo trở về chỗ ngồi của mình. Jinho nhìn cậu với ánh mắt lấp lánh.

"Ước gì em ngẫu được một phần như anh, hyungnim!"

"Thôi đủ rồi!"

Jinwoo cố gắng quay trở lại chủ đề ban đầu.

"Vậy thì - chuyện - cần nói - ở đây- là gì?"

"À thực ra... hyungnim. Em đã suy nghĩ rất nhiều. Để nói ra hết thực sự rất khó khăn. Nên là, em có vài điều muốn hỏi anh."

Jinwoo nghiêng đầu.

"Và?"

"Hyungnim... thật sự là..."

Gương mặt Jinho đỏ lên vì xấu hổ. Cậu nhóc cố thu hết can đảm để kết thúc câu nói của mình.

"...em muốn lập riêng một tổ đội để đột kích..."

Jinwoo trả lời ngay mà không cần suy nghĩ.

"Tôi từ chối."

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thỏa thuận

Yoo Jinho sững sờ.

"Đại ca, em thậm chí còn chưa nói hết..."

"Tôi nghĩ không cần nghe tiếp để hiểu hết ý của cậu."

Jinwoo nói một cách chắc chắn. Không phải anh không thích Jinho. Cậu nhóc là một người năng động và chân thành. Jinho khác hoàn toàn với hình ảnh một người thừa kế mà Jinwoo thường thấy. Tuy nhiên, Jinwoo không có ý định thân quá với một Thợ săn rich boy, người có lẽ xem Hàm ngực như các sân chơi.

"Vậy, nếu đó là tất cả những gì cậu muốn nói, thì tôi đi đây!"

"Hyung... Đại ca..."

Jinho cố gắng níu kéo Jinwoo.

"Đại ca! Chỉ cần 20 lần, à không, 19 lần nữa thôi..."

"Ở đâu? Hàm ngực sao?"

"Vâng, và em sẽ đưa cho anh khoản thù lao xứng đáng!"

Jinho nói như cầu xin. Jinwoo nghiêng đầu. Có hai lý do khiến một người đi làm Thợ săn: tiền và trách nhiệm. Nhưng Jinho có vẻ như không phù hợp với nguyên tắc đó. Cậu ta là người thừa kế trẻ tuổi, tiền trong Hàm ngực không hề quan trọng. Còn nếu đó là nghĩa vụ, Jinho sẽ không đi van nài người khác

giúp đỡ như vậy.

Hay là cậu nhóc đang muốn thử cảm giác mạnh, sự sợ hãi trong các Hàm ngục? Cũng có thể như vậy. Một công tử sinh ra trong gia đình giàu sù, được đáp ứng mọi nhu cầu và lúc nào cũng được chăm sóc, biết đâu lại chán ngán cảm giác an toàn vốn có thì sao.

‘Mình nghĩ rằng có đủ kiểu người trên thế giới này...’

Đó là ý kiến riêng của Jinwoo. Nhưng kì lạ thay, khi nhìn vào mắt Jinho, anh lại thấy một quyết tâm mạnh mẽ xuất hiện trong đó.

‘Không lẽ cậu nhóc có mục đích khác sao?’

Thay vì khoản phí bình thường, cậu nhóc đang muốn có hợp đồng riêng, và điều làm Jinwoo thích thú là con số 19 lần kia. Đột nhiên, Jinwoo đưa ra sự tính toán của mình.

‘Nếu cuộc đột kích vừa rồi là lần đầu tiên, thêm 19 cái nữa thì...’

Một điều Jinwoo chưa từng nghĩ đến.

Anh đưa ra kết luận, gọn gàng nhưng chính xác.

‘Cậu đang tính đến việc xin giấy phép chủ Hội sao?’

‘Vâng, thưa Đại ca!’

Thật may mắn khi Jinwoo không gọi một tách cà phê. Nếu không, có lẽ anh đã phun lại một ngụm vào đó.

‘Cậu định trở thành chủ một Bang Hội sao? Cậu...’

‘Thật ra thì... khó nói lắm Đại ca...’

Mặt Jinho lúc này chẳng khác gì một quả cà chua.

‘Hãy nghe em giải thích...Đại ca...’

‘...’

Jinwoo ngồi xuống chậm rãi, anh muốn xem ý định của cậu nhóc là gì.

‘Được rồi. Tôi nghe đây!’

Dù sao thì một giờ vẫn chưa trôi qua. Anh ngồi nghe thêm một chút cũng chẳng mất mát gì. Yoo Jinho ngồi xuống theo và đổi mặt Jinwoo một lần nữa.

‘Đúng như anh nói, em muốn nhận được giấy phép làm Hội trưởng.’

Không khó để một Thợ săn được cấp giấy phép chủ Hội. Chỉ cần Thợ săn đó có kinh nghiệm tham gia 20 cuộc đột kích. Sau đó, họ chỉ cần tham gia một bài thi viết đơn giản, cuối cùng là đợi cấp giấy phép.

Tuy nhiên, một Bang Hội thành lập bởi một Thợ săn không tên tuổi sẽ chẳng có ai thêm vào. Và nếu không duy trì đủ số lượng thành viên tối thiểu, họ sẽ bị giải tán.

Yoo Jinho tiếp tục.

‘Điều này chưa được tiết lộ, nhưng thực sự là cha em đang muốn thành lập một Bang Hội...’

‘Tập đoàn Yoojin muốn thành lập một Bang Hội sao?’

Thấy Jinwoo có vẻ quan tâm, Jinho tiếp tục hào hứng.

‘Cha em muốn thành lập một Bang Hội lớn, và qua đó, cha muốn tiến hành các công việc kinh doanh liên quan đến Thợ săn.’

Nếu một công ty muốn tiến hành kinh doanh liên quan đến Thợ săn, sự hợp tác của Bang Hội vô cùng quan trọng. Nó yêu cầu một nguồn cung cực kỳ lớn. Từ ma thạch, lõi ma thuật, xác ma thú và hàng hà sa số trang bị từ Công hạng B, thậm chí là A.

‘Nên ông ấy muốn cắt bỏ khâu trung gian?’

‘Đúng là như vậy Đại ca!’

Với tiềm lực của Tập đoàn Yoojin, đó là điều nằm trong tầm tay.

Vấn đề ở đây, ai sẽ là người quản lý Bang Hội đó?

“Hiện tại, cha em muốn một Thợ săn hạng S làm hội trưởng, còn anh trai em làm Hội phó để điều hành mọi thứ. Như đó là chi nhánh của tập đoàn Yoojin vậy... Có điều...”

Jinwoo lơ mơ đoán được dụng ý trong câu nói của Jinho. Kế hoạch của cha cậu có một lỗ hổng nho nhỏ. Hội trưởng nắm quyền tuyệt đối trong một Bang Hội. Nếu có xích mích xảy ra giữa họ và Thợ săn đó, mọi tính toán sẽ bị phá sản.

Nếu muốn vậy, chỉ có thể đưa một người không bao giờ phản bội tập đoàn, trở thành chủ Hội.

Như con trai chủ tịch chẳng hạn!

Và Yoo Jinho là con trai của chủ tịch Yoo Myungghan.

“... tầm ảnh hưởng và thành tích của em đều không bằng anh trai em, nên cha không cho em làm chủ Hội. Ý tưởng kinh doanh liên quan đến Thợ săn cũng là của anh ấy. Nhờ đó mà công ty mới có lợi nhuận khổng lồ như bây giờ.”

Ở tuổi 31, anh của Jinho đã là một doanh nhân thành đạt. Trong khi đó, em trai anh ta chỉ là một sinh viên đại học 22 tuổi, dù cậu nhóc đã là một người đã thức tỉnh.

Rõ ràng là, chủ tịch muốn để lại tập đoàn cho con trai lớn. Dù anh ta trở thành Hội trưởng trong tâm thế không phải là một Thợ săn, nhưng anh vẫn có thể đem lại lợi nhuận khổng lồ cho công ty cũng như Bang Hội. Có điều, họ phải đánh cược về lòng trung thành của những Thợ săn được tuyển dụng.

“Vậy là cậu định thuyết phục cha mình để làm chủ Hội?”

“Vâng, đúng là như vậy, Đại ca!”

Giờ thì Jinwoo đã hiểu, tại sao cậu nhóc bám víu vào anh với sự tuyệt vọng. Nếu cậu ta đi theo một Thợ săn cấp cao, đó chẳng khác gì việc mua giấy phép chủ Hội cả. Nhưng nếu Jinho đi với những Thợ săn hạng thấp hơn và hoàn thành 20 cuộc đột kích thì sao?

Điều này có thể làm lay động trái tim cha cậu ấy.

Jinho phải chứng tỏ mình có khả năng dẫn dắt mọi người. Đây như một canh bạc của cậu nhóc. Sau khi thành chủ Hội, Jinho có thể để Thợ săn hạng S làm Hội phó, đồng thời chiêu mộ thêm thành viên. Miễn là người đứng đầu có tầm nhìn và kỹ năng đủ tốt, các Thợ săn sẽ dễ dàng chấp nhận.

Muốn vậy, đầu tiên Jinho cần hoàn thành 19 cuộc đột kích nữa. Nhưng phải với Thợ săn hạng thấp.

“Đại ca, làm ơn! Xin anh giúp em...”

Jinho cúi đầu một lúc lâu. Nếu không có Jinwoo, cậu nhóc đã bỏ mạng không dưới hai lần, ngay với cuộc đột kích đầu tiên. Một lần là con Boss, một lần là Hwang Dongseok. Cậu nhóc cần một người đáng tin cậy.

‘Mình hy vọng có thể đặt trọn niềm tin vào Đại ca...’

Đối với Jinho, Jinwoo là người đối xử công bằng với tất cả. Anh ấy có thể lạnh lùng giết sạch kẻ thù, nhưng lại dễ dàng bỏ qua cho những người không liên quan. Một người không bao giờ lấy những thứ không thuộc về mình.

Thợ săn hạng E Sung Jinwoo là mảnh ghép hoàn hảo cho kế hoạch của cậu.

Nhưng Jinwoo đâu cần Jinho. Anh nhanh chóng hỏi lại.

“Vậy tôi sẽ nhận được gì?”

Jinho ngẩng đầu lên, cậu nhanh chóng rút ra một phong bì, có vẻ như đã chuẩn bị từ trước. Bên trong đó là bản thiết kế một tòa nhà. Cậu đưa nó cho Jinwoo.

“Đây là tòa nhà mà cha em định xây dựng văn phòng Bang Hội. Giá trị ước tính khoảng 30 tỉ won.”

Dù Hiệp hội Thợ săn làm việc cật lực hàng ngày, khả năng Hàm ngục bùng nổ luôn hiển hiện trước mắt. Do đó, khu vực nào có trụ sở của những Bang Hội lớn, giá nhà đất đều tăng vọt. Mạng sống con người vẫn là thứ quý giá nhất. Một Hội nhỏ cũng đã đem lại niềm tin cho họ, nếu đó là một Bang Hội lớn thì còn đến mức nào nữa?

“Nếu em được làm chủ Hội, em sẽ dành một năm để đưa Hội vào guồng. Sau đó, em sẽ chuyển quyền sở hữu cho Đại ca. Tất nhiên là em sẽ là một bản cam kết và công chứng.”

Tòa nhà trị giá 30 tỉ won. Chỉ với 19 lần đột kích.

Jinwoo bắt giác mỉm cười.

“Cậu nói đây là cái giá để trở thành chủ Hội sao?”

“Đúng vậy, thưa Đại ca!”

Vào cái ngày Jinho bước vào Hầm ngục hạng C, cậu đã hiểu bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra bên trong một cánh Cổng. Nếu đi với Thợ săn yếu, cậu có thể mất mạng trước khi hoàn thành cuộc đột kích. Còn nếu thuê một Thợ săn hạng cao, cha cậu hẳn sẽ không chấp nhận.

Nhưng Jinwoo thì khác, Thợ săn hạng E lại hạ gục một con Boss hạng C. Thậm chí tiêu diệt luôn một tổ đội hạng C mà không có thương tích trầm trọng nào.

‘Đại ca ít nhất phải hạng B, có thể còn hơn nữa...’

Jinwoo đang cố đoán tâm trạng của Jinwoo lúc này.

‘Mình phải làm gì đây?’

Jinwoo đang rơi vào suy ngẫm.

30 tỉ won.

Một số tiền khổng lồ.

Nếu trúng xổ số 1 tỉ rưỡi won, Jinwoo phải trúng 20 lần mới có được số tiền này. Hơn nữa, giá của căn nhà sẽ tăng lên nhiều lần khi Bang Hội hoạt động. Một Thợ săn bình thường chắc chắn không bao giờ bỏ qua cơ hội này.

Nhưng Jinwoo thì khác.

Anh là Thợ săn độc nhất có khả năng đó.

Phát triển bản thân không giới hạn.

Chỉ cần Jinwoo tiếp tục làm nhiệm vụ và lên cấp, anh có thể trở thành một Thợ săn hạng S. Thậm chí còn có thể cao hơn.

‘Nếu mình là Thợ săn hạng S, 30 tỉ chẳng là gì cả...’

Chi phí để chiêu mộ một Thợ săn hạng S lên đến vài chục tỉ. Không một ngôi sao thể thao hay diễn viên nào có thể so sánh được với họ. Đây là thế giới mà Thợ săn có tầm ảnh hưởng tới cả quốc gia. Sự đối xử với một Thợ săn hạng S vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Vì vậy, điều Jinwoo cần thiết bây giờ không phải là tiền, mà là tiếp tục thăng cấp. Và để làm điều đó, thì chỉ một mình là tốt nhất.

‘Mình cần giảm tối thiểu những thứ không liên quan.’

Đột kích cùng nhau sẽ làm giảm điểm kinh nghiệm anh nhận được, hơn nữa còn bị cái nhìn soi mói từ Thợ săn khác. Ngay cả trong Hầm ngục vừa rồi, Jinwoo cũng cần sự im lặng của Jinho để mọi chuyện diễn ra suôn sẻ. Đã vậy, để phù hợp với lịch trình của họ cũng là một chuyện khó khăn. Thành ra, trong chuyện này, có quá nhiều điểm bất cập.

‘Mình có thể kiếm được nhiều hơn số tiền này.’

Dù khá tiếc nuối nhưng Jinwoo quyết định sẽ từ chối.

‘Mà khoan đã...’

Trong đầu Jinwoo lóe lên một ý tưởng. Vừa có thể kiếm tiền, vừa đảm bảo việc lên cấp.

‘Nếu mình có thể làm vậy thì...’

Jinwoo ngẩng đầu lên, Jinho đang nhìn anh bằng đôi mắt lo lắng.

Anh bắt đầu cất giọng, xóa tan bầu không khí này.

“Tôi có một điều kiện!”

Khuôn mặt Jinho nhanh chóng bùng lên rạng rỡ.

“Bất cứ điều gì! Chỉ cần anh cho em biết Đại ca!”

Jinwoo tự hỏi không biết cậu nhóc còn cười được sau khi nghe điều kiện của anh không. Jinwoo nghiêm mặt.

“Tôi và cậu. Chỉ hai người chúng ta tham gia cuộc đột kích!”

“Dạ?”

Yoo Jinho ngỡ ngác như vừa trên trời rơi xuống.

“Hyung...Đại ca... xin lỗi nếu em nghe lộn. Anh nói là em với anh sẽ dọn dẹp một Hàm ngục hả?”

“Cậu nghe đúng rồi đấy!”

Gương mặt Jinho chưa khi nào giống Bạch Tuyết hơn lúc này. Trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Mình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hộp quà ngẫu nhiên

Nếu đó chỉ là con Trùm, Jinho tin rằng Jinwoo có thể tự solo được. Nhưng nghĩ đến việc đám côn trùng lúc nhúc ở lối vào làm Jinho rợn tóc gáy.

“...”

Thấy Jinho vẫn đang cứng họng, Jinwoo gật gù hiểu ý.

‘Nhưng đây là cách tốt nhất.’

Một mũi tên trúng hai con nhạn.

Rất khó để một Thợ săn hạng E tham gia một tổ đội đột kích. Đó là kinh nghiệm xương máu mà Jinwoo đã trải qua. Anh không thể giữ quyền đột kích một Hàm ngục hay tự tạo nhóm dưới thông tin của mình. Và giờ Jinho lại đề nghị thành lập tổ đội riêng cho anh.

Một cơ hội không thể tốt hơn.

“Nhưng... nhưng mà huynhnim. Để vào Cổng hạng C cần tối thiểu 10 người.”

“Nếu chúng ta nói cần những người đến điểm danh và nhận tiền, hẳn là sẽ có vô số Thợ săn xếp hàng để đăng kí đấy!”

Đó là cách mà Hwang Dongseok vẫn hay làm. Những Thợ săn cần tiền nhưng không muốn mạo hiểm mạng sống sẽ lao đầu vào không chút suy nghĩ.

Mặt Jinho như chảy dài ra.

“Ý anh là... em và anh tự xử lý hết bọn ma thú trong Hàm ngục?”

Chà, thực ra thì chỉ có mình Jinwoo solo chứ mấy.

“Ừ... đúng!”

Bằng cách này, Jinwoo có thể nhận trọn vẹn điểm kinh nghiệm cho mình. Với lại, có Jinho đi cùng, anh không cần lo lắng việc che giấu năng lực thực sự.

‘Mình sẽ dễ dàng tăng cấp khả năng của bản thân...’

Hơn nữa, khi xong việc, Jinwoo sẽ có được tòa nhà trị giá 30 tỉ.

Tất cả những gì còn lại chỉ là thuyết phục Jinho.

Đúng như dự đoán. Cậu nhóc vẫn chưa hết kinh hoàng.

“Nó... nó nguy hiểm lắm Đại ca...”

“Khục khục. Cậu chưa hiểu hết dụng ý của tôi mà.”

“Dạ? Là sao?”

Jinwoo ra hiệu cho Jinho lại gần hơn, và anh thì thầm.

“Nhìn ở một góc độ khác đi. Nếu chỉ có hai chúng ta vào Hầm ngục, sẽ càng ít người bị thương hơn đúng không?”

“Đúng... à...”

“Hãy tưởng tượng cha cậu sẽ nghĩ gì, nếu một tổ đội do cậu tập hợp, không có một ai bị thương suốt 19 cuộc đột kích.”

Đôi mắt Jinho mở to, như đang nuốt lấy từng lời chỉ giáo của Jinwoo.

“Nếu điều đó xảy ra, việc thuyết phục cha cậu sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

Một Thọ sẵn xếp hạng D đơn thuần, dẫn dắt được một nhóm trải qua 19 cuộc đột kích mà không hề có thương vong đáng kể. Vậy thì còn có ai xứng đáng cho chức Hội trưởng hơn nữa. Đây có thể xem như chiến công vĩ đại nhất từ trước đến giờ Jinho mang lại cho cha cậu.

Jinwoo vô cùng hài lòng khi thấy biểu cảm của Jinho.

“Vậy là xong!”

Jinwoo hoàn toàn nằm ở thế chủ động. Ngay cả khi không thể thuyết phục Jinho, anh luôn có thể đảm bảo sự phát triển của bản thân thông qua những cuộc đột kích của Hiệp hội. Vấn đề chỉ là thời gian.

Trong khi đó, Jinho vẫn đang trầm tư.

Điều này có hơi đáng sợ một chút, nhưng nếu nó thành công như Jinwoo hyung nói, đó sẽ là một kì tích đối với cậu. Nghĩ về sức mạnh của Jinwoo trong trận chiến vừa rồi, Jinho điều đó là hoàn toàn có thể.

Cuối cùng, Jinho đã bị thuyết phục.

“Em đồng ý, Đại ca! Em sẽ lo các thành viên còn lại trong nhóm.”

“Tốt lắm!”

Jinwoo gật đầu. Cuối cùng hai người đã đi đến quyết định cuối cùng. Jinho đã có thể ngồi thẳng dậy và nở một nụ cười rạng rỡ.

“Mình đã có được sự giúp đỡ của Đại ca.”

Các cuộc đột kích còn lại không đáng lo lắng nữa. Cậu đã có đồng minh đáng tin cậy nhất ở bên cạnh. Và theo Jinwoo, việc tập hợp những thành viên còn lại đột nhiên dễ dàng hơn rất nhiều. Không nhất thiết phải là những Thọ sản nữa. Thay vào đó là bất kì người nào có đủ điều kiện.

“Điều này sẽ giúp mình tiến một bước gần hơn đến vị trí chủ Hội.”

Jinwoo cũng mỉm cười, nhưng với hàm ý khác.

“Mình sẽ solo tất cả Hầm ngục hạng C, và nhanh chóng thăng cấp.”

Hai người rời quán cà phê với tâm trạng vô cùng hài lòng.

Sau khi tạm biệt Jinho, Jinwoo nhanh chóng về nhà. Anh không biết khi nào Hiệp hội sẽ liên lạc trở lại. Đã 10 ngày kể từ khi anh xuất viện, không có gì ngạc nhiên nếu Công xuất hiện trong khu vực lân cận.

Thông thường, Hiệp hội sẽ triệu tập Thọ sản tham gia các cuộc đột kích khoảng 2 đến 3 lần một tháng. Đó là lý do tại sao Jinwoo chỉ dành cho Jinho một giờ đồng hồ.

“Ngay lúc này, nếu bỏ lỡ dù chỉ một Hầm ngục hạng E, đó sẽ là điều vô cùng đáng tiếc...”

Jinwoo muốn nhanh chóng tăng cấp thông qua việc săn ma thú. Rất may, điện thoại sẽ sửa xong sau vài ngày nữa, không thì sẽ vô cùng bất tiện.

Jinwoo mở cửa và bước vào.

“...”

Ngôi nhà hoàn toàn vắng lặng. Giờ này Jinh đang ở trường. Xác nhận điều đó, Jinwoo mở bảng nhiệm vụ hàng ngày lên để nhận phần thưởng của mình.

“Giờ là phần thưởng của ngày hôm nay...”

Jinwoo đã hoàn thành nhiệm vụ trước khi gặp mặt Jinho, nhưng anh vẫn chưa nhận. Thật bất tiện nếu ánh sáng hồi phục trạng thái hay một hộp quà rơi ra

khi anh đang đi trên đường.

Ring~

Thực hiện 100 lần chống đẩy

Hoàn thành (100/100)

Thực hiện 100 lần gập bụng

Hoàn thành (100/100)

Thực hiện 100 lần squats

Hoàn thành (100/100)

Chạy 10km

Hoàn thành (11/10)

Bạn đã hoàn thành Nhiệm vụ hàng ngày: Chuẩn bị để trở nên mạnh mẽ

Phản thưởng nhiệm vụ

Bạn có muốn nhận phần thưởng? (Có / Không)

“Có-... à xí điều, không, không!”

Jinwoo định xác nhận phần thưởng theo thói quen, nhưng có gì đó là anh khựng lại. Đôi mắt anh tập trung vào phần chạy của nhiệm vụ.

Chạy 10km

Hoàn thành (11/10)

Anh đã chạy quá 10km, và nó đã cộng thêm vào 1km nữa. Điều này làm Jiwoo suy tư.

‘Tại sao nó vẫn tính thêm dù mình đã hoàn thành nhiệm vụ?’

Đôi mắt anh nheo lại. Có gì trùng hợp ở đây không.

Jinwoo nằm úp xuống đất và chống đẩy. Đôi mắt anh vẫn dán chặt vào màn hình nhiệm vụ.

Ring~

Bạn đã chống đẩy thành công một lần!

Thực hiện 100 lần chống đẩy

Hoàn thành (111/100)

Ring~

Bạn đã chống đẩy thành công một lần!

Thực hiện 100 lần chống đẩy

Hoàn thành (112/100)

‘Đúng như mình nghĩ...’

Không phải duy nhất việc chạy mới được cộng thêm sau khi hoàn thành. Ngay cả chống đẩy cũng vậy.

Jinwoo đang vô cùng tò mò. Không biết con số sẽ tăng lên tới khi nào. Cánh tay anh gồng lên, lộ ra những đường gân mạnh mẽ. Nhờ thuộc tính ngày một tăng cao, Jinwoo gần như không cảm nhận được sức nặng của cơ thể nữa. Chẳng mấy chốc, con số đạt đến 200.

Ring~

Bạn đã chống đẩy thành công một lần!

Thực hiện 100 lần chống đẩy

Hoàn thành (200/100)

Ring~

Bạn đã chống đẩy thành công một lần!

Thực hiện 100 lần chống đẩy

Hoàn thành (200/100)

Con số dừng lại ở 200. Jinwoo tiếp tục thêm vài lần nữa nhưng nó vẫn không thay đổi. Ngay sau đó, anh cũng nhanh chóng hoàn thành nốt bài tập gấp bụng và squats.

Thực hiện 100 lần chống đẩy

Hoàn thành (200/100)

Thực hiện 100 lần gấp bụng

Hoàn thành (200/100)

Thực hiện 100 lần squats

Hoàn thành (200/100)

Chạy 10km

Hoàn thành (11/10)

Chính xác là 200. Con số không tăng lên vô hạn, nhưng không hề dừng lại ở 100. Có một điều gì đó Jinwoo không giải thích được. Sẽ ra sao nếu tất cả các mốc tăng lên đều được đáp ứng?

‘Thời gian là vàng...’

Jinwoo rời khỏi nhà như một quả tên lửa. Anh hoàn thành 9km chạy nhanh chưa từng thấy. Khi anh dừng lại trước cửa nhà, một tin nhắn xuất hiện.

Ring~

Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ ẩn: Sự chuẩn bị để trở nên mạnh mẽ

Phần thưởng nhiệm vụ đã xuất hiện

Bạn có muốn xác minh? (Có / Không)

Tên của nhiệm vụ không thay đổi, nhưng nó lại trở thành nhiệm vụ ẩn. Trực giác của Jinwoo đã đúng. Anh nuốt nước bọt.

‘Kiểm tra...’

Bạn nhận được các phần thưởng dưới đây!

Phần thưởng 1: Phục hồi trạng thái

Phần thưởng 2: Tất cả các chỉ số +3

Phần thưởng 3: Chọn một trong hai

[Hộp quà ngẫu nhiên may mắn] (Chọn)

[Hộp quà ngẫu nhiên bị nguyền rủa] (Chọn)

Chấp nhận tất cả?

‘Tặng 3 điểm cho mọi chỉ số!’

Đôi mắt Jinwoo mở to đến mức không thể to hơn. Phần thưởng của nhiệm vụ ẩn quá tuyệt vời. Nó bằng với việc anh tăng 3 cấp độ. Không, thậm chí còn

tốt hơn rất nhiều theo một cách nào đó. Những điểm này sẽ giúp việc lên cấp của anh dễ dàng hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, Jinwoo cũng cảm thấy có chút tiếc nuối. Giả như, giả như mà những nhiệm vụ hàng ngày trước kia cũng hoàn thành theo cách này. Nhưng biết đâu được, nhiệm vụ ẩn này chỉ có một lần.

Và nếu nó chỉ có một lần, Jinwoo cần lựa chọn thật kỹ phần thưởng số 3.

Phần thưởng 3: Chọn một trong hai

[Hộp quà ngẫu nhiên may mắn] (Chọn)

[Hộp quà ngẫu nhiên bị nguyên rửa] (Chọn)

Đây là lần đầu tiên Jinwoo phải lựa chọn phần thưởng. Chỉ có thể chọn một.

‘Mình sẽ không biết cái còn lại chứa gì nữa...’

Nhìn theo cái tên, có lẽ đã thấy đâu là sự lựa chọn. Nhưng đó cũng có thể là một cái bẫy.

‘Nhận phần thưởng 3.’

Bạn phải chọn giữa hai hộp ngẫu nhiên

Hộp quà ngẫu nhiên may mắn

Cung cấp những gì [Người chơi] muốn

Hộp quà ngẫu nhiên bị nguyên rửa

Cung cấp những gì [Người chơi] cần

Bạn sẽ chọn phần thưởng nào?

Cách giải thích khá đơn giản, nhưng lại làm cho mọi thứ còn khó khăn hơn. Nếu không có cái giải thích kia, Jinwoo đã chọn Hộp quà may mắn mà không mấy may suy nghĩ. Nhưng sau lời giải thích kia, nó khiến anh có cảm giác sẽ hối hận nếu như bỏ lỡ bất cứ hộp quà nào.

‘Một cái gì đó mà mình muốn, so với một cái gì đó mà mình cần...’

Thoạt nhìn, có vẻ như hai thứ không khác nhau lắm. Chúng đều tốt cho anh.

‘Nhưng có một cái bẫy ở đây!’

Thứ gì đó mà Jinwoo muốn sẽ là thứ cần thiết. Nhưng mà thứ anh cần, không nhất thiết sẽ là thứ anh muốn. Ví dụ nếu trong tình huống mà Jinwoo gặp nguy hiểm, và anh cần một vũ khí mạnh mẽ, một quả bom nguyên tử có thể xuất hiện để thổi bay kẻ thù. Đồng thời nó thổi bay anh luôn.

‘Hình như nó giống với cái từ nguyên rửa.’

Jinwoo quyết định lựa chọn ít rủi ro hơn. Chưa biết kết quả ra sao, tốt hơn hết là giảm thiểu điều hối tiếc có thể xảy ra. Anh đưa ra một quyết định lạnh lùng.

“Hộp quà may mắn!”

Một chiếc hộp nhỏ xuất hiện dưới chân anh.

Jinwoo nhặt nó lên.

‘Nó có thể là cái gì đây...?’

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Phần thưởng từ Kẻ canh cổng

Thật khó để né tránh với cơ thể tà toi như thế này. Dù cơ thể có đau đớn, Jinwoo vẫn phải tiếp tục di chuyển. Nếu cậu mất ý thức lúc này, mọi thứ sẽ chấm hết.

‘...178...179...180!’

Đã hết 3 phút kích hoạt kỹ năng của con thú. Jinwoo bắt đầu kích hoạt con át chủ bài của mình. Thứ mà cậu đã chuẩn bị trước khi chiến đấu.

‘Chấp nhận phần thưởng 1!’

Jinwoo đã cố tình giữ phần thưởng lại, để chờ đợi một dịp như thế này.

Phần thưởng 1: Phục hồi trạng thái được chấp nhận!

Vù!

Một luồng ánh sáng xanh bao phủ cơ thể Jinwoo. Toàn bộ cơ thể và Hp của cậu đã được hồi phục.

HP: 3602 / 3602

Vai và cánh tay bị thương cũng đã được chữa lành.

‘Đây là cơ hội của mình!’

Hai bên lại đối mặt nhau. Dù với sự nhanh nhẹn của mình, Cerberus cũng bắt đầu lúng túng trước những bước di chuyển của Jinwoo. Khi thể lực đã được phục hồi, Jinwoo khéo léo di chuyển quanh đầu của Cerberus. Cậu nhanh chóng khóa đầu nó bằng một cánh tay, sau đó tay phải xuất hiện Nhanh độc của Casaka.

Con dao găm trong tay phải Jinwoo, nhắm vào cổ con thú một cách không khoan nhượng.

Phập! Phập! Phập! Phập!

Sau khi trạng thái Cuồng nộ hết thời gian, con thú đã bắt đầu cảm thấy đau đớn. Nó cố giãy dụa để Jinwoo rút khỏi cổ của nó.

Ắng! Ắng!

Nhưng Jinwoo vẫn cứ đầu tiếp tục ghim dao. Mặc cho con quái vật vùng vẫy phá hủy mọi thứ xung quanh để Jinwoo rơi xuống.

Phập! Phập! Phập!

Cerberus cố gắng trong tuyệt vọng. Và sau cùng, trận chiến đã kết thúc.

Phập! Phập!

Nhanh độc của Casaka xuyên qua cổ họng, hướng về tim con quái vật.

Phập! Phập! Phập!

Sự chống cự của Cerberus giảm dần.

Ắng!

Cuối cùng, đầu của nó lịm đi.

Rìng~

Bạn đã hạ gục Kẻ canh giữ Cổng Địa ngục – Cerberus

Bạn đã lên cấp!

Bạn đã lên cấp!

Bạn đã lên cấp!

Bạn đã lên cấp!

Tăng 4 cấp độ. Đây quả thực là một trận chiến khó khăn. Jinwoo cần chắc chắn con quái vật đã chết trước khi buông cổ nó ra. Cơ thể nó ngã phịch xuống đất một cách vô hồn.

Thịch!

Jinwoo khụy người xuống, hai tay chống đầu gối.

“Hah...”

Cậu thở phào nhẹ nhõm. Jinwoo không nghĩ mình phải đối mặt với một con thú biết sử dụng kỹ năng. Nếu không có con át chủ bài thú săn, giờ người nằm dưới đất chính là cậu. Thoáng chốc, Jinwoo rùng mình với ý nghĩ đó.

‘Ah, vật phẩm..’

Jinwoo đang nghĩ đến thứ mà cậu nhận được sau khi hạ gục Cerberus.

Cậu thở phào và đưa tay về phía xác con thú.

Ring~

Bạn đã tìm thấy Vòng cổ của Kẻ canh giữ

Bạn có muốn nhận nó?

Bạn đã tìm thấy Chìa khóa Cổng lâu đài

Bạn có muốn nhận nó?

Bạn đã tìm thấy Răng nanh của Cerberus x 3

Bạn có muốn nhận nó?

‘Chấp nhận tất cả!’

Vòng cổ của Kẻ canh giữ

Độ hiếm: A

Loại: Vòng cổ

Nhanh nhẹn + 20

Giác quan + 20

Răng nanh Cerberus

Độ hiếm: Không

Loại: Rác

Chìa khóa Cổng Lâu đài

Độ hiếm: A

Loại: Chìa khóa

Chìa khóa cổng của Lâu đài quý

Nhận được sau khi giết Kẻ canh giữ

“Woaaaa!”

Jinwoo không tin vào mắt mình.

‘Nhanh nhẹn và Giác quan được tăng thêm 20 điểm..’

Chỉ số của Vòng cổ thật đáng kinh ngạc. Không uống công là một vật phẩm Hạng A. Đó là trang bị xịn nhất từ trước đến nay của Jinwoo.

‘Một trang bị thật ý nghĩa sau trận chiến.’

Nếu như nó là một món đồ lỏm, hẳn là Jinwoo sẽ điên lên. Nhưng khi nhìn lại vào sợi dây chuyền, cậu có chút lưỡng lự. Một chiếc vòng hình tròn, có

viên vàng và những chiếc gai nhô ra xung quanh. Rõ ràng là chiếc vòng đeo cổ của chó.

‘Hmmm...’

Jinwoo đành nhắm mắt nhắm mũi đưa chiếc vòng vào cổ mình. Một tin nhắn của Hệ thống xuất hiện.

Ring~

Bạn có muốn trang bị Vòng cổ của Kẻ canh giữ không?

Jinwoo lại lưỡng lự.

“... Chắc chắn...”

Chiếc vòng từ từ biến mất khỏi tay cậu.

Vòng cổ của Kẻ canh giữ đã được trang bị!

‘Hả?’

Jinwoo nhanh chóng mở màn hình trạng thái của mình.

Chỉ số

Sức mạnh: 60

Thể chất: 39

Nhanh nhẹn: 80

Trí tuệ: 37

Giác quan: 67

Giảm sát thương vật lý: 20%

Điểm chỉ số còn lại: 0

“Oh! Không thể tin được!”

Nhanh nhẹn và Giác quan của anh đã được cộng thêm 20 điểm. Chỉ số của chiếc vòng đã cộng dồn vào chỉ số của Jinwoo. Cậu sờ quanh cổ mình. Không cảm thấy gì ở đó. Có vẻ như việc trang bị vật phẩm của Hệ thống sẽ không được nhìn thấy.

Jinwoo thở phào nhẹ nhõm. Cậu cảm thấy may mắn vì không phải ra đường với chiếc vòng đeo cổ của chó.

‘Tiếp theo là răng nanh...’

Mỗi chiếc răng có giá tới 150.000 vàng. Với chỉ 3 chiếc răng, Jinwoo đã kiếm được 450.000 vàng.

Vàng hiện tại: 562.362

‘Loại răng gì mà đắt dữ thần vậy trời?’

Cuộc chạm trán đầu tiên đã đem lại dự cảm không lành cho Jinwoo về nơi này. Đây sẽ là một cuộc chiến vô cùng khó khăn. Lâu đài quý không phải là một khu vui chơi.

Tuy nhiên, cũng có điểm đáng mừng. Chỉ hạ một con quái đã đem về số vàng gấp 4 lần số vàng cậu kiếm được ở Hàm ngục trước kia. Nếu cứ tiếp tục như này, cậu hoàn toàn có thể mua được những vật phẩm đắt tiền trong Cửa hàng.

‘Miễn là mình có thể dọn sạch nơi này...’

Jinwoo nhìn lên tòa tháp rực lửa.

Phùng!

Đỉnh tháp bao phủ bởi một màn sương kì lạ. Cách duy nhất để giải đáp thắc mắc chính là tự mình trải nghiệm. Nhưng Jinwoo nhanh chóng lắc đầu.

‘Không! Còn quá sớm để leo lên đó!’

Cậu mới chỉ đủ khả năng để đánh bại con quái vật canh cổng. May mắn là cậu có danh hiệu đi kèm, cộng với mảnh khố hồi phục của nhiệm vụ hàng ngày. Jinwoo không thể biết được có gì ở bên trong. Thế nên, bây giờ cậu quyết định rút lui.

Tuy nhiên, có một điều Jinwoo chắc chắn. Đây chính là món quà mà cậu muốn.

Mô tả của chiếc Hộp không hề sai chút nào. Thăng cấp, vật phẩm và vàng. Tất cả đều là những thứ cậu muốn. Một khi cậu có đủ sức mạnh, cậu sẽ có tất cả mọi thứ.

Có điều giờ chưa phải là lúc.

Hơi thất vọng, nhưng Jinwoo đành cất chìa khóa vào kho.

‘Minh nhất định sẽ quay trở lại!’

Đó như là một lời hứa. Đây kiên định.

Jinwoo quay đi với một nụ cười trên gương mặt.

- - -

Vài ngày trôi qua trong bình lặng. Còn Jinho lại liên tục gọi điện hàng ngày, như để kiểm tra tình hình của Jinwoo.

‘Hyungnim! Là em đây, Yoo Jinho đây!’

‘Rồi, nói ngắn gọn thôi.’

‘Vâng, hyungnim!’

Jinho nói với Jinwoo rằng cậu nhóc đang nhanh chóng tập hợp một đội. Rằng cậu nhóc đang làm việc rất chăm chỉ. Tổ đội đột kích sắp xong xuôi, nên mong Jinwoo hãy chờ thêm một chút.

‘Cậu ta sợ mình rút lui thì phải...’

Nhưng ngoài việc chờ đợi Jinho, Jinwoo cũng không còn cách nào khác. Trong những ngày vừa qua, cậu đã liên tục xem qua trang web của Hiệp hội. Và cũng như mọi lần, không có cuộc đột kích nào dành cho Thợ săn hạng E cả.

Cuộc đột kích với tên Hwang Dongseok phải nói là khá may mắn. Ngay cả khi tên khốn đó có âm mưu thủ đoạn đến đâu, không thể phủ nhận nhờ có hắn cậu mới có thể tham gia một cuộc đột kích riêng.

‘Minh đã có tiền, lên cấp và còn có thêm một kỹ năng mới!’

‘Ừa chờ chút... mình đang cảm ơn tên đó à?’

Jinwoo ôm đầu. Mặc kệ đi, dù có phải gặp thêm nhiều tên khốn như vậy, cậu vẫn muốn quay trở lại Hàm ngục hơn.

Ọc ọc!

Bụng Jinwoo đột ngột sôi lên.

‘Tới giờ ăn chưa nhỉ?’

Jinwoo bước ra khỏi bảng công việc và tiến tới nhà bếp.

Tủ lạnh không còn một thứ gì.

“...”

Gần đây cậu bị phân tâm bởi nhiều thứ và quên bồng luôn việc mua thức ăn.

‘Có lẽ hôm nay phải đi chợ rồi...’

Jinwoo vừa ngáp vừa đóng cửa tủ lạnh lại.

Một trong những điểm cậu yêu quý của căn hộ cũ kĩ mà gia đình đang ở, đó là nó rất gần một cửa hàng tạp hóa.

Jinwoo thay tạm một bộ đồ thoải mái và đi ra ngoài. Mất khoảng 10 phút đi bộ để đến đó.

Hàng hóa của cửa hàng đập vào mắt cậu. Không có sự kiện giảm giá gì nên khách hàng khá thưa thớt. Jinwoo cầm lấy một chiếc giỏ và nhanh chóng bước vào khu thực phẩm. Kể từ khi mẹ ngã bệnh, cậu phải quán xuyến mọi việc trong gia đình. Vì vậy, việc đi chợ trở nên khá đơn giản. Đó như là trải nghiệm thường xuyên của Jinwoo.

‘Không có gì đáng mua cả...’

Cậu đang nhìn chằm chằm vào những món đồ và lên thực đơn cho bữa tối.

“Chàng trai trẻ, cậu vẫn khỏe chứ?”

Jinwoo quay lại nơi có giọng nói thân thiện.

‘Là ai?’

Do có chỉ số Giác quan cao, cậu đã biết trước có một Thọ sản ở đó. Nhưng cửa hàng tạp hóa là nơi đông người mua sắm, bao gồm cả những Thọ sản, nên Jinwoo đã không quan tâm. Không ngờ Thọ sản đó lại bắt chuyện với cậu. Thật may, đó là một người quen.

“Chú Song?”

Jinwoo niềm nở với người đàn ông đứng tuổi.

Song Chiyeol, là người mà Jinwoo thân mật gọi bằng chú Song, đang nhìn Jinwoo bằng ánh mắt pha trộn giữa bất ngờ và hạnh phúc.

“Tôi nghe nói cậu đã ổn, nhưng nhìn thấy cậu thế này, tôi thật sự không tin vào mắt mình!”

Song Chiyeol khá bất ngờ trước sự hồi phục của Jinwoo. Xấu hổ trước sự tò mò của ông chú, Jinwoo gãi gãi đầu. Song Chiyeol tiếp tục.

“Tôi đã định đi thăm cậu. Nhưng những tên khốn trong Hiệp hội, không biết moi đâu ra lệnh cấm cho vụ việc. Thế là tôi không thể gặp cậu được! Tôi tin rằng cô Juhee cũng sẽ mừng đến phát điên khi thấy cậu thế này...”

“Juhee sao...?”

“Ừ... Cô ấy bảo sẽ không làm Thọ sản nữa. Nhưng tuần trước vẫn đến một cuộc đột kích nào đó để có thể thấy cậu...”

“Tuần trước sao...?”

Lời giải thích của chú Song làm Jinwoo sức nhớ ra điều gì đó.

Tuần trước.

Thời gian cậu tham gia cuộc đột kích của Hwang Dongseok cũng là lúc Hiệp hội có một cuộc đột kích khác.

‘Đó là lý do tại sao Hiệp hội im lặng...’

Không phải họ không gọi cho cậu, mà thực ra cậu đã bỏ lỡ họ. Một bí ẩn nho nhỏ đã được giải đáp.

Song Chiyeol tiếp tục nhìn kĩ Jinwoo. Ánh mắt của ông không tránh khỏi sự kinh ngạc.

“Cậu Sung vẫn còn đang tuổi ăn tuổi lớn nhỉ? Chân của cậu vẫn...”

Ánh mắt Song Chiyeol rơi xuống nửa dưới người Jinwoo. Sự kinh ngạc trên gương mặt ông nhanh chóng chuyển thành sự kinh hoàng.

“Cậu...cậu Sung...chân của cậu...”

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Phần thưởng từ Kẻ canh cổng

Thật khó để né tránh với cơ thể tã tui như thế này. Dù cơ thể có đau đớn, Jinwoo vẫn phải tiếp tục di chuyển. Nếu cậu mất ý thức lúc này, mọi thứ sẽ chấm hết.

‘...178...179...180!’

Đã hết 3 phút kích hoạt kỹ năng của con thú. Jinwoo bắt đầu kích hoạt con át chủ bài của mình. Thứ mà cậu đã chuẩn bị trước khi chiến đấu.

‘Chấp nhận phần thưởng 1!’

Jinwoo đã cố tình giữ phần thưởng lại, để chờ đợi một dịp như thế này.

Phần thưởng 1: Phục hồi trạng thái được chấp nhận!

Vù!

Một luồng ánh sáng xanh bao phủ cơ thể Jinwoo. Toàn bộ cơ thể và Hp của cậu đã được hồi phục.

HP: 3602 / 3602

Vai và cánh tay bị thương cũng đã được chữa lành.

‘Đây là cơ hội của mình!’

Hai bên lại đối mặt nhau. Dù với sự nhanh nhẹn của mình, Cerberus cũng bắt đầu lúng túng trước những bước di chuyển của Jinwoo. Khi thể lực đã được phục hồi, Jinwoo khéo léo di chuyển quanh đầu của Cerberus. Cậu nhanh chóng khóa đầu nó bằng một cánh tay, sau đó tay phải xuất hiện Nhanh độc của Casaka.

Con dao găm trong tay phải Jinwoo, nhắm vào cổ con thú một cách không khoan nhượng.

Phập! Phập! Phập! Phập!

Sau khi trạng thái Cuồng nộ hết thời gian, con thú đã bắt đầu cảm thấy đau đớn. Nó cố giãy dụa để Jinwoo rút khỏi cổ của nó.

Ầng! Ầng!

Nhưng Jinwoo vẫn cứng đầu tiếp tục ghim dao. Mặc cho con quái vật vùng vẫy phá hủy mọi thứ xung quanh để Jinwoo rơi xuống.

Phập! Phập! Phập!

Cerberus cố gắng trong tuyệt vọng. Và sau cùng, trận chiến đã kết thúc.

Phập! Phập!

Nhanh độc của Casaka xuyên qua cổ họng, hướng về tim con quái vật.

Phập! Phập! Phập!

Sự chống cự của Cerberus giảm dần.

Ầng!

Cuối cùng, đầu của nó lịm đi.

Ring~

Bạn đã hạ gục Kẻ canh giữ Cổng Địa ngục – Cerberus

Bạn đã lên cấp!

Bạn đã lên cấp!

Bạn đã lên cấp!

Bạn đã lên cấp!

Tầng 4 cấp độ. Đây quả thực là một trận chiến khó khăn. Jinwoo cần chắc chắn con quái vật đã chết trước khi buông cổ nó ra. Cơ thể nó ngã phịch xuống đất một cách vô hồn.

Thịch!

Jinwoo khụy người xuống, hai tay chống đầu gối.

“Hah...”

Cậu thở phào nhẹ nhõm. Jinwoo không nghĩ mình phải đối mặt với một con thú biết sử dụng kỹ năng. Nếu không có con át chủ bài thú săn, giờ người nằm dưới đất chính là cậu. Thoáng chốc, Jinwoo rùng mình với ý nghĩ đó.

‘Ah, vật phẩm...’

Jinwoo đang nghĩ đến thứ mà cậu nhận được sau khi hạ gục Cerberus.

Cậu thở phào và đưa tay về phía xác con thú.

Ring~

Bạn đã tìm thấy Vòng cổ của Kẻ canh giữ

Bạn có muốn nhận nó?

Bạn đã tìm thấy Chìa khóa Cổng lâu đài

Bạn có muốn nhận nó?

Bạn đã tìm thấy Răng nanh của Cerberus x 3

Bạn có muốn nhận nó?

‘Chấp nhận tất cả!’

Vòng cổ của Kẻ canh giữ

Độ hiếm: A

Loại: Vòng cổ

Nhanh nhẹn + 20

Giác quan + 20

Răng nanh Cerberus

Độ hiếm: Không

Loại: Rác

Chìa khóa Cổng Lâu đài

Độ hiếm: A

Loại: Chìa khóa

Chìa khóa cổng của Lâu đài quý

Nhận được sau khi giết Kẻ canh giữ

“Woaaaa!”

Jinwoo không tin vào mắt mình.

‘Nhanh nhẹn và Giác quan được tăng thêm 20 điểm...’

Chỉ số của Vòng cổ thật đáng kinh ngạc. Không uống công là một vật phẩm Hạng A. Đó là trang bị xịn nhất từ trước đến nay của Jinwoo.

‘Một trang bị thật ý nghĩa sau trận chiến.’

Nếu như nó là một món đồ lỏm, hẳn là Jinwoo sẽ điên lên. Nhưng khi nhìn lại vào sợi dây chuyền, cậu có chút lưỡng lự. Một chiếc vòng hình tròn, có viền vàng và những chiếc gai nhô ra xung quanh. Rõ ràng là chiếc vòng đeo cổ của chó.

‘Hmmm...’

Jinwoo đành nhắm mắt nhắm mũi đưa chiếc vòng vào cổ mình. Một tin nhắn của Hệ thống xuất hiện.

Ring~

Bạn có muốn trang bị Vòng cổ của Kẻ canh giữ không?

Jinwoo lại lưỡng lự.

“... Chắc chắn...”

Chiếc vòng từ từ biến mất khỏi tay cậu.

Vòng cổ của Kẻ canh giữ đã được trang bị!

‘Hả?’

Jinwoo nhanh chóng mở màn hình trạng thái của mình.

Chỉ số

Sức mạnh: 60

Thể chất: 39

Nhanh nhẹn: 80

Trí tuệ: 37

Giác quan: 67

Giảm sát thương vật lý: 20%

Điểm chỉ số còn lại: 0

“Oh! Không thể tin được!”

Nhanh nhẹn và Giác quan của anh đã được cộng thêm 20 điểm. Chỉ số của chiếc vòng đã cộng dồn vào chỉ số của Jinwoo. Cậu sờ quanh cổ mình. Không cảm thấy gì ở đó. Có vẻ như việc trang bị vật phẩm của Hệ thống sẽ không được nhìn thấy.

Jinwoo thở phào nhẹ nhõm. Cậu cảm thấy may mắn vì không phải ra đường với chiếc vòng đeo cổ của chó.

‘Tiếp theo là răng nanh...’

Mỗi chiếc răng có giá tới 150.000 vàng. Với chỉ 3 chiếc răng, Jinwoo đã kiếm được 450.000 vàng.

Vàng hiện tại: 562.362

‘Loại răng gì mà đắt dữ thần vậy trời?’

Cuộc chạm trán đầu tiên đã đem lại dự cảm không lành cho Jinwoo về nơi này. Đây sẽ là một cuộc chiến vô cùng khó khăn. Lâu đài quý không phải là một khu vui chơi.

Tuy nhiên, cũng có điểm đáng mừng. Chỉ hạ một con quái đã đem về số vàng gấp 4 lần số vàng cậu kiếm được ở Hàm ngục trước kia. Nếu cứ tiếp tục như này, cậu hoàn toàn có thể mua được những vật phẩm đắt tiền trong Cửa hàng.

‘Miễn là mình có thể dọn sạch nơi này...’

Jinwoo nhìn lên tòa tháp rực lửa.

Phùng!

Đỉnh tháp bao phủ bởi một màn sương kì lạ. Cách duy nhất để giải đáp thắc mắc chính là tự mình trải nghiệm. Nhưng Jinwoo nhanh chóng lắc đầu.

‘Không! Còn quá sớm để leo lên đó!’

Cậu mới chỉ đủ khả năng để đánh bại con quái vật canh cổng. May mắn là cậu có danh hiệu đi kèm, cộng với mảnh khố hồi phục của nhiệm vụ hàng ngày. Jinwoo không thể biết được có gì ở bên trong. Thế nên, bây giờ cậu quyết định rút lui.

Tuy nhiên, có một điều Jinwoo chắc chắn. Đây chính là món quà mà cậu muốn.

Mô tả của chiếc Hộp không hề sai chút nào. Thăng cấp, vật phẩm và vàng. Tất cả đều là những thứ cậu muốn. Một khi cậu có đủ sức mạnh, cậu sẽ có tất cả mọi thứ.

Có điều giờ chưa phải là lúc.

Hơi thất vọng, nhưng Jinwoo đánh cất chìa khóa vào kho.

‘Minh nhất định sẽ quay trở lại!’

Đó như là một lời hứa. Đây kiên định.

Jinwoo quay đi với một nụ cười trên gương mặt.

- - -

Vài ngày trôi qua trong bình lặng. Còn Jinho lại liên tục gọi điện hàng ngày, như để kiểm tra tình hình của Jinwoo.

‘Hyungnim! Là em đây, Yoo Jinho đây!’

‘Rồi, nói ngắn gọn thôi.’

‘Vâng, hyungnim!’

Jinho nói với Jinwoo rằng cậu nhóc đang nhanh chóng tập hợp một đội. Rằng cậu nhóc đang làm việc rất chăm chỉ. Tổ đội đột kích sắp xong xuôi, nên mong Jinwoo hãy chờ thêm một chút.

‘Cậu ta sợ mình rút lui thì phải...’

Nhưng ngoài việc chờ đợi Jinho, Jinwoo cũng không còn cách nào khác. Trong những ngày vừa qua, cậu đã liên tục xem qua trang web của Hiệp hội. Và cũng như mọi lần, không có cuộc đột kích nào dành cho Thợ săn hạng E cả.

Cuộc đột kích với tên Hwang Dongseok phải nói là khá may mắn. Ngay cả khi tên khốn đó có âm mưu thủ đoạn đến đâu, không thể phủ nhận nhờ có hắn cậu mới có thể tham gia một cuộc đột kích riêng.

‘Minh đã có tiền, lên cấp và còn có thêm một kỹ năng mới!’

‘Ừa chờ chút... mình đang cảm ơn tên đó à?’

Jinwoo ôm đầu. Mặc kệ đi, dù có phải gặp thêm nhiều tên khốn như vậy, cậu vẫn muốn quay trở lại Hàm ngục hơn.

Ọc ọc!

Bụng Jinwoo đột ngột sôi lên.

‘Tối giờ ăn chưa nhỉ?’

Jinwoo bước ra khỏi bàn công việc và tiến tới nhà bếp.

Tủ lạnh không còn một thứ gì.

“...”

Gần đây cậu bị phân tâm bởi nhiều thứ và quên bém luôn việc mua thức ăn.

‘Có lẽ hôm nay phải đi chợ rồi...’

Jinwoo vừa ngáp vừa đóng cửa tủ lạnh lại.

Một trong những điểm cậu yêu quý của căn hộ cũ kĩ mà gia đình đang ở, đó là nó rất gần một cửa hàng tạp hóa.

Jinwoo thay tạm một bộ đồ thoải mái và đi ra ngoài. Mất khoảng 10 phút đi bộ để đến đó.

Hàng hóa của cửa hàng đập vào mắt cậu. Không có sự kiện giảm giá gì nên khách hàng khá thưa thớt. Jinwoo cầm lấy một chiếc giỏ và nhanh chóng bước vào khu thực phẩm. Kể từ khi mẹ ngã bệnh, cậu phải quán xuyến mọi việc trong gia đình. Vì vậy, việc đi chợ trở nên khá đơn giản. Đó như là trải nghiệm thường xuyên của Jinwoo.

‘Không có gì đáng mua cả...’

Cậu đang nhìn chăm chăm vào những món đồ và lên thực đơn cho bữa tối.

“Chàng trai trẻ, cậu vẫn khỏe chứ?”

Jinwoo quay lại nơi có giọng nói thân thiện.

‘Là ai?’

Do có chỉ số Giác quan cao, cậu đã biết trước có một Thợ săn ở đó. Nhưng cửa hàng tạp hóa là nơi đông người mua sắm, bao gồm cả những Thợ săn, nên Jinwoo đã không quan tâm. Không ngờ Thợ săn đó lại bắt chuyện với cậu. Thật may, đó là một người quen.

“Chú Song?”

Jinwoo niềm nở với người đàn ông đứng tuổi.

Song Chiyeol, là người mà Jinwoo thân mật gọi bằng chú Song, đang nhìn Jinwoo bằng ánh mắt pha trộn giữa bất ngờ và hạnh phúc.

“Tôi nghe nói cậu đã ổn, nhưng nhìn thấy cậu thế này, tôi thật sự không tin vào mắt mình!”

Song Chiyeol khá bất ngờ trước sự hồi phục của Jinwoo. Xấu hổ trước sự tò mò của ông chú, Jinwoo gãi gãi đầu. Song Chiyeol tiếp tục.

“Tôi đã định đi thăm cậu. Nhưng những tên khốn trong Hiệp hội, không biết moi đâu ra lệnh cấm cho vụ việc. Thế là tôi không thể gặp cậu được! Tôi tin rằng cô Juhee cũng sẽ mừng đến phát điên khi thấy cậu thế này...”

“Juhee sao...?”

“Ừ... Cô ấy bảo sẽ không làm Thợ săn nữa. Nhưng tuần trước vẫn đến một cuộc đột kích nào đó để có thể thấy cậu...”

“Tuần trước sao...?”

Lời giải thích của chú Song làm Jinwoo sức nhớ ra điều gì đó.

Tuần trước.

Thời gian cậu tham gia cuộc đột kích của Hwang Dongseok cũng là lúc Hiệp hội có một cuộc đột kích khác.

‘Đó là lý do tại sao Hiệp hội im lặng...’

Không phải họ không gọi cho cậu, mà thực ra cậu đã bỏ lỡ họ. Một bí ẩn nhỏ đã được giải đáp.

Song Chiyeol tiếp tục nhìn kĩ Jinwoo. Ánh mắt của ông không tránh khỏi sự kinh ngạc.

“Cậu Sung vẫn còn đang tuổi ăn tuổi lớn nhỉ? Chân của cậu vẫn...”

Ánh mắt Song Chiyeol rơi xuống nửa dưới người Jinwoo. Sự kinh ngạc trên gương mặt ông nhanh chóng chuyển thành sự kinh hoàng.

“Cậu...cậu Sung...chân của cậu...”

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Mình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Gặp lại người quen

Jinwoo không biết trả lời sao cho thỏa đáng. Cậu quyết định nói thật:

“Khi cháu mở mắt dậy, cháu cũng không biết chuyện gì đã xảy ra nữa...”

Song Chiyeol gật đầu. Đã 10 năm kể từ ngày cánh Công đầu tiên xuất hiện trên thế giới, những điều không thể tin được cứ lần lượt xảy ra. Hiện tượng thức tỉnh. Các Thợ săn xuất hiện.

Trong số đó có một Triệu hồi sư Hạng S, người có thể phục hồi bất kì bộ phận nào trên cơ thể, miễn là nạn nhân còn sống. Thật khá điên rồ khi nghĩ

rằng, Thợ săn đó đã hồi phục cho Jinwoo.

“Thật không đúng khi để một người còn trẻ bị tật nguyền. Tôi rất biết ơn vì điều đó...”

Song Chiyeol thở phào nhẹ nhõm. Jinwoo đưa ánh nhìn xuống tay trái của ông chú, tay áo phát phơ. Rõ ràng nó trông rỗng. Song Chiyeol cười và xoa xoa vai trái.

“Đừng băn khoăn về chuyện này, một Thợ săn luống tuổi như tôi gặp tai nạn trong cuộc đột kích là chuyện bình thường. Tôi phải cảm ơn là mình chỉ bị như thế này thôi.”

Song Chiyeol nói những lời này, để Jinwoo không cảm thấy phải áy náy. Nhưng, những người khác thì không hề thấy như vậy.

“Ôi trời, xem ông ta kìa...”

“Thật khủng khiếp, chắc là do một con ma thú gây ra...”

Mọi người đi qua và thì thầm về cánh tay của Song Chiyeol. Thậm chí, một số người còn đứng lại nhìn chăm chăm và chỉ trỏ.

Jinwoo lên tiếng nhằm thoát khỏi tình cảnh này.

“Minh đi nơi nào yên tĩnh chút được không chú?”

Có quá nhiều khách hàng và Song Chiyeol cũng cảm thấy phiền toái vì điều đó. Ông nhanh chóng gạt đầu vì còn vài chuyện muốn hỏi Jinwoo.

“Được chứ, như vậy cũng tốt!”

Hai người đang tìm một nơi để nói chuyện. Trong lúc đi bộ, Song Chiyeol cảm thấy điều gì đó.

“Bước chân của cậu Sung?”

Bước chân của Jinwoo thực sự rất nhẹ, gần như không phát ra tiếng động. Ngay cả khi đi bên cạnh, thật khó cho ông có thể cảm nhận ra sự hiện diện của Jinwoo. Chuyện này sao có thể được? Người Thợ săn lớn tuổi cảm thấy, nếu có một cuộc tỉ thí giữa hai người lúc này, ông cũng không thể chạm vào Jinwoo. Dù cho ông là Thợ săn hạng C, còn Jinwoo, chỉ là hạng E...

“Minh đang nghĩ gì thế này...”

Song Chiyeol lắc đầu. Những thứ đó không quan trọng nữa. Ông có điều cần nói với Jinwoo. Đó là điều phải nói.

Khi tìm thấy nơi thích hợp để trò chuyện, Song Chiyeol nhanh chóng quay lại, đối mặt với người Thợ săn trẻ tuổi. Ông nhanh chóng cúi đầu trước khi Jinwoo có thể kịp ngăn lại.

“Cậu Sung Jinwoo, thực sự cảm ơn cậu!”

Để người đáng tuổi cha mình phải cúi đầu, Jinwoo thực lòng cảm thấy áy náy. Cậu cố gắng để chú Song đứng dậy nhưng ông vẫn không đứng thẳng lên.

“Chú à, đứng thẳng dậy đi mà...”

Nghe những lời van nài của Jinwoo, ông ngẩng đầu lên. Đột nhiên, có một cuộc điện thoại gọi tới. Song Chiyeol xin lỗi và đi nghe máy.

“Hiểu rồi, tôi sẽ tới đó ngay!”

Kết thúc cuộc gọi, khuôn mặt ông hơi đanh lại. Song Chiyeol quay sang Jinwoo.

“Xin lỗi, tôi phải đi có việc...”

Tuy nhiên, Jinwoo đã nghe toàn bộ cuộc nói chuyện của ông chú. Nhờ có chỉ số Giác quan cao, khả năng nghe của cậu vốn đã khác thường, nay lại còn được cải thiện.

Cuộc gọi đó là của Hiệp hội, họ thông báo vì có một cánh Cổng vừa mới xuất hiện. Song Chiyeol lo lắng về việc Jinwoo vừa xuất viện nên đã giấu cậu. Nhưng đó, lại là điều Jinwoo đang mong chờ.

“Hiệp hội Thợ săn gọi cho chú hả?”

“Cậu... cậu nghe hết rồi à?”

Hiệp hội sẽ gọi tất cả Thợ săn trong khu vực để giải quyết một cánh Cổng. Nếu chú Song có điện thoại, ắt hẳn, Jinwoo cũng sẽ được triệu tập. Có điều, điện thoại của cậu vẫn đang ở một phương trời, xa lắm.

“Cháu cũng sẽ đi!”

“Cậu Sung à...”

Đôi mắt Song Chiyeol định ngăn Jinwoo lại, nhưng nhìn mặt Jinwoo, ông biết điều đó là vô ích.

Hai người có mặt ở địa điểm chỉ định. Vì Cổng xuất hiện trong khu dân cư, cảnh sát đã sớm có mặt để phong tỏa. Và cũng vì không ai có nhu cầu đến nơi nguy hiểm này, cảnh sát cũng giảm được phần nào công việc.

Thường thì một cánh Cổng tới tay Hiệp hội, đó là lúc nó sắp bùng nổ. Với lại, có mặt để làm gì khi cũng chẳng thấy được cách Thợ săn chiến đấu. Tóm lại, lâu lâu chỉ có vài đứa trẻ hiếu kỳ lảng vảng, và cũng nhanh chóng bị đuổi đi.

Jinwoo và Song Chiyeol xuống taxi và bị cảnh sát chặn lại.

“Hai người có thể cho tôi biết danh tính được không?”

Song Chiyeol lấy giấy phép Thợ săn từ ví của mình.

“Thợ săn hạng C, Song Chiyeol. Đây là đồng nghiệp của tôi, Sung Jinwoo.”

Người cảnh sát gật đầu hài lòng.

“Cảm ơn vì sự giúp đỡ của các anh!”

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức có thể! Cảm ơn ngài cảnh sát!”

Sao khi trao đổi vài lời chào xã giao, hai Thợ săn tiến về phía cánh Cổng. Jinwoo đi phía sau ông chú.

Một người của Hiệp hội đã đợi sẵn ở đó. Đó là một người phụ nữ còn khá trẻ. Cô đi về phía hai người.

“Chào Thợ săn Song Chiyeol! Há! Sao Thợ săn Sung Jinwoo cũng có mặt ở đây? Hiệp hội không liên lạc với anh được?”

Song Chiyeol trả lời thay Jinwoo.

“Tôi nhận được cuộc gọi khi đang gặp Thợ săn Sung. Vì thế nên cậu ấy đi cùng với tôi luôn.”

“Oh, vậy mà tôi cứ tưởng Thợ săn Sung Jinwoo đang tránh thêm một cuộc gọi nữa của Hiệp hội...”

Nhân viên mỉm cười trước câu nói đùa của chính mình. Nếu là trước đây, đó có thể là điều hợp lý. Bị một vết thương không phải chí mạng, nhưng vẫn rất nặng, Jinwoo đã tắt điện thoại trong sợ hãi.

Giờ thì cậu có thể thở phào nhẹ nhõm. Khi từ chối 3 lần triệu tập của Hiệp hội, một Thợ săn có thể bị trục xuất. May mắn thay, giờ Jinwoo đã ở đây.

“Ah, các Thợ săn khác cũng đã có mặt rồi. Tôi nghĩ mọi người nên đi chào họ một chút...”

Cô gái ra hiệu cho những Thợ săn khác. Chỉ có hai người. Sau sự kiện Hàm ngực kếp, số lượng Thợ săn trong khu vực chẳng còn lại bao nhiêu. Theo lời chú Song, thậm chí hai trong số những người còn sống sót đã giải nghệ.

“Và Juhee là một trong số đó...”

Jinwoo nhìn xung quanh. Đúng là không có Juhee thật.

Khi hai người đến gần, có vẻ như hai Thợ săn kia đang cố tránh mặt Jinwoo. Cậu nheo mắt lại.

“Có phải là...”

Chính là hai trong số những người đã bỏ rơi Jinwoo. Kim Sangsik và một người đã bỏ chạy ra ngoài lúc đang đỡ Jinwoo.

“Ồ... cậu Sung...”

Kim Sangsik cố thu hết can đảm để đưa ra một câu nói. Nhưng lời chào muộn màng nhanh chóng bị ánh mắt lạnh lùng của Jinwoo cự tuyệt.

“...”

Người đàn ông nhanh chóng lùi ra xa và im lặng.

“Đó... đó có phải là Jinwoo mà tôi biết hay không... mắt cậu ta như một con ma thú vậy...”

Cơ thể Kim Sangsik run rẩy. Tóc gáy dựng ngược hết lên. Đó không phải là lỗi của ông ta. Rõ ràng là Jinwoo đã đưa ra một sát ý thấy rõ. Cậu mong muốn ông Kim tránh xa ra ngay lúc này, và tương lai cũng vậy.

“Cậu Sung!”

Song Chiyeol, người đang đứng cạnh Jinwoo, đột nhiên mỉm cười.

“Cô ấy đến rồi kia...”

Jinwoo quay sang hướng tay chỉ của chú Song. Nhưng trước khi cậu kịp quay lại hoàn toàn thì...

“Jinwoo...”

Một cơ thể mềm mại đã ôm chặt lấy cậu.

“Juhee...”

Trong khi Jinwoo còn đang ngạc nhiên, Juhee đang kiểm tra toàn bộ cơ thể của Jinwoo trong nước mắt.

“Cậu có ổn không? Cậu còn bị thương chỗ nào không? Còn chân cậu? Chân cậu có bị làm sao...”

Juhee nhìn qua mặt Jinwoo, sau đó nhìn xuống chân. Dù phản ứng có hơi chậm hơn, nhưng không khác gì so với Song Chiyeol trước đó.

“Ah, nó...”

Lời giải thích của Jinwoo đã bị nhấn chìm bởi một giọng nói lớn.

“Hoho... tình yêu tuổi trẻ, thật là nồng nhiệt!”

Một người trong trang phục tù nhân vừa bước xuống xe đã huýt sáo và lớn tiếng la hét về phía họ.

“Họ đang quay phim ở đâu à?”

Khi Jinwoo còn đang lưỡng lự nhìn về phía người mặc áo tù nhân. Một người đàn ông mặc com lê bước xuống xe và nhanh chóng cảnh báo hấn.

“Câm miệng ngay!”

Tên tù nhân nhanh chóng ngoắt lờ đi, nhưng khi người kia quay lại xe, hấn lại nhảy mắt với Juhee. Trán Jinwoo nhăn lại. Người đàn ông mặc com lê dẫn thêm hai tù nhân đang bị còng tay trong xe đến chỗ nữ nhân viên và chào cô.

“Cuối cùng anh cũng tới rồi nhỉ?”

“Cô thông cảm. Tôi bị kẹt xe trên đường đến đây...”

Nhân viên Hiệp hội nhanh chóng đưa một sổ giấy tờ để ký cho người đàn ông. Cùng lúc đó, cô cho gọi tất cả các Thợ săn.

“Những tù nhân này đang trong giai đoạn lao động công ích. Họ sẽ cùng đột kích với các Thợ săn.”

Gương mặt của những Thợ săn tối sầm lại nhanh chóng. Kim Sangsik là người đầu tiên bước lên.

“Tù nhân lao động công ích? Ý cô là chúng tôi sẽ vào Hàm ngực với những tên tội phạm sao?”

Những Thợ săn từng phạm tội sẽ có hai lựa chọn. Một là sẽ chấp hành bản án đến khi hết thời hạn. Hai là sẽ hợp tác với Hiệp hội Thợ săn để được giảm án. Và hầu như, tên nào cũng chọn cái sau cả.

Đó là lý do những tên tội phạm phải lao động công ích đã xuất hiện ở đây. Nữ nhân viên cúi đầu xin lỗi.

“Tôi thực sự xin lỗi. Thợ săn còn hoạt động trong khu vực của chúng ta đã giảm đi quá nhiều. Hiệp hội không còn lựa chọn nào khác trong thời điểm này. Nhưng rất may là, một Thợ săn của Cục giám sát sẽ đồng hành cùng mọi người.”

Kim Sangsik nghi ngờ hỏi lại.

“Một Thợ săn của Hiệp hội sẽ đi cùng chúng tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Mình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Thợ săn của Cục Giám sát

“Vâng! Tất cả tù nhân đều hạng C, còn Thợ săn của Cục giám sát là hạng B. Vậy nên mọi người không cần lo gì cả.”

Kim Sangsik dành miễn cưỡng gật đầu. Theo lý thuyết cơ bản, cần tối thiểu 10 Thợ săn hạng C để đánh bại một Thợ săn hạng B. Nếu một người xếp hạng B như vậy không chỉ theo giám sát, mà còn hỗ trợ cuộc đột kích, thì không có gì để phàn nàn nữa.

“Một người hạng B và ba người hạng C sao?”

Jinwoo nhìn chằm chằm vào Thợ săn của Cục giám sát và các tù nhân với khuôn mặt bối rối.

“Có một cái gì đó rất lạ...”

Một luồng sát khí mạnh mẽ tràn ra trong bọn họ. Đây là phản ứng của chỉ số cảm giác, hay là do cậu quá lo lắng? Dù đó là gì đi chăng nữa, Jinwoo vẫn cảm thấy cực kì khó chịu.

Cậu thì thầm với Juhee.

“Juhee, đừng tham gia cuộc đột kích này...”

Juhee nhìn quanh rồi trả lời.

“Thế còn cậu?”

“Nếu tớ đi thì sao?”

Jinwoo trả lời bằng một câu hỏi. Và Juhee, cũng đáp lại một cách dứt khoát.

“Thì tớ cũng đi!”

“Trời à, mình biết là cậu đang lo cho mình nhưng mà...”

Nhưng trong quá khứ mà Jinwoo biết, Juhee vốn là một cô nàng cực kì bướng bỉnh. Cậu đành chấp nhận.

“Nếu có mình chắc mọi thứ sẽ ổn thôi nhĩ...”

Rốt cuộc thì, một mình cậu đã hạ gục nhóm của Hwang Dongseok. Và trong đó có tới 5 Thợ săn hạng C

Jinwoo gật đầu.

“Được rồi, được rồi mà.”

Thợ săn của Cục giám sát đã giải quyết xong phần thủ tục giấy tờ với nữ nhân viên. Anh ta bước đến trước mặt các Thợ săn.

“Tôi là Kang Taeshik của Cục giám sát Thợ săn. Tôi nghĩ rằng mọi người đã nghe sơ qua tình hình. Nhưng đừng lo lắng, tôi sẽ theo sát những tên khốn đó.”

Anh ta ra hiệu cho các tù nhân bước đến. Từng tên một được Kang Taeshik tháo còng.

“Aw aw, này cậu trai, điều này thực sự không thoải mái đâu...”

“Đừng kéo tao như thể này. Tội tao đâu phải nô lệ của mày...”

Những tên tù nhân xoa tay và cắn nhai sau khi được tháo còng. Phớt lờ chúng, Kang Taeshik quay về phía các Thợ săn.

“Ai sẽ là người dẫn đầu cuộc đột kích này?”

Theo thói quen, Song Chiyeol ngáp ngừng đưa tay lên.

Kang Taeshik gật đầu.

“Được!”

Theo bước Song Chiyeol, các Thợ săn lần lượt tiến vào Cổng.

“Đi thôi nào!”

Jinwoo và Juhee cũng đang đứng trước Cổng. Đây là chuyến đi chung cuối cùng của họ vào Hầm ngục. Junhee nắm lấy tay áo Jinwoo và bước vào.

- - -

Hầm ngục này chứa đầy bọn yêu tinh. Đối mặt với những con ma thú cấp thấp này, cuộc đột kích diễn ra dễ dàng hơn nhiều so với dự kiến.

Screeech!

Screee-!

Ngay cả trước khi vận dụng toàn bộ sức mạnh, Jinwoo vẫn dễ dàng tiếp cận và hạ gục từng con một. Trước khả năng chiến đấu của cậu, Song Chiyeol và Juhee vô cùng ngạc nhiên. Họ nhớ rõ rằng Jinwoo không có kiểu chiến đấu như thế này bao giờ.

“Whoa~...”

Jinwoo đang sử dụng sức mạnh tối thiểu để tránh bị chú ý. Nhưng thật sự, nó vẫn quá khác biệt so với con người cũ của cậu.

Juhee bước đến gần cậu và hỏi.

“Cậu học những thứ này ở đâu thế?”

“Tớ chạy bộ mỗi ngày!”

“Chạy bộ thôi sao?”

Juhee bối rối, nhưng đó cũng không hẳn là lời nói dối.

‘Nhưng mình không nhận được điểm kinh nghiệm nào...’

Cấp độ của kẻ thù quá thấp!

Bạn không nhận được điểm kinh nghiệm nào!

Cấp độ của kẻ thù quá thấp!

Bạn không nhận được điểm kinh nghiệm nào!

Jinwoo khá thất vọng. Dù đã giết khá nhiều yêu tinh, nhưng những gì cậu nhận lại chỉ là thông báo này.

‘Với tốc độ này thì...’

Thậm chí tệ hơn, lời ma thuật nhận được từ những yêu tinh là loại hạ cấp. Jinwoo nhìn xung quanh. Nhưng tên tội phạm được tự do di chuyển sau một thời gian bị giam giữ. Chúng đang bước lên xác những con yêu tinh.

Screeech!

Screeee-!

Thật khó để nói ai là người và ai mới là ma thú.

‘Có lẽ mình cũng không cần ra tay nhiều.’

Nhưng Jinwoo lại không nhận được kinh nghiệm và cũng không có tiền nữa. Jinwoo cân nhắc.

‘Nếu lúc nào cũng như thế này, mình có nên rút khỏi Hiệp hội không?’

Hiệp hội chỉ đột kích những Hầm ngục hạng D hoặc E. Và nếu Jinwoo không nhận được bất kỳ điểm kinh nghiệm nào, cậu chẳng có lý do gì để ở lại cả.

‘Với lại giờ mình cũng có thể tự trả tiền hóa đơn cho mẹ.’

Cậu có thể tự do rời khỏi Hiệp hội nếu muốn. Đây là lý do tại sao có tiền vẫn tốt hơn. Jinwoo có thể có nhiều sự lựa chọn hơn trên con đường của mình.

Trong khi cậu đang băn khoăn với những suy nghĩ, cả nhóm đã tiến sâu hơn vào Hầm ngục.

“Huh?”

“Hmm?”

Có ba ngã rẽ xuất hiện. Kang Taeshik đề nghị với Song Chiyeol.

“Hầm ngục này có độ khó khá thấp. Chúng ta chia nhau ra được chứ?”

“Được thôi!”

Song Chiyeol đồng ý. Jinwoo bắt đầu tập trung những giác quan của mình.

‘Để xem, con đường nào dẫn đến phòng con Boss.’

Jinwoo hy vọng con Boss sẽ cho cậu một vài điểm kinh nghiệm. Chẳng mấy chốc, năng lượng của các sinh vật sống trong Hầm ngục đã được Jinwoo nắm bắt. Mở mắt, Jinwoo quay sang Song Chiyeol.

“Chọn đường bên trái đi chú...”

“Thật chứ?”

Jinwoo, Juhee và Song Chiyeol đã chọn đường bên trái. Kang Taeshik và những tù nhân đi con đường bên phải. Ở giữa, là hai người còn lại.

Nhịp tim của Jinwoo bắt đầu dồn dập.

‘Con Boss ở cuối con đường này.’

Nó không thể gọi là mạnh, nhưng chắc hẳn sẽ gây được nhiều khó khăn hơn là lũ yêu tinh. Nhưng chỉ sau khi tiến thêm vài bước, một đám yêu tinh đã xuất hiện và chặn đường họ.

Kikik!

Kiriririk!

Kiki!

Có khoảng 10 tên trong số chúng. Gậy gỗ, kiếm gỗ và giáo gỗ là vũ khí. Nhưng chúng thật sự chẳng có chút nguy hiểm đối với Jinwoo.

‘Tụi nó không cảm thấy mệt mỏi hả trời?’

Jinwoo nhăn mặt khó chịu. Những thứ không có chút giá trị cứ liên tiếp xuất hiện. Không điểm kinh nghiệm hay tiền bạc, chúng chẳng khác gì những cái gai trong mắt cậu.

“Có mười con...”

“Chúng ta làm gì đây, có nên quay lại và tập trung mọi người không?”

“Hay là tha cho chúng đi?”

“Hmm...”

Nhưng hai người kia nghiêm túc hơn Jinwoo rất nhiều.

Tay Song Chiyeol xuất hiện một quả cầu lửa, và Juhee đang chuẩn bị sẵn phép thuật chữa lành. Jinwoo gãi đầu.

‘Nhớ lại hồi trước, chưa bao giờ mình có thời gian rảnh trong một Hầm ngục...’

Có phải do cậu mạnh mẽ hơn hay không? Cũng một hoàn cảnh, nhưng cảm giác đem lại đã khác trước. Nó biểu hiện rõ ràng sự thay đổi của Jinwoo.

Câu nói của Song Chiyeol cắt ngang dòng suy nghĩ của Jinwoo.

“Cậu Sung, sẵn sàng chưa?”

“À vâng!”

Jinwoo tiến lên phù hợp với tốc độ di chuyển của nhóm và từ từ bước về những con yêu tinh. Đột nhiên, một tiếng hét vang lên từ đâu đó.

“Ahhhhhhh!”

Khuôn mặt của Song Chiyeol cứng lại.

“Chúng ta đi thôi nào!”

Ba Thợ săn nhanh chóng chạy về hướng có tiếng hét. Jinwoo hoàn toàn có thể vượt lên nhưng cuối cùng anh quyết định chạy cùng để đảm bảo an toàn cho hai người họ. Cuối cùng, họ đã đến nơi phát ra tiếng hét.

“Đằng kia! Có ai đó...”

Thợ săn của Cục giám sát Kang Taeshik đang quỳ trên nền đất đầy máu. Anh ta hét lên khi ba người định đến gần.

“Cẩn thận... những tên khốn vẫn còn ở đâu đó...”

Như những lời nói đó đã vắt kiệt chút sức lực cuối cùng, Kang Taeshik đổ sập người xuống mặt đất.

Không thể làm ngơ, Juhee nhanh chóng chạy về phía anh ta.

Sau tất cả mọi chuyện đã xảy ra, bản thân Juhee vẫn tự nhủ mình là một Trị liệu sư hạng B. Ngay cả khi có kẻ thù xung quanh, nhiệm vụ của cô vẫn là chữa lành cho mọi người. Cô quyết định chữa cho Kang Taeshik trước khi những tên kia xuất hiện trở lại.

“Đợi tôi một chút...”

Cô đưa hai tay ra trước mặt Kang Taeshik. Một luồng ánh sáng nhanh chóng bao phủ lấy đôi tay.

Ngay trong khoảnh khắc đó, Kang Taeshik bật người dậy. Bàn tay chứa đầy ma lực của hắn nhắm vào cổ Juhee.

Vụt!

Nhưng trước khi bàn tay đó kịp chạm đến cổ Juhee, một bàn tay khác đã nhanh chóng chụp lấy cổ tay của Kang Taeshik.

Vụt!

“Ah...!”

Juhee lùi về sau trong sự hoảng sợ và ngã xuống đất.

Kang Taeshik vô cùng ngạc nhiên.

‘Kẻ nào có thể chặn ta lại ở khoảng cách này...’

Một Thợ săn hạng cao sẽ dễ dàng hạ gục một người ở hạng thấp hơn. Đó là lý do hắn nhắm vào Juhee trước, một Thợ săn hạng B. Và may mắn thay, cô ấy lại không thuộc lớp Thợ săn biết chiến đấu, nên Kang Taeshik nghĩ sẽ dễ dàng hạ gục cô chỉ bằng một đòn bất ngờ.

Nhưng đòn tấn công đã bị chặn lại trong nháy mắt.

Những diễn xuất của hắn đã bị phơi bày.

Kang Taeshik nhìn thấy bàn tay đang giữ cổ tay hắn là của Jinwoo. Đôi mắt Jinwoo cũng chứa đầy sát khí. Kang Taeshik cau mày.

“Chỉ là một tên nhãi nhép!”

Vù!

Nắm đấm của Kang Taeshik nhắm vào mặt Jinwoo. Nhưng gần như ngay lập tức, Jinwoo đã tránh được đòn tấn công đó.

‘Cái gì?’

Kang Taeshik hát Jinwoo sang một bên bằng chính sức mạnh của mình.

“Giữ chứ?”

Jinwoo cũng vô cùng ngạc nhiên. Đó là sức mạnh của một Thợ săn cao cấp.

Không bị giữ bởi bàn tay của Jinwoo, Kang Teashik liên tục tung ra những cú đấm. Nhưng Jinwoo cũng không phải dạng vừa. Anh nhanh chóng tránh toàn bộ và phản công lại.

Bình! Bốp! Vù! Vụt! Bang! Bụp!

Hai người liên tục ra đòn và tránh né những cú đánh của nhau. Không ai có dấu hiệu sẽ lùi lại.

Trong khi họ đang chiến đấu, Song Chiyeol đã lao đến và kéo Juhee ra khỏi khu vực nguy hiểm.

“Chú... chú xem kìa...”

Juhee sững sờ và không thể nói nên lời. Song Chiyeol thậm chí còn đang sốc hơn cả cô ấy.

‘Sao... Sao có thể như thế được...’

Những đòn tấn công và phòng thủ của hai người tung ra với một tốc độ không thể tin được. Nó quá nhanh để có thể thấy được bằng mắt thường. Chuyển động của tay Thợ săn kia còn có thể hiểu được. Nhưng còn Jinwoo, đó không phải là Jinwoo mà ông vẫn biết. Chẳng trai trẻ có thể theo kịp tốc độ của một Thợ săn hạng B sao?

‘Tốc độ quá nhanh thậm chí đối với một người hạng C như mình...’

Song Chiyeol đã hiểu cảm giác của mình lúc vừa gặp Jinwoo. Đây không phải là Thợ săn hạng E yếu ớt mà ông từng biết.

Tung hàng chục đòn thế trong phút chốc. Hai Thợ săn lùi lại để lấy nhịp thở và tiếp tục thăm dò nhau.

Jinwoo nheo mắt nhìn Kang Taeshik nghi ngờ.

“Máu trên quần áo, không phải của người! Đúng không?”

Kang Taeshik xoay cổ tay và không ngần ngại trả lời.

“Đúng rồi đấy! Là máu của những tên khốn. Đẹp chuyện đó sang một bên đi, ta không nghĩ sẽ gặp một tên như người ở đây đâu!”

Kang Taeshik khá kinh ngạc. Hắn không biết một Thợ săn hạng khá cao đang làm việc cho Hiệp hội.

‘Điều này không tốt chút nào...’

Hắn đã nghĩ, hôm nay là thời cơ tốt để hành động. Nhưng sự xuất hiện của Jinwoo không hề nằm trong kế hoạch đó.

Kang Taeshik hỏi lại. Hắn không giấu nổi sự tò mò.

“Người là ai? Thứ hạng của người là gì?”

Jinwoo triệu hồi Nanh độc của Casaka trong tay và trả lời.

“Sung Jinwoo. Thợ săn hạng E!”

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Mình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Ân thân

Kang Taeshik là một Thợ săn hạng B.

Hắn cảm thấy như bị tát vào mặt. Ngay cả khi đối đầu với những Thợ săn hạng B, chưa chắc có ai theo được tốc độ của hắn. Và bây giờ, có một kẻ solo tốc độ với hắn, tự xưng là Thợ săn hạng E.

‘Mày đang giỡn mặt tao à?’

Kang Taeshik nghiêng răng.

‘Mà chờ chút...’

Điều gì đó làm Kang Taeshik phân vân.

‘Nếu tên đó là Thợ săn cấp cao, hắn sẽ không bao giờ có mặt ở đây!’

Thợ săn làm việc cho Hiệp hội thường chỉ là người cấp thấp. Những cánh Cổng mà Hiệp hội phải dọn có cấp độ quá thấp, đến nỗi mà các Bang Hội hay

công ty tư nhân đều bỏ qua. So với những Thợ săn khác, Thợ săn làm việc cho Hiệp hội luôn bị coi thường.

Vậy nên, tên này cũng có thể là hạng E. Và chắc là hắn có kỹ năng ả nào đó.

‘Nhưng một kẻ mạo cấp như thế không thể được Hiệp hội chấp nhận...’

Cuối cùng, Kang Taeshik đi đến một kết luận.

‘Tái thức tỉnh!’

Giờ hắn mới chợt nhớ ra, thời gian gần đây ban lãnh đạo Hiệp hội đang xôn xao về một trường hợp tái thức tỉnh. Ngay trong khu vực này.

‘Họ nói đó là một Thợ săn của Hiệp hội...’

Kang Taeshik tự nguyên rủa mình. Lẽ ra hắn nên nhớ tên của Thợ săn đó. Nếu tên kia chưa kiểm tra lại năng lực, trên giấy tờ hắn vẫn chỉ là một Thợ săn hạng E không hơn không kém. Rõ ràng Kang Taeshik đã xem xét kỹ danh sách Thợ săn ngày hôm nay, nhưng lại bỏ quên mất trường hợp tái thức tỉnh.

‘Đen như chó mực vậy!’

Kang Taeshik không thể không chú tâm về chuyện này.

‘Nếu biết trước chuyện này, mình nên đòi gã đó nhiều tiền hơn...’

Hắn nhớ lại câu chuyện vài ngày trước và liếm môi.

- - -

Vài ngày trước đó.

Tại một quán cà phê gần trụ sở của Hiệp hội Thợ săn.

Kang Taeshik cất tiếng hỏi khi vừa ngồi xuống.

“Tại sao lại gọi cho tôi?”

Người đàn ông trung niên đang ngồi đối diện, với khuôn mặt vô cùng hốc hác.

‘Ông ta nói ông ta là chủ tịch của mấy doanh nghiệp sao?’

Hắn chưa bao giờ gặp người đàn ông đó. Nhưng sau quá nhiều cuộc gọi, Kang Taeshik đã nhượng bộ và có một cuộc hẹn cho ông ta.

Người đàn ông nhỏ giọng, như đang tự nói với chính mình.

“Tôi nghe nói là, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra trong Hầm ngục...”

Giọng nói ông ta quá nhỏ, đến nỗi Kang Taeshik phải hỏi lại.

“Ý ông là sao?”

“Đây là tất cả số tiền mà tôi dành dụm được...”

Người đàn ông đẩy cuốn sổ tiết kiệm về hướng Thợ săn. Kang Taeshik nhìn qua lại giữa gương mặt ông ta và cuốn sổ, sau cùng, hắn cầm nó lên. Hai tỉ won.

Chính xác số tiền trong ngân hàng là hai tỉ won.

“Tại sao ông đưa tôi cái này?”

Người đàn ông trả lời, sau khi thấy gương mặt nghi ngờ của Kang Taeshik.

“Một tên tù do anh giám sát, đã từng xâm hại con gái tôi. Con bé đã treo cổ vì trầm cảm. Vợ tôi quá suy sụp nên cũng đã nhập viện sau đó...”

Ông tiếp tục với nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt.

“Và họ lại nói rằng, tên đó chỉ phải chịu vài năm tù. Làm sao tôi có thể ngủ được mỗi đêm, sau khi nghe tin đó...”

Người đàn ông ngước mặt lên. Khuôn mặt xen lẫn giữa đau khổ, buồn bã và tức giận.

“Tôi biết anh hiểu ý của tôi là gì!”

Ông ta cúi đầu.

“Làm ơn, ngài Thợ săn! Tôi xin anh!”

Một khoảng lặng rơi xuống, trước mặt hai người đàn ông.

Kang Taeshik dựa lưng vào ghế. Hắn trầm tư suy nghĩ.

Sau một thời gian, Kang Taeshik đã mở miệng.

“Ông biết tại sao tôi lại vào Cục giám sát Thợ săn của Hiệp hội không?”

“Ý ngài là?”

“Là một Thợ săn hạng B, tôi vốn được xem là một Thợ săn cấp cao. Cũng không ít lời đề nghị từ những Bang Hội. Nhưng ông biết tại sao tôi lại chọn công việc này dù mức lương không cao?”

“Tôi... không biết!”

Khóe miệng của Kang Taeshik nhếch lên. Trở thành một biểu cảm không thể gian xảo hơn.

“So với việc chiến đấu với quái vật, giết con người làm tôi phấn khích hơn!”

Với mục đích đó, trở thành Thợ săn của Hiệp hội là một chức vụ không thể tốt hơn. Hắn có thể tấn công những tên Thợ săn khác một cách hợp pháp. Và khi chúng chống cự, Kang Taeshik hoàn toàn có thể xuống tay hạ sát.

Kang Taeshik cổ nuốt tiếng cười sắp sửa phát ra.

“Những điều ông nói, tôi thực sự không quan tâm lắm. Vấn đề ở đây là, còn những Thợ săn khác cũng vào trong Hầm ngục. Vậy tôi phải làm gì để có thể xử lý hết toàn bộ đây?”

Nghe những lời đó từ Kang Taeshik, người đàn ông cau mày thất vọng. Tất cả những gì ông muốn, chỉ là trả thù cho con gái mình. Như thể đang chế nhạo, Kang Taeshik lại bật cười.

“Đưa tôi thêm một tí won. Tôi sẽ chăm sóc luôn những tên Thợ săn kia. Được chứ?”

- -

Trở lại với hiện tại.

Ba tí won.

Đối mặt với một tên Thợ săn đã tái thức tỉnh, cái giá ba tí won chẳng đáng gì. Tên đó có thể dồn hắn đến mức này. Một tên Thợ săn hạng E lại có thể gây ra sức ép cực kì khủng khiếp. Jinwoo sẵn sàng chống đỡ và đánh trả lại bất cứ đòn tấn công nào.

Kang Taeshik nuốt nước bọt.

‘Hắn không phải thứ dễ xoi...’

Kang Taeshik luôn tự tin trong mỗi trận đấu. Ngay cả trước khi thức tỉnh, hắn chưa bao giờ thua cuộc trong một trận đấu tay đôi. Dù không phải một chiến thắng dễ dàng, nhưng có lẽ hắn sẽ lên kế hoạch một chút.

Đột nhiên, Thợ săn hạng E lên tiếng.

“Sao ngươi lại giết những tù nhân đó?”

“Một trong số chúng đã cưỡng hiếp một cô gái. Cha cô gái đó đã đến gặp ta. Hắn ta thực sự không bằng một con thú. Ta chỉ làm việc phải làm!”

Jinwoo im lặng. Đó là sự thật sao?

Kang Taeshik bắt đầu đề nghị.

“Sau tất cả mọi chuyện, ta không hề muốn giết ngươi. Sao các ngươi không quên chuyện này đi. Nếu các ngươi biết giữ im lặng, ta sẽ không đụng đến các ngươi nữa!”

Tất nhiên, Kang Taeshik không hề muốn ai sống sót rời khỏi nơi này. Nhưng một cuộc đối đầu trực tiếp có thể khiến hắn bị thương. Hắn không hề muốn

chút nào. Vì thế, ‘tia’ từng tên một sẽ dễ dàng hơn.

Nhưng Jinwoo nhanh chóng cười vào ý định của hắn.

“Lẽ ra ngươi nên nói điều đó trước khi tấn công chứ? Sau khi phục kích thất bại, ngươi nói những thứ này để làm gì?”

Chà, khá khôn ngoan. Kang Taeshik cũng mỉm cười.

“Vậy thì, phải dùng đến cách cuối cùng này...”

Hắn quyết định dồn toàn lực tấn công. Đôi mắt hắn như chuyển sang màu đỏ. Nó nhanh chóng hướng đến Thọ sản hạng E.

“Tên đó lấy con dao giấu ở đâu ra?”

Trước khi Kang Taeshik kịp nhận ra, tay Jinwoo đã xuất hiện một con dao giấu.

“Mặc kệ hắn!”

Không quan trọng tên đó lấy ở đâu ra, chỉ cần nhìn qua, Kang Taeshik đã hoàn thành xong việc phân tích. Đối thủ có thân pháp nhanh nhẹn, biết sử dụng dao giấu. Class chắc hẳn là một Sát thủ. Thật trùng hợp với Class của hắn ta.

Nhưng có một điều, Jinwoo là một người vừa tái thức tỉnh. Chắc chắn sẽ không có kinh nghiệm nhiều như Kang Taeshik. Tên hạng E sẽ không có cơ hội để phô diễn kỹ năng đâu.

“Tao sẽ dạy cho mày vài chiêu...”

Kang Taeshik lấy một con dao từ thắt lưng và mỉm cười chế nhạo.

“Mày có thể làm gì đó giống như này không?”

Kang Taeshik sử dụng Ấn thân. Cơ thể hắn ta nhanh chóng trở nên trong suốt. Khi hắn biến mất, Jinwoo giật mình nhìn xung quanh.

“Đương nhiên rồi...”

Ấn thân không đơn giản chỉ là tàng hình.

Ngoại hình, âm thanh và mùi.

Tất cả những thứ có thể phát hiện bằng các giác quan của con người, đều sẽ bị xóa đi. Đó chính là năng lực thật sự của Ấn thân. Ngay cả trong hầu hết những Thọ sản Class Sát thủ, chỉ một số ít người có thể Ấn thân. Bất kể cấp bậc như thế nào, chỉ có những kẻ may mắn thực sự mới có thể nhận được nó lúc thức tỉnh.

“Ngạc nhiên chưa, thằng chó...”

Kang Taeshik nhanh chóng di chuyển ra sau lưng Jinwoo. Một nơi không hề được phòng bị.

“End game nhé...”

Hắn đã mong đợi một cuộc chiến khó khăn hơn, nhưng nó lại vô cùng nhàm chán. Nếu đối thủ biết trước về Ấn thân, có lẽ tên đó sẽ cầm cự lâu hơn một chút. Rốt cuộc, cách biệt về kinh nghiệm không thể san lấp được.

“Chết đi!”

Dao giấu của Kang Taeshik nhắm thẳng vào mạn sườn của Jinwoo.

Keng!

Âm thanh inh tai vang lên. Hai con dao giấu va chạm vào nhau tóe lửa.

“Sao có thể?”

Con dao giấu của Thọ sản hạng E kia đã chặn mũi dao của hắn lại.

Kang Taeshik nhìn lên gương mặt Jinwoo trong sự ngạc nhiên không thốt nên lời.

Jinwoo mở miệng, với giọng nói và khuôn mặt vô cảm.

“Cuối cùng cũng chịu xuất hiện!”

Sau tất cả những chuyện đã xảy ra.

Không thể hiểu được những gì Jinwoo đang nói, nhưng Kang Taeshik lờ mờ nhận ra, có điều gì đó đáng sợ sắp sửa ập tới.

Ring~

Nhiệm vụ khẩn cấp: Đối phó kẻ thù

Những kẻ có ý định giết [Người chơi] đã xuất hiện. Đảm bảo an toàn của bạn bằng cách đối phó với kẻ thù.

Kẻ thù cần đối phó: 1

Kẻ thù đã kết liễu: 0

Không tuân thủ nhiệm vụ sẽ bị phạt

Jinwoo xác nhận nội dung của nhiệm vụ và thở phào nhẹ nhõm.

‘Đây chưa phải là tất cả!’

Cậu hy vọng Kang Taeshik sẽ làm điều gì đó để xuất hiện một nhiệm vụ khẩn cấp, giống như lần với nhóm Hwang Dongseok. Kết quả đúng như mong đợi. Khoảnh khắc Kang Taeshik ra tay với một ý định giết chóc, tin nhắn đã hiện ra.

‘Không ngờ hán có thể sử dụng Ân thân...’

Khi Kang Taeshik biến mất ngay trước mắt, Jinwoo có một chút bất ngờ. Ân thân vốn là một kỹ năng khá hiếm. Nhưng khi tập trung tất cả giác quan của mình, cậu hoàn toàn có thể cảm nhận được hán dù phải nhắm mắt. Đây là thành quả của việc tăng chỉ số.

Ban đầu Jinwoo khá lưỡng lự khi tăng chỉ số. Không biết nên tăng điểm để chiến đấu hay chạy trốn kẻ thù, nhưng giờ đây, Jinwoo đã có lý do để sử dụng.

‘Thật may mắn...’

Và nhờ điều đó, Kang Taeshik hoảng sợ, không khác gì nhìn thấy một con ma.

“Làm sao... làm sao người có thể...?”

Tất cả những gì còn lại là xử lý hán để hoàn thành nhiệm vụ.

‘Nếu mình chiến đấu, mình cũng có phần thưởng.’

Đến lượt Jinwoo.

Bắt đầu tấn công.

Hai Thợ săn dồn sức vào dao găm, cố đẩy về phía người kia.

Sức mạnh hai người ngang ngửa nhau.

‘Mình có nên thử cái gì đó khác không?’

Jinwoo giẫm xuống chân Kang Taeshik.

Rắc!

“Uwaaak!”

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Vật phẩm vô giá

Quá tập trung vào con dao găm, Kang Taeshik giật mình khi con dao xuất hiện từ bàn chân. Hắn bất ngờ lùi lại.

Jinwoo không cho Kang Taeshik thời gian để lấy lại nhịp thở.

‘Tăng tốc!’

[Tăng tốc] đã được kích hoạt!

Tốc độ di chuyển tăng 30%

Hao tốn 1MP mỗi phút

Jinwoo nhanh chóng lao đến. Kang Taeshik đi từ bắt ngờ này đến bắt ngờ khác.

‘Tên đó, nhanh hơn sao...’

Cho đến lúc này, hắn luôn cảm thấy tốc độ của cả hai tương đương nhau. Nhưng hắn lại nhỉnh hơn về kinh nghiệm. Vậy mà giờ đây, tốc độ Jinwoo lại tăng lên một cấp độ mới. Trong khoảnh khắc, Jinwoo thu hẹp khoảng cách và đâm con dao găm vào đùi Kang Taeshik.

Phập!

Một cú đâm nằm ngoài vị trí phòng thủ của hắn. Bởi Kang Taeshik, đang che chắn phần trên cơ thể.

“Arg!!!”

[Tê liệt] đã được kích hoạt!

Chỉ số kháng của mục tiêu quá cao. Hiệu ứng bị hủy bỏ.

[Xuất huyết] đã được kích hoạt!

Mục tiêu sẽ mất 1% HP mỗi giây.

‘Tốt rồi!’

Một trong những hiệu ứng của Casaka đã được kích hoạt. Dù không phải là [Tê liệt], nhưng [Xuất huyết] cũng là quá đủ. Nó sẽ giúp cuộc chiến dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng Kang Taeshik vẫn giữ vững cách chiến đấu của mình, như một Thợ săn cao cấp.

Chỉ số kháng của hắn ta không hề thấp. Kang Taeshik vòng ra sau lưng Jinwoo với dao găm trên tay.

Vụt! Vụt!

Jinwoo né con dao trong khoảnh khắc, với khoảng cách chỉ như một sợi tóc và nhanh chóng phản công lại. Ngay cả khi mang một vết thương ở đùi, hắn vẫn có thể khéo léo chặn đòn tấn công của Jinwoo.

Keng! Keng!

Gương mặt hai Thợ săn ướt đầm mồ hôi.

‘Tốc độ nhanh quá...’

‘Tốc độ không thua kém gì mình...’

Hai Thợ săn thầm khen ngợi đối phương và tiếp tục lao vào cuộc chiến của mình. Một tích tắc sai lầm có thể dẫn đến thất bại. Cả hai không ngừng tung ra những đòn đánh có thể nhanh chóng triệt hạ đối phương.

Vụt! Vụt! Vụt! Vụt! Vụt – vụt!

Một cuộc chiến khiến người xem không thể rời mắt. Đó là cuộc chiến một mất một còn.

‘Phải phá vỡ sự cân bằng này!’

Jinwoo tập trung sức mạnh vào ánh mắt.

[Khát máu] được kích hoạt!

Kang Taeshik nhìn vào mắt Jinwoo và nao núng.

‘Gì thế này’

Sợ hãi đã được gây ra!

Chỉ số của mục tiêu bị giảm 50% trong 1 phút.

‘Nó đã hoạt động!’

Jinwoo đang bước gần đến chiến thắng. Trong khi đó, Kang Taeshik bắt đầu run rẩy.

‘Điều gì đang xảy ra...’

Sau khi bắt gặp ánh mắt của Jinwoo, Kang Taeshik như đang chìm vào nước sâu. Cơ thể hắn nặng nề như phải vùng vẫy trong nước để chiến đấu. Tốc độ hắn luôn tự hào, giờ đây đã không còn nữa.

Vụt! Xẹt!

Thế cân bằng đã bị phá vỡ. Từng vết thương bắt đầu xuất hiện trên người Kang Taeshik, sau những cuộc tấn công của Jinwoo.

‘Điều này, không thể nào...’

Thợ săn hạng B bắt đầu hoảng loạn. Đây chắc hẳn là hiệu ứng nguyên chú. Hắn chưa bao giờ nghe một Thợ săn lớp Sát thủ có ma thuật yểm bùa.

‘Thằng khốn... không phải thuộc lớp Sát thủ sao?’

Nhưng nếu không phải, làm sao tên đó có thể đạt được tốc độ như vậy?

Kang Taeshik không thể ngừng suy nghĩ. Sự hoảng loạn nhanh chóng biến thành nỗi kinh hoàng. Jinwoo đang lao thẳng đến từ phía trước. Kang Taeshik lia dao găm vào mắt Jinwoo bằng tất cả tốc độ, như một phương án cuối cùng.

Xoẹt!

Jinwoo nhanh chóng nghiêng đầu, nhưng lưỡi dao vẫn để lại vết thương trên má.

Tuy nhiên, điều này đã nằm trong dự tính ban đầu. Jinwoo lao người đến tung đòn quyết định, trước cú phản công vô vọng của đối thủ.

Thời gian như trôi chậm lại. Trong khoảnh khắc gần như vô tận, Kang Taeshik cau mày nhận ra sự thật phũ phàng.

‘Chết tiệt!’

Phập!

Nanh độc Casaka ghim sâu vào lồng ngực của hắn.

“Khụ!”

Kang Taeshik mở to mắt đau đớn. Máu rỉ ra từ khóe miệng hắn. Thắng thua đã ngã ngũ, và người chiến thắng đã được quyết định.

Hắn mỉm cười. Trong cái ngày tệ hại này, hắn đã gặp một Thợ săn tái thức tỉnh, chỉ ngay trong một Hàm ngục hạng D.

‘Thật xúi quẩy...’

Con dao găm rơi khỏi tay Kang Taeshik. Trước khi gục xuống, hắn thì thầm điều gì đó vào tai Jinwoo.

“...”

Cơ thể Kang Taeshik nhanh chóng ngã xuống, như một con rối bị đứt dây.

Thịch!

Ring~

Bạn đã nhận được phần thưởng!

Phần thưởng: Điểm chỉ số +5

‘Đùa nhau à?’

Jinwoo nhìn chăm chăm vào phần thưởng bằng ánh mắt nghi ngờ. Phần thưởng nhỏ hơn nhiều so với khi đối đầu nhóm Hwang Dongseok.

‘Lần này quánh khó khăn hơn nhiều kìa mà...’

Có phải số lượng kẻ thù mới là điều quan trọng. Hay là có cái gì đó khác?

Jinwoo không thể thoát khỏi băn khoăn. Ngay lúc đó, có điều gì đó xuất hiện ở xác của Kang Taeshik. Một thứ lấp lánh, cỡ bằng đồng xu. Đôi mắt cậu nhanh chóng mở to.

‘Nó là...?’

Jinwoo không thể tin vào đôi mắt của mình. Nó giống thứ ánh sáng phát ra từ xác chết của quái vật và ma thú. Và giờ đây, điều đó xảy ra tương tự với xác của Kang Taeshik.

‘Là gì đây?’

Jinwoo đưa tay về phía phát ra ánh sáng.

Ring~

Cậu đã không làm

Bạn đã tìm thấy một Runstone: [Ẩn thân]

Bạn có muốn nhận nó?

‘Runstone à? Mà chờ chút, Runstone sao?’

Tìm Jinwoo bắt đầu loạn nhịp. Kỹ năng mà Kang Taeshik từng sử dụng, giờ lại xuất hiện như một Ruinstone. [Ẩn thân] là một kỹ năng hiếm có trong giới Thợ săn. Vậy mà giờ đây, Jinwoo đang đứng trước cơ hội này.

‘Chấp nhận!’

Một hòn đá nhỏ xuất hiện trên bàn tay của cậu.

Runstone: [Ẩn thân]

Phá vỡ Runstone để nhận được kỹ năng.

Jinwoo phải phá vỡ đá để học kỹ năng. Đây quả thực là một Runstone. Phá vỡ nó cậu sẽ nhận được [Ẩn thân]. Jinwoo chưa hề nghe về Runstone Ẩn thân bao giờ. Nếu có, nó sẽ là một vật phẩm vô giá.

Giọng nói hai người phía sau vang lên.

“Cậu Sung, cậu ổn chứ?”

“Jinwoo...”

Jinwoo nhanh chóng giấu Runstone vào túi và quay lại. Song Chiyeol và Lee Juhee đang nhìn cậu với ánh mắt hoài nghi. Một Thợ săn hạng E, từng phải khiếp sợ trong một Hầm ngục hạng D, giờ lại đánh bại Thợ săn hạng B Kang Taeshik.

Lee Juhee, người không thuộc lớp chiến đấu có thể không hiểu rõ. Nhưng với Song Chiyeol, ông hiểu điều này khó tin đến mức nào.

Jinwoo nhìn lướt qua cơ thể mình.

“À, cháu ổn...”

Trong chớp mắt, mọi thứ dường như vẫn ổn. Không có tổn thương gì quan trọng. Nhưng khi cậu quay đầu lại, máu từ cằm cậu chảy xuống đất.

Jinwoo sờ lên gò má, vết cắt cậu nhận từ đợt tấn công cuối cùng đang rỉ máu.

“Ah!”

“Để mình trị thương cho cậu!”

Một luồng ánh sáng xanh dương xuất hiện trên bàn tay Juhee. Vết thương nhanh chóng biến mất. Một Thợ săn hạng E đã đánh bại một Thợ săn hạng B

mà không chút tổn hại nào. Điều này còn hư cấu hơn cả việc một Thợ săn hạng B muốn giết hết tất cả mọi người.

“Cậu Sung, cậu đã làm thế nào...”

Song Chiyeol không thể kết thúc câu nói của mình. Jinwoo biết rõ ông chú muốn hỏi gì, nên cậu tiếp tục câu nói đang bỏ dở.

“Cháu xin lỗi. Cháu sẽ kể cho chú nghe toàn bộ vào một ngày nào đó. Nhưng ngay bây giờ, đừng bắt cháu kể bất kì điều gì!”

Jinwoo đáp lại, bằng một giọng nói nghiêm túc và chân thành.

Juhee gật đầu. Song Chiyeol ngập ngừng, nhưng cũng nhanh chóng gật đầu.

“Nếu cậu nói vậy, tôi nghĩ cậu có lý do của riêng mình!”

Sau đó, Jinwoo quay trở lại phòng Boss. Họ có một chút gút mắc, nhưng giờ cậu sẽ tiếp tục mục tiêu ban đầu của mình. Nhưng cậu không muốn hai người kia thấy cậu tự mình hạ gục con Boss. Có nhiều thứ cậu chưa tiện nói ra.

Jinwoo quay sang Song Chiyeol.

“Cháu nghĩ sẽ rất khó khăn để hai người tiếp tục đột kích. Sao hai người không ra khỏi và liên lạc với Hiệp hội? Cháu sẽ xem thử còn ai sống sót trong kia hay không.”

Trực giác Song Chiyeol mách bảo những ý định mà Jinwoo định thực hiện.

‘Cậu ta định tự mình đóng cánh Cổng!’

“Điều đó có vẻ tốt. Sao chúng ta không ra ngoài nhỉ Juhee?”

Juhee do dự, sau đó chạy đến bên Jinwoo.

“Cậu không quên lời hẹn ăn tối của chúng ta chứ?”

Jinwoo mỉm cười.

“Tất nhiên rồi! Làm sao mình quên được chứ?”

“Được rồi, mình sẽ đợi cậu ở bên ngoài!”

Jinwoo gật đầu. Juhee rời đi với nụ cười trên môi. Trước khi rời khỏi Hamm ngục, cô vẫn cố ngoái đầu lại.

Xác nhận cả hai người đã rời đi, Jinwoo thở phào.

Haizzz!

Cậu đã hy vọng có thể giấu mọi thứ lâu thêm chút nữa. Nhưng giờ đây, lại có thêm hai nhân chứng bắt đắc dĩ, anh không thể trì hoãn lâu hơn.

‘Mình không thể đe dọa chú Song hay Juhee được...’

Giết Thợ săn hạng B có thể được xem như hành động tự vệ. Có hai nhân chứng sẽ sẵn sàng bảo vệ Jinwoo. Có điều, Thợ săn hạng E đã đánh bại Thợ săn hạng B bằng cách nào?

‘Cách giải thích tốt nhất là mình đã trải qua việc tái thức tỉnh...’

Vì vậy, Jinwoo quyết định giải thích theo cách đó. Một Thợ săn đã trải qua sự kiện tái thức tỉnh. Không ai có thể tin anh về việc Hệ thống và thăng cấp, anh cũng không muốn tiết lộ điều đó chút nào.

Xác định rằng mình phải thực hiện một cuộc kiểm tra lại, Jinwoo cảm thấy hơi thất vọng.

‘Mình định tiết lộ khi mình mạnh hơn một chút.’

Nhưng đôi khi, mọi thứ thường không được theo kế hoạch. Anh đành phải tuân theo.

‘Không biết thứ hạng mới của mình là gì đây?’

Jinwoo cảm thấy mình ngang ngửa với Kang Taeshik, có vẻ là hơn hạng B một chút.

Jinwoo đã hy vọng mình có thể mạnh hơn nữa, nhưng việc gia tăng sức mạnh từ hạng B lên hạng S là một điều quá xa vời.

‘Chuyện đó thôi tính sau vậy!’

Ngay bây giờ, anh phải tập trung vào con Boss. Cho đến lúc này, Hàm ngực hạng D chỉ toàn xuất hiện quái thú hạng E. Có nghĩa là nguồn sức mạnh được đo từ phòng con Boss. Nếu vậy, Jinwoo có thể kiếm thêm được một chút kinh nghiệm.

‘Trước đó...’

Có một thứ anh phải kiểm tra. Jinwoo nhanh chóng mở rộng giác quan của mình.

“Tìm thấy rồi!”

Jinwoo bắt đầu bước đi. Trên đường đi, là xác của Kim Sangsik và một Thợ săn khác. Đây là sức mạnh của một Thợ săn cấp cao. Nếu không, họ đã có thể trốn thoát được.

Jinwoo bước qua xác các đồng đội cũ, với gương mặt cứng rắn.

Bạn đang đọc truyện *Solo Leveling - Thăng Cấp Một Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.